

Kasr-1

Arifan

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

KUTBU'L-AKTÂB VE ĞAVSÜ'L-EVTÂD HACI MAHMÛD EFENDİ HAZRETLERİ HATM-İ ŞERİFLERE DEVÂM EDEREK TÜRKİYEMİZİN VE İSLÂM ÂLEMİNİN ÜZERİNDEKİ KARA BULUTLARIN KALKMASI İÇİN DUÂ VE HİMMET EDİYOR

Müminler için bir nevi hasat mevsimi olan, manevî ticaret yönünden çok kazançlı ve sevaplı olan “üç aylar” dediğimiz; Receb, Şaban ve Ramazân-ı Şerif ayları iyice yaklaştı. Bu mübarek aylarda, manevî duygular yoğunluk kazanır, bunalan ruhlarımız ferahlar, katılaştan kalplerimiz yumuşar, gönüllerimizin kirini ve pasını temizleme imkanı ve fırsatı doğar.

Rabbim bu mübarek aylara ulaşıp ihyâ edebilmeyi cümlemize nasip eylesin. Haklarında âyetler nâzil olmuş, Hadîs-i Şerifler vârid olmuş bu üç ayların girişini fırsat bilelim ve bu fırsatı da ganimet kabul edelim.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bir hadîsi şeriflerinde: **“Receb Allah’ın ayıdır. Şaban Benim ayım, Ramazan da ümmetimin ayıdır.”** buyurmuştur.

Peki, bütün aylar Allah’ın değil mi, niçin ayrıca **‘Receb, Allah’ın ayıdır’** buyrulmuş.

Şöyle düşünelim; bütün mescidler Allah’ın evi olduğu halde, Mevlâ Teâlâ Mescid-i Haram’ı özel olarak seçti ve oraya İsmi şerifini izafe etti. Böylece orası **Beytullah** oldu, çok şeref kazandı ve çok kıymetli oldu. Dolayısıyla orada kılınan namazların sevabı diğer mescidlerde kılınan namazlardan daha fazladır. Nitekim Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): **“Mescid-i Haram’da kılınan bir namaz, diğer mescidlerde kılınan yüz bin namaza müâdildir.”** buyurdu.

Aynı şekilde bütün aylar Allah’ındır, lâkin Mevlâ Teâlâ, Receb-i Şerif ayını özel olarak Kendine seçip Yüce ismini izâfe etti ve bu ayın ismi de **“Şehrullah”** Allah’ın ayı oldu. Böylece bu ay kıymet kazandı ve diğer aylardan daha faziletli oldu. Dolayısıyla Receb ayında yapılan ibâdetler de, diğer aylarda yapılan ibâdetlerden daha sevaplı ve daha faziletlidir.

Evet, bu ayda yapılan ibadetlerin sevabı daha fazla ve katlamalıdır, fakat işlenen günahlar da aynı şekilde katmerlidir. Ne gibi? **Beytullah’da** günah işlemekle, başka yerde günah işlemek bir olmadığı gibi, diğer aylarda işlenen günahla, **Şehrullah** olan Receb ayında günah işlemek de bir değildir. Nitekim Rabbimiz bir âyet-i kerimesinde, dört haram ay olduğunu beyan ettikten sonra, **“...Bu (haram) aylarda nefislerinize zulüm etmeyiniz”** (Tevbe: 36) buyurarak buna dikkat çekiyor.

Aslında hiçbir zaman kendimize zulmetmek uygun değil ama bu ayda özellikle günah işlememeye daha fazla dikkat etmek lâzım. Çünkü bu ayda

yapılan günah yükünü kaldıramayız. Dolayısıyla bu da kendimize zulmetmek olur.

Bir de sizlere şunu hatırlatmak istiyorum. Receb-i Şerif ayının ilk Cuma gecesi Reğâib Gecesidir. Yani 17 Haziran Perşembe gününü, 18 Haziran Cuma gününe bağlayan gece kesinlikle gafletle geçirmeyelim. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyuruyor: **“Sakin ola ki Recebin ilk Cuma gecesinden gaflet etmeyin. Çünkü o geceyi melekler Regâib diye tesmiye ederler.”**

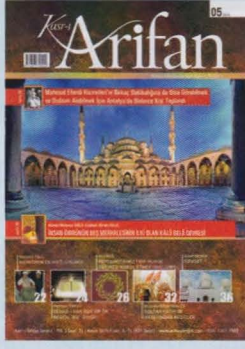
Regâib ne demektir? Atâ, ihsan, bahşış demektir. O gece, yüce hîbeler gecesidir. Allah’ın kullarına ihsânı ve rahmeti çok büyük olduğundan o geceye **Regâib** dendi. Mevlâ Teâlâ Habîbinin hürmetine o gece, mümin kullarına rahmetini lütfunu ve inâyetini yağdırırcasına bol bol ihsân edecek. Rabbim istifade edenlerden eylesin.

Kıymetli Ârifân Dergisi Okurları!

Bu ay röportaj yaptığımız konuğumuz “Fahri Efendi” olarak tanınıp bilinen, Fahrettin BAŞEĞMEZ ağabimizdir. Ahmet Mahmud ÜNLÜ Hocaefendi’nin hayatıyla ilgili konuşulurken, kendisine mutlaka “Cübbeli” lakabının nasıl verildiği sorulmuştur. İşte küçük yaşlarda ona “Cübbeli” lakabını veren ve Cübbeli Ahmet Hocamızın ilk olarak ilim tahsil ettiği, ayrıca Efendi Hazretlerimize de uzun yıllar hizmet etme şerefine nail olan Fahrettin ağabimizle uzunca sohbet ettik. Sizin de cevabını merak ettiğiniz pek çok şeyi kendisine sorduk. Bizi bazen duygulandıran, bazen de tebessüm ettiren pek çok olay anlattı. Efendi Hazretlerimizin gençlik yıllarına denk gelen o zor dönemlerdeki gayretlerini, kul hakları konusundaki hassasiyetini, Cübbeli Hocamızın küçüklüğüyle alakalı bazı hatıralarını bizimle paylaştı. Bu röportajda, ibret alıp, kendimize dersler çıkaracağımız pek çok şey bulacaksınız.

Şimdiden hepinizin Reğâib kandiliniz mübarek olsun. Gerek bu mübarek geceyi, gerekse Receb-i şerif ayını, Rabbim ibâdet ve taatle ihya etmeye cümlemizi muvaffak eylesin. Âmin!..

Not: **13 Haziran Pazar günü** saat 13:30’da başta Cübbeli Ahmet hocamız olmak üzere Abdi İpekçi spor salonunda pek çok misafirlerimizin iştirak edeceği Kur’ân ve sohbet ziyafetine tüm Ârifan ailesini davet ediyoruz. Orada buluşmak temennisiyle...

Haziran 2010 - Yıl 3 Sayı 33
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Genel Koordinatör
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
60 Euro

Abonelik için Banka Hesap Noları

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001
EUR IBAN: TR290020800022023097800003
USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden 22-2309780 Nolu
Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan
abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

Adres

Defterdar Mah.
Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)
Eyüp/İST.
Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75
www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların
sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

**KUTBU'L EKTÂB MAHMUD EFENDİ
HAZRETLERİ ÇOK DEĞER VERDİĞİ
ULU HAKAN SULTAN ABDÜLHAMİD
HAN HAZRETLERİNE VEFA BORCUNU
TE'DİYE ETMEK ÜZERE O YÜCE
SULTANIN HAYATTA BULUNAN
AHFADINI EVLERİNDE ZİYARET
ETTİLER**

6

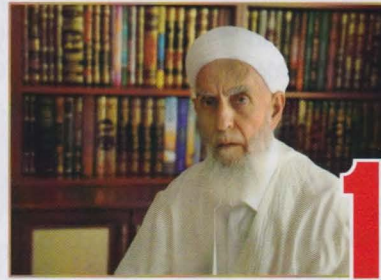

10

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

**ÇOCUKLARIMIZA KUR'AN-I KERİM'İ
ÖĞRETELİM**
Mehmet TALÛ

14

18

**RÖPORTAJ
FAHRİ EFENDİ**

**"PEYGAMBERİMİZİN ÖRNEK
AHLAKI"NA ŞİMDİ DAHA ÇOK
MUHTACIZ**

Mehmet PAKSU

28

**İSLAM VE TASAVVUF MU BATI VE
MİSTİSİZM Mİ?...**

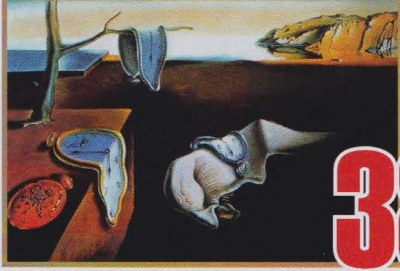
Ali EREN

30

TÖVBE İÇİN BİR ZAMAN VE
MEKÂN ŞARTI VAR MI?

Mustafa Özşimşekler

34

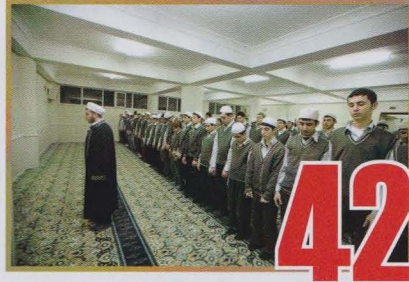
RÜYA

Adem ŞENER

38

KUR'ANLA HAYAT BULAN BİR
NESLE DOĞRU

Ali Ulvi UZUNLAR

42

44

CİNLERİN İNSANLAR
ÜZERİNDEKİ BELİRTİLERİ

SALİH MEMİŞOĞLU

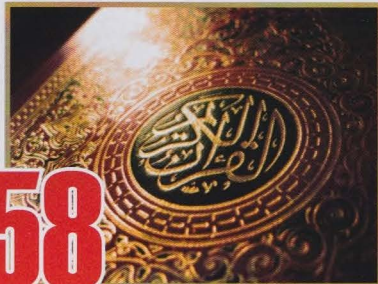
FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

50

DUÂLAR VE ZİKİRLER

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

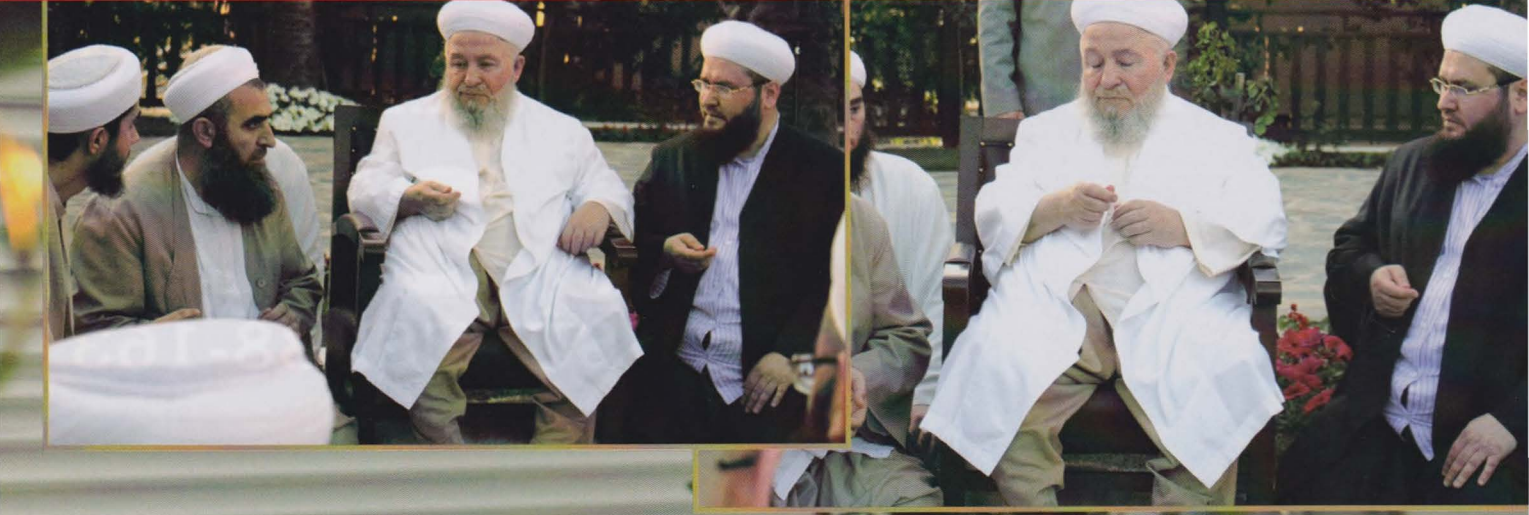
58

KUTBU'L EKTÂB MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ ÇOK DEĞER VERDİĞİ ULU HAKAN SULTAN ABDÜLHAMİD HAN HAZRETLERİNE VEFA BORCUNU TE'DİYE ETMEK ÜZERE O YÜCE SULTANIN HAYATTA BULUNAN AHFADINI EVLERİNDE ZİYARET ETTİLER

Mahmud Efendi Hazretleri'nin sağında Sultan Abdulhamid Han'ın mahdumu Selim Efendi'nin Oğlu Abdulkerim Efendi'nin oğlu **Harun Abdulkerim Osmanoğlu**, solunda Harun Efendi'nin mahdumu **Orhan Osmanoğlu**, diğer tarafta da Harun Efendi'nin diğer mahdumu **Abdulhamid Kayihan Osmanoğlu**

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ HÂNE-İ SAADETLERİNİN BAHÇESİNDE
İHVÂN-I KİRÂMIYLA BİR ARADA HATM-İ ŞERÎF
KIRAAT EDERLERKEN

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İKİNCİSİ OLAN, İNSANIN ANNESİNİN KARNINDAN ÇIKACAĞI ZAMAN DEVRESİ

Nimetlerine yeterli olacak ve ziyâdesi-
ne denk gelecek hamdlerle **Allâh-u
Te'âlâ**'ya hamdeder, O'nun en büyük
kulu ve elçisi olan **Muhammed Mustafâ**
(*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e, Âl-i Abâ'ya, muhâ-
cirîn ve ensâra, bir de din gününe kadar iyi-
liklerde onlara uyanlara **Allâh-u Te'âlâ**'nın
ilminin kapladıkları sayısınca salât-ü selâm
ederim!

Bu yazımızda beyan edeceğimiz ömür,
ömürlerin ortası ve maksadıdır. Sevâp ve
azâbın, **Allâh-u Te'âlâ**'nın mânevî civârın-
daki ebedî nîmetle, dâimî azâbın kendisine
bağlı olduğu ilâhî emir ve yasaklarla insa-
nın mükellef tutulduğu süre de bundan ibâ-
rettir.

İnsanlar bu ömür husûsunda uzunluk ve
kısalık haysiyetiyle ve diğer bazı cihetler-
den farklı farklıdır. Bu ömrün, âhîret işle-
rinin özetinin yaşanacağı berzah (kabir) ha-
yatıyla da bir benzerliği vardır. Bu hayatın
mukaddimesi insanın anne karnında bulun-
duğu haml müddetidir. **Allâh-u Te'âlâ** bu
devreyi ve o dönemde yaşanan farklı halleri
birçok âyet-i kerîmesinde beyân etmiştir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**: “**Andolsun ki;
muhakkak Biz o insan**(ığın babası olan
Âdem (*Aleyhisselâm*))ı **elbette bir çamurdan,
süzme bir özden yarattık! Sonra onu**(n
neslinin yaratılış maddesini) **sağlam bir
karargâh** (olan ana rahmi) **içerisinde** (geli-
şen, meni adındaki) **sâfi azıcık bir su yap-
tık. Sonra o sâfi azıcık suyu** (sülük gibi ra-
him duvarına yapışıp kan emerek beslenen
aşılanmış yumurtadan ibaret) **bir kan pıhtı-
sına dönüştürdük. Peşi sıra o kan pıhtı-
sını bir çiğnem et hâline soktuk; derken
o bir çiğnem eti de** (irili ufaklı) **birtakım
kemiklere** (sahip iskelete) **çevirdik. Sonra
o kemiklere** (her birine uygun) **bir(er) et
giydirdik!**

Daha sonra onu (ruh sahibi kılarak, ev-
velki yaratılışından çok farklı) **diğer bir ya-
ratışla icat ettik** (de, böylece onu konuşan,
işiten, gören ve her bir uzvu değişik işler
gören canlı bir insan hâline getirdik).

Şekil verenlerin en güzeli olan Allâh(ın
sanatı, ilmi ve kudreti) **dâima pek yüce ol-
muştur!**

(Zira Allâh-u Te'âlâ'dan başka şekil verenler, O'nun yarattığı şeylere birtakım şekiller verebilirler, ama asla onlara hayat veremezler. O ise, yoktan yarattığı varlıklara hem hayat hem de en güzel şekli verendir.)” (Mü'minûn Sûresi:12-14) buyurmuştur.

Diğer bir âyet-i kerîmesinde de: “**Ey insanlar! Eğer** (ölüp, toprağa ve suya karışmanızın ardından) **dirilmekten bir şüphe içindeyseniz** (ilk yaratılışınıza bakmanız bu husustaki şüphenizi giderecektir)!”

Gerçekten de Biz sizi(n babanız Âdem'i) **bir topraktan**(, sizi de toprakta yetişen gıdalardan), **sonra** (meni denen) **sâfi az bir sudan, sonra** (sülük gibi rahim duvarına yapışıp kan emerek beslenen aşılansmış yumurtadan ibaret) **bir kan pıhtısından, sonra** (baş, el ve ayak gibi bazı uzuvlarının) **şekli belli belirsiz bir çığnem et parçasından yarattık ki**, (dirilme hususu dâhil, aklın kavramaktan âciz kalacağı nice nice gerçekleri) **size açıkça anlatalım!**

Biz (düşük olmamasını) **dilediğimiz** (cehin)i **rahimlerde adı konmuş bir süreye kadar durduruyoruz...**” (Hac Sûresi:5'den) buyurmaktadır.

Bu konuda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den de birçok hadîs-i şerifler vârid olmuştur. Bunların en câmiyetlisi ise **Abdulâh ibni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh)ın Buhârî ve Müslim'de geçen şu rivâyetidir:

“Doğru söyleyen ve kendisine doğru bildirilen **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bize şöyle anlattı:

“**Şüphesiz ki sizin birinizin yaratılışı, anesinin karnında kırk gün veyâ kırk gecede toplanır, sonra o kadar zaman donuk kan olur, sonra o kadar zaman da bir çığnem et parçası olur, sonra** (yüz yirmi gün dolduğunda) **ona bir melek gönderilir ve ona** (meleğe) **dört kelime bildirilir, o da** (kendisine bildirilen kelimelere göre) **rızkını, ecelini, ameli**ni (yapacaklarını) ve **şakî mi, yoksa sa'îd mi** (bedbaht mı, yoksa bahtiyar mı) **olduğunu yazar, sonra da ona ruh üfler.**”

Muhakkak ki sizin biriniz cennet ehlinin amelini yapar(ak yaşar), **nihâyet onunla cennet arasında** (mâni olan ölümüne) **bir arşın** (kadar az bir zaman) **kalır, birden bire o** (meleğin) **yazı(sı) önüne geçer de, o kişi cehennem ehlinin amelini yapmaya başlayarak cehenneme girer.**

Sizin biriniz de, gerçekten cehennem ehlinin amelini yapar(ak yaşar), **nihâyet onunla cehennem arasında** (mâni olan ölümüne) **bir arşın** (kadar az bir zaman) **kalır, birden bire o** (meleğin) **yazı(sı) önüne geçer de, o kişi cennet ehlinin amelini yapmaya başlayarak oraya girer.** (Ama Allâh-u Te'âlâ'nın lütfundan ve geniş rahmetinden dolayı insanların ölümüne yakın şerden hayra dönmesi çokça vukû bulur, hayırdan dönmelerine ise pek az rastlanır.)” (Buhârî, Tevhîd:28, no:7016, 6/2713; Müslim, Kader:1, no:2643, 4/2036)

Bu sahîh hadîs-i şerîfte, kötü işler yapan âsîler bir yana, iyi ameller işleyen itaatkârların dahi son derece korkmasını mûcip olan çok önemli ihtarlar vardır.

Evet! İnsan **Allâh-u Te'âlâ'nın** dilediği kadar -ki, ekseriyetle bu süre dokuz aydır- annesinin karnında durduktan sonra dünya âlemine çıkar ki işte o an, dünyevî ömrü başlamış olur. **Allâh-u Te'âlâ** Yüce Kitâb'ında insanın bu ömrünün ibtidâsını ve bu hayatı zarfında intikal edeceği tavırları ve ahvâli Kur'ân-ı Kerîm'inde beyan etmiştir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**: “**Sonra sizi** (oradan) **bebekler hâlinde çıkarıyoruz. Sonra** (kuvvet, akıl ve idrâk hususunda) **güçlü çağınız** (olan on sekiz-otuz yaş arası) **ulaşasınız diye** (sizi büyütüyoruz)! **İçinizden** (bu çağa varır varmaz, yahut öncesinde veya sonrasında yaşlılık çağına ulaşmadan) **vefat ettirilen de vardır, yine sizden ölesi vardır ki** (sahip olduğu) **birçok bilgidен sonra** (çocukluk hâlinde olduğu gibi) **hiçbir şey bilmemesi için ömrün en rezil dönemi** (olan bunaklık hâli) **ne döndürülmektedir”** (Hac Sûresi:5'den) buyurmuştur.

Diğer bir âyet-i kerîmesinde ise: “**Ancak O’dur O Zât ki; sizi(n babanız Âdem’i) bir topraktan (sizi de toprakta yetişen gıdalar-dan), sonra (meni denen) sâfi az bir sudan, sonra (sülûk gibi rahim duvarına yapışıp kan emerek beslenen aşılانmış yumurtadan ibaret) pıhtılaşmış bir kan parçasından yaratmıştır.**

Sonra sizi (annelerinizin rahimlerinden) bebekler olarak çıkarmaktadır. Sonra (kuvvet, akıl ve idrâk hususunda) güçlü çağınız (olan on sekiz-otuz yaş arasın)a ulaşasınız diye, sonra da (pîr-i fânî) ihtiyarlar olasınız için (sizi yaşatmaktadır)!

İçinizden (yaşlılık çağına varır varmaz yahut) bundan önce (kuvvetli çağına erdikten sonra veya daha çocukken) vefat ettirilen de vardır. Siz adı konmuş bir sürenin bitimine ulaş(ıp, hayatınız boyunca yapmış olduğunuz amellerin karşılığını bul)asınız diye, bir de siz (toprak, sâfi su, pıhtılaşmış kan ve bir çiğnem et gibi farklı şekillere geçişteki türlü türlü hikmet ve ibretleri) anlaya(rak, sizi ilk defa bu şekilde yaratıp sonra öldüren Zât’ın, sizi tekrar diriltmeye Kadir olduğuna inana)sınız için (Allâh-u Te’âlâ sizin yaratılışınızı çok ilginç yapmıştır)!” (Ğâfir Sûresi:67) buyurmaktadır ki bu mânâda daha birçok âyet-i kerîme mevcuttur.

İnsan dünya hayatına bir bebek olarak başlayıp sonra buluş çağına intikal eder, ondan gençlik hâline, ondan sonra yaşlı sayılacak döneme, en sonunda da pîr-i fânî hâline ulaşır ki **Allâh-u Te’âlâ** bütün bu tavırları Kitâb-ı Azîz’inde beyan etmiştir.

Anne karnından doğan insan ilk başta seslice ağlar ki bu mel’un şeytanın dürtüsündendir, bundan ancak **Meryem oğlu İsâ** ile, **Meryem**’in annesi **Hanne Vâlide** kurtulabilmiştir. Bu da **‘Imran**’ın eşi olan **Hanne Vâlide**’nin duası bereketiyle olmuştur.

Nitekim **Ebû Hureyre** (*Radıyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlül-lâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): “**Doğurulurken şeytanın kendisine dokunmadığı hiçbir çocuk yoktur. İşte şeytanın bu dokunmasından dolaydır ki çocuk çığırarak ağlar. Bundan ancak Meryem ile oğlu kurtulabilmişti**” buyurmuştur.

Sonra **Ebû Hureyre** (*Radıyallâhu Anh*): “Dilerseniz (Hanne Vâlide!’nin:) ‘**Şüphesiz ki böylece ben onu da, zürriyetini de o taşlan(arak Allâh’ın rahmetinden uzaklaştırılmış şeytan(ın tasallutun)dan Sana sığındırıyorum (ve böylece onları korumana ismarlıyorum)!**’ (*Âl-i ‘Imrân:36’dan*) âyetin(de geçen kavlin)i okuyun” dedi. (*Buhârî, Tefsir:3, Müslim, Fezâil:146*)

Lâkin **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu hadîs-i şerîfte geçen umûmî hükümden müstesnâdır. Dolayısıyla **İsâ** (*Aleyhisselâm*)ın bu mânâda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)den üstün olduğu anlaşılamaz.

Nitekim **İmâm-ı Suyûtî** (*Rahimehullâh*) “**el-Behcetü’s-seniyye**” isimli eserinde **‘Ikrim**e (*Radıyallâhu Anh*)ın şu rivâyetini nakletmiştir:

“**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) doğduğunda yeryüzü nur gibi parladı, bunu gören İblis kendi ordularına: ‘Bu gece bir çocuk doğdu ki, o bütün işlerimizi bozacak’ dedi. O zaman orduları: ‘Onun yanına varsan da ona bir zarar versen’ dediklerinde İblis **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in yanına geldi fakat **Cebrâîl** (*Aleyhisselâm*) ona bir tokat vurarak onu (Yemen’de bulunan) Aden’e attı.” (*Âlûsî, Rûhu’l-me’ânî, 3/137*)

Tatbîk edilmesi emrolunan sünnetlerden biri de doğan çocuğun sağ kulağına ezan sol kulağına da kâmet okunarak ona aslî fitratına konmuş olan tevhid inancını hatırlatmaktadır.

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): **“Her doğurulan çocuk (İslam) fitrat(ı) üzere doğurulur ama sonra ana babası onu ya Yahudi yaparlar ya da Hristiyan yaparlar ya da Mecûsî yaparlar”** buyurmuştur. (*Buhârî, Cenâiz:78, no:1293*)

Allâh-u Te’âlâ da bu hususta: “(Habîbim!) **O halde sen** (onların inanıp inanmamasından etkilenmeyerek, tüm bâtılları bırakıp hakka yönelen) **bir hanîf olarak yüzünü o** (İslâm) **din(in)e doğrult!** (Ey müminler! Siz de) **Allâh’ın o** (İslâm) **fitratına** (hep birlikte sıkıca sarılın) **ki, O, tüm insanları onun üzerine yaratmıştır.** (Nefsin kötü arzusuna uyularak ve şeytanın vesveseleri kabul edilerek) **Allâh’ın yaratışına** (karşı yapılacak) **hiçbir değiştirme** (doğru ve düzgün bir şey) **olamaz!”** (*Rûm Sûresi:30’dan*) buyurmuştur.

Anne babanın yapması gereken en önemli işlerden biri çocuğu fitrat sınırlarından çıkacağı şeylerden korumaları, onu güzelce terbiye etmeleri, bu hususta gayretli olmaları ve onu kötü huylu sütannelerden uzak tutmalarıdır.

Nitekim hadîs-i şerîfte: **“Süt huyları değiştirir”** (*Müsnedü’ş-Şihâb, no:35, 1/56, Suyûtî, Câmi’u’l-ehâdis, no:12861, 13/176*) buyrulmuştur.

Yine anne babaya düşen bir vazîfe de şudur ki, çocuğun kalbine İslam nişanlarına ve **Allâh**’ın dîninin değer verdiği hususlara hürmet ve tâzim, hayırları sevmek, iyi insanlara muhabbet, kötülüğe buğuz ve kötülerden uzak durma gibi hayır tohumlarını ekmelidirler ve dünya ve şehvetlerinin sevgisini, dünya nimetlerine meyli asla ona aşlamamalıdır, bu konuda ona hiç yardımcı olmamalıdır ve onun hiçbir fuzûlî isteğini yerine getirmemelidirler. Çünkü bu ona yapılacak büyük bir kötülük sayılacak, ayrıca onun istikametten ayrılmasına yardımcı olacaktır.

Yine ana-babanın yapması gereken en önemli vazîfelerden biri, yedi yaşına varan çocuğa namazı ve tâkatı nisbetinde orucu emretmeleri, on yaşına gelip de bunu yapmadığı zaman ise hafifçe döverek korkutmalarıdır.

Ayrıca çocuğu kötü arkadaşlardan ve hayır ehlinin evladı olmayan kötü çocuklardan korumak da anne-babanın görevidir. Nitekim: “Çocukların bozulmasının başlıca nedeni birbirlerinden kaptıkları kötü huylardır” denilmiştir.

Zîra çocuklar ekseriyetle fuzûlî işleri ve gafleti sevdikleri için o dönemde çocuklara güzel fiilleri aşlamak, husûsiyetle anne-babanın yapabileceği işlerdendir. Zâten hayırların ekserisi alışkanlık ile devam ettirilecek şeylerdendir.

Hucetü’l-İslam **İmâm-ı Gazâlî** (*Rahimehul-lâh*) **“el-İhyâ”** isimli eserinin “Riyâzatu’n-nefs” bölümünde çocukların nasıl terbiye edileceklerine dâir yeterli açıklamaları yapmıştır.

Çocuğun doğumundan bülüğuna kadar olan zaman dilimi namaz oruç gibi dînî mükellefiyetlerin çocuktan kaldırıldığı bir tahfif zamanıdır.

Nitekim hadîs-i şerîfte: **“Üç kişiden; bülüğ erinceye kadar çocuktan, uyanıncaya kadar uyuyandan ve ayılıncaya kadar deliden kalem kaldırıldı”** buyrulmuştur. (*Ebü Dâvûd, no:4440, 4/243*)

Çocuğun bülüğ ermeden önce yaptığı amellerin sevâbı ise Müslüman olan anne-babasının amel defterlerine yazılacaktır. Ama anne-baba çocuğu gerektiği şekilde güzelce terbiye edebilirlerse **Allâh-u Te’âlâ**’nın fazlu kereminden umulan, böyle bir anne-babayı çocuklarının bülüğdan sonra yapacağı sâlih amellerin sevâbından da mahrum etmemesidir.

Bir dahaki ay nasîb olursa “Bülüğ çağına ulaşan çocuğa yönelen mükellefiyetler” hakkında kaleme alacağımız yazıyla sizlerle bülüğuncaya kadar sizleri de, çoluk çocuklarınızı da **Rabbim**’e emânet ederim.

ÇOCUKLARIMIZA KUR'AN-I KERİM'İ ÖĞRETELİM

Bilindiği gibi ilk ve ortaöğretim okullarında okuyan hatta yüksek tahsil gören öğrenciler de yaz tatiline girdiler. Bu süreyi en güzel ve en verimli bir şekilde değerlendirmek ne büyük kazanç... Bu iş için en hayırlı çalışmanın ne olduğunu hiç düşündünüz mü?

Hz. Osman (Radiyallahü Anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): **"Sizin en hayırlılarınız, Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenen ve başkalarına öğretmenlerinizdir,"**¹ buyurdu.

En hayırlılar arasına girmeyi kim istemez, değil mi? Biliyorum, göz bebeğimiz sevgili öğrencilerimiz öğrenim yılı boyunca çok yoruldu. Fakat insan, bir ömür "öğrenci" durumunda... Beşikten mezara kadar...

Nobel ödüllü bir ilim adamı Prof. Abdusselam: „Yorulduğunuz zaman nasıl dinlenirsiniz?“ şeklindeki bir soruya şu karşılığı veriyor:

- Dinlenmek mi? Biz 6-7 çeşit ilim ile meşgul oluyoruz. Birinden yorulursak, diğerine geçiyor ve öylece dinleniyoruz.

Çocuklarımız da öyle... Kur'ân-ı Kerim gibi dinlendirici ve ferahlatıcı bir kitaba yönelmek en hayırlı iş...

Çocuklarımızı ihmal etmeyelim. Anne-babalar da, bu en hayırlı iş konusunda çocuklarını teşvik edici olmalılar...Çocuklarını Kur'ân-ı Kerim gibi dünya ve ahiret sadetini kazanmanın yollarını öğreten bir kitaptan mahrum bırakmamalılar...

¹ Buhari, Fezailü'l-Kur'ân: 21, Tirmizi, Sebabü'l-Kur'ân: 15, Ebu Davud, Vitir: 14-19, İbn-i Mace, Mukaddime: 16, Darimi, Fezailü'l-Kur'ân: 2, Müsned-i Ahmed: 1/57 58, 69, 153.

Bu düşünceden hareketle, öğrencilerimizin önlerinde çok güzel bir fırsat var. Rabbimizin kitabı olan Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmek... Yani sözlerin en güzelini...

Kur'ân-ı Kerîm'i ve dini bilgileri öğrenmek için, yaz tatili güzel bir fırsat. İnsanlığa asıl kurtuluş reçetesini sunan Kur'ân-ı Kerîm'i okumayı ve anlamayı ihmal etmemeliyiz.

İnsanoğlu için Rabbisini ve Rabbisinin gönderdiği bilgileri öğrenmekten daha büyük bir şeref olabilir mi? O, bizim Yaratıcımız... Yok iken var edelimiz... Sayılmayacak kadar çok nimetlerini bize ihsan edip yaşatanımız...

Çocuklarımız bizim canımız, ciğerimiz, en önemli varlığımız... Onları her türlü kötülük ve zararlı alışkanlıklardan kurtarmanın en önemli yöntemi, Kur'ân-ı Kerim ile buluşturmak... ALLAH kelamını öğretmek... İyilik ve kötülükleri ayırt edebilmeleri için kılavuzluk etmek... Anne-babalar şunu çok iyi bilmelidirler ki, çocuklarımızın yalnız yiyecek, giyecek ihtiyaçlarını karşılamak yeterli değil... Onları manevî alanda da donanımlı hale getirmek gerekir. Hayatın anlamını, dünya ve ahirette mutlu olmanın yollarını da öğretmek lâzım... Bunu yapmayan anne-babalar, sonunda pişman olurlar. Fakat, son pişmanlık fayda vermez.

Çocuklarımız bizim en kıymetli varlıklarımız... Bizim neslimizi sürdürecekler... Onları Kur'ân-ı Kerîm gibi bir kitaptan nasıl mahrum edebiliriz? Biz, cennet ve cehennem varlığına iman etmişiz. O canlarımızı, cehennemde görmeye gönlümüz nasıl razı olur? Rabbimiz bu konuda bizi şöyle uyarıyor:

"Ey iman edenler!.. Kendinizi ve ehillerinizi, ailenizi, çoluk-çocuğunuzu yakıtı insanlar ve kükürt,

kibrit taşı olan bir ateşten, cehennem ateşinden koruyunuz...Cehennem ateşine sürüklenmelerine sebep olacak fitne ve isyandan koruyarak AL-LAH-ü Teâlâ'nın emirlerine, itaate sevkedin...²

Bu ayet-i kerime inince Hz. Ömer (Radiyallâhü anh) Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e şöyle sordu:

- Ya Resûlellah! Kendimizi korumaya çalışıyoruz, ya aile halkını nasıl koruyalım? Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu **-"ALLAH'ın sizi menettiği şeylerden onları men edin; ALLAH'ın size emrettiği şeyleri onlara emredin."**³ Meselâ, sabah namazına önce siz kalkacaksınız. Sonra eşinizi ve çocuklarınızı kaldıracaksınız.

İşte, herkesten ve özellikle öğrencilerimizden yaz tatilini fırsat bilerek öğrenmelerini istediğimiz Kur'ân-ı Kerîm'den mahrum olmak, hiçbir mahrumiyete benzemez. Bu, telâfisi mümkün olmayan bir kayıptır. Nasıl ki, yabancı dil ve okul derslerinden başarılı olabilmek için yüksek paralar ödüyor, dersane dersane, öğretmen öğretmen dolaşıyorsak; Kur'ân-ı Kerîm'in de öğrenip anlaşılmasına büyük önem vermeliyiz.

Kur'an-ı Kerim'le Tam Buluşma Zamanı

ALLAH'ın yüce kelâmını öğrenmek ve Kur'ân-ı Kerîm ilimleri ile meşgul olmak için önümüzde güzel bir fırsat var. Yaz tatili. Bugünün dünyasında Kur'ân-ı Kerîm'e ulaşabilmek hiç de zor değil. Camilerimizde hocalarımız okutuyor. VCD, kaset, elif-ba'lar, kitap gibi pek çok öğrenme materyali mevcut. Bazı TV kanalları her gün Kur'ân-ı Kerîm kıraati yayınlıyorlar. Eğer spor, müzik, yabancı dil öğrenimi gibi konulara ayırdığımız vakitler gibi; Kur'ân-ı Kerîm öğrenimini de ciddiye alır, vakit ayırırsak, Kur'ân-ı Kerîm ile buluşmak, öğrenmek hiç de zor olmayacaktır.

Burada, Kur'ân-ı Kerîm öğreticisi hocalarımıza da bir hatırlatma yapmak istiyorum. Kur'ân-ı Kerîm öğreterek **"en hayırlılar"** içinde yer almaya devam etmek onlar için de bir fırsat. Kur'ân-ı Kerîm öğrenmek için gelenlere gösterecekleri şefkat ve güzel muamele sayesinde Kur'ân-ı Kerîm'in mesajını daha çok kişiye ulaştırmaya vesile olabilirler. Böyle bir şerefe ulaşmak her insana nasip olmaz. Hatta, her Kur'ân-ı Kerîm bilen, bir yakınına, bir komşusuna Kur'ân-ı Kerîm öğretebilmek için çırpınmalı. Her ev bir Kur'ân-ı Kerîm okulu haline gelmeli. Kur'ân-ı Kerîm hayatımıza za girmeli. Hayatımıza renk, içimize ferahlık katmalı.

Kur'an-ı Kerim'le Haşir-Neşir Olmak

Bu hususta yüreğimi dağlayan bir mevzuu sizlerle

² Tahrir Sûresi: 6

³ Kurtûbî, Tefsir, 18/195-196

paylaşmak isterim. Türkiye'de yaşayan Müslümanlar olarak, "Kur'ân-ı Kerîm'le haşir-neşir olmak hususunda" çok ciddi ihmalimiz ve eksiğimiz var. Hacca veya umreye gidenler görmüştür: Harem-i Şerifte ve Mescid-i Nebevi'de, diğer ülkelerden gelmiş olan Müslümanlar, ezana birkaç dakika kalsa bile, mescide girer girmez hemen Kur'ân-ı Kerîm'e uzanıp okuyorlar. Bizim mübarekler ise bazen saatlerce sohbet ediyorlar. Aynı durum Türkiye'deki camilerde de mevzubahis. Şahsen camide oturup Kur'ân-ı Kerîm okuyarak namaz vaktini bekleyen, ya da namazdan sonra vaktini böyle değerlendiren nadir insanlar gördüm. Bazı camilerde birkaç Kur'ân-ı Kerîm ancak var. Bazılarında da çok süslü kütüphane yapmışlar, ama içlerine ya ilgisiz kitaplar doldurmuşlar, ya da Kur'ân-ı Kerîm'in bulunduğu kütüphaneyi kilitlemişler.

Şöyle bir hatıramı anlatmadan geçemeyeceğim Hacca veya umreye gittiğimde, genellikle görevli olarak gittiğim için hem Kabe'de hem de Mescid-i Nebi'de hep aynı yerde bulunmaya çalışırım ki, beni arayanlar kolay bulabilsinler. Bir keresinde yatsı sıralarında Mescid-i Nebi'de bulunduğum yerde başladığım Kur'ân-ı Kerîm hatmini okurken, yanıma oturan bir Medineli bana selam verdi. Selamını aldıktan sonra, bana Arapça olarak nereli olduğumu sordu. Ben de: "Türkiye'liyim" dedim. Bana:

- Hayır! Sen Türk değilsin, dedi. Ben de:

- Hayır! Ben Türküm, Türkiye'liyim diye ısrar ettim. Bunun üzerine,

- Hayret! Sen Türkiye'li olamazsın. Çünkü birkaç akşamdır seni buralarda görüyorum, elinde Kur'ân-ı Kerîm var, okuyorsun. Halbuki Türkler Kur'an okumaz, dedi.

Gerçekten çok zoruma gitmişti. Her ne kadar ırkçı olmasak da, bu sözü kanıma dokunmuştu. Bu sebeple Kur'ân-ı Kerîm'i mutlaka öğrenmeliyiz.

Yine Kâbe'de bulunduğumuz bir sırada, yanımda bulunan bir hacımız, az ilerimizde ayaklarını kibleye karşı uzatmış ve iki dizi arasında da yere Kur'ân-ı Kerîm'i koymuş ve o şekilde Kur'ân-ı Kerîm'i okuyan birisini bana göstererek:

- Hocam! Bunun bu şekilde Kur'ân-ı Kerîm'i okuması edebe aykırı değil mi? Ayıb ve günah değil mi? Dedi.

- Evet, bunun bu şekilde Kur'ân-ı Kerîm'i okuması edebe aykırıdır, dedim. Peşine de: Sen Kur'ân-ı Kerîm'i okumasını biliyor musun? Diye sordum.

- Hayır! Maalesef bilmiyorum, cevabını verdi. Ben de:

- Fakat, senin Kur'an-ı Kerim'i okumasını bilmemen, daha büyük bir ayıb ve daha büyük bir günahdır, dedim. Nasıl! İyi demiş miyim?

Camilerimizde, tıpkı Mekke-i Mükerrreme'de ve Medine-i Münevvere'de olduğu gibi, bol sayıda Kur'an-ı Kerim bulunmalı. Camilerde bol bol Kur'an-ı Kerim okumalıyız. Bu bir... İkincisi, evlerimizde çoluk çocuğumuzla bol bol Kur'an-ı Kerim okumalıyız. Kur'an-ı Kerim okumak ne demektir, farkında mıyız? Kur'an-ı Kerim okuyan, bir yerde Cenab-ı Hak'la konuşuyor, doğrudan emirlerini dinliyor demektir.

Kur'an-ı Kerim'i çok okuyacağız. Bunun yanı sıra, hem Kur'an-ı Azimüşşan'ı bize en mükemmel şekilde tefsir eden Resul-i Ekrem (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin delâletiyle Rabbimizin emirlerini öğreneceğiz ve aynı zamanda hayatımıza hâkim kılacağız.

Laklakiyatla ömür geçirmenin ne faydası var. Sabah akşama kadar konuş, dedikodu yap, boş. Bizi hem bu dünyada, hem âhirette kurtaracak, Kur'an-ı Azimüşşan'dır. Sünnet-i Seniyyeye ittibadır.

Şimdi okullar tatil oldu. Yavrularımıza Kur'an-ı Kerim öğretelim. Kur'an-ı Kerim'i yüzünden okumasını bilenlerin tecvit öğrenmelerine gayret gösterelim. Tecvit bilenleri, ezber yapmaya teşvik edelim. Temel dinî bilgileri öğretelim.

Tatile çıkanlar, gittiğiniz her tatil köyü veya şehrinde kaldığınız yere yakın bir yerde Cami mutlaka vardır. Orada Diyanet İşleri Başkanlığının tayin ettiği bir görevli de var ve size Kur'an-ı Kerim'i öğretme görevi var. Hem tatilinizi yapınız hem de Kur'an-ı Kerim'i öğreniniz. "Ben biliyorum" diyorsanız iyi ya işte, hemen bir insan bulunuz ve siz öğretiniz. Bu tatilin size kazandırdığı faydalardan biri de bu olsun.

Anne-Babanın En Başta Gelen Vazifesi

Çocuklarına Kur'an-ı Kerim'i okumayı öğretmek, anne-babanın en başta gelen vazifelerindendir. Bu aynı zamanda anne-babanın da lehine olan bir durumdur. Çünkü Ebû Hureyre (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

"Dünyada çocuğuna Kur'an-ı Kerim'i öğreten kimseye, kıyamet günü cennette bir taç giydirilir ki, cennet ehli onu, bu taç ile, bu şahıs çocuğuna dünyada Kur'an-ı Kerim'i öğreten kimse diye tanıyacaklardır" buyurdu.⁴ Enes b. Malik (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

⁴ Heysemi, Mecmeü'z-Zevaid, 7/166, Taberani, El-Mu'cemü'l-Evsat, 1/100, No: 96

«Çocuğuna Kur'an-ı Kerim'i yüzüne okumayı öğreten kimsenin geçmiş ve gelecek günahı mağfiret edilir. Çocuğunu hafız yapan kimseyi de Cenab-ı Hak, kıyamet gününde ayın ondördü gibi parlak bir surette diriltir. Çocuğuna: "Oku" denilecek. Çocuğu bir ayet okudukça ALLAH Teâlâ'da babasının makamını bir derece yükseltir. Bu durum ezberlediği Kur'an-ı Kerim'i sonuna kadar okuyuncaya devam eder" buyurdu.⁵

Sehl b. Muaz el-Cühenî'nin babası Muaz (Radiyallahü anh)'dan rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte de Hz.Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

"Kur'an-ı Kerim'i okuyan ve hükümleriyle amel edenin anne ve babasına kıyamet günü bir taç giydirilir ki, bu tacın ışığı -güneşi evlerimizin içinde farzetseniz- dünya evlerindeki güneş ışığından daha güzeldir. O halde Kur'an-ı Kerim'i bizzat öğrenen hakkında ne düşünürsünüz? Onun sevabını da siz takdir ediniz" buyurdu.⁶

Evet, işte Kur'an-ı Kerim'i bu şekilde okuyup gereğince amel edenlerin ana ve babalarına, çocuklarına bu güzel hasleti kazandırmalarına bir mükafat olarak kıyamet günü bir taç giydirilecektir. Hadis-i şerifteki Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in ifadesine göre bu taç çok parlak olacaktır. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu parlaklığı şu şekilde temsil buyurmuştur: Şayet güneş gökyüzünde değil de bir evin içinde olsa, bu tacın ışığı güneşin o eve vereceği ışıktan daha güzel, daha aydınlık olacaktır. Taçlar genellikle zümrüt, yakut v.s. gibi mücevherlerle süslü olacağı için Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu benzetmeyi yaparken "Daha parlak, daha aydınlık veya daha nurlu" gibi ifadeler kullanmamıştır. "Daha güzel" sözünü tercih buyurmuştur.

Hz.Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, Kur'an-ı Kerim'i okuyup içindekilerle amel edenin ana-babasına verilecek mükafatı beyan etmekle birlikte, bizzat okuyanın kendisine verilecek mükafatı açıkça ortaya koymamış, sadece, **"Bu işi yapanın kendisi hakkında ne düşünürsünüz? Onun mükafatını da siz takdir edin"** buyurmakla iktifa etmiştir. Bu ifade Kur'an-ı Kerim'i okuyup, Kur'an-ı Kerim'le amel edene verilecek mükafaatın üstünlüğünü ifade yönünden, mükafaatı ismen söylemekten çok daha belîğdir.

⁵ Heysemi, Mecmeü'z-Zevaid, 7/165-166, Taberani, El-Mu'cemü'l-Evsat, 2/557, No: 1956

⁶ Ebu Davud, Vitri: 14, Ahmed b. Hanbel, 3/440, Hakim, Müstedrek, 1/567

Ahmet Mahmud ÜNLÜ Hocaefendinin hayatıyla ilgili konuşulurken, kendisine mutlaka "Cübbeli" lakabının nasıl verildiği sorulmuştur. İşte küçük yaşlarda ona "Cübbeli" lakabını veren ve Cübbeli Ahmet Hocamızın ilk olarak ilim tahsil ettiği, ayrıca uzun yıllar Efendi Hazretlerimize hizmet etme şerefine nail olmuş Fahrî Efendi, bu ay ki konuşumumuz.

Kendisiyle uzun bir sohbetimiz oldu. Bizi bazen duygulandıran, bazen de tebesüm ettiren pek çok olay anlattı. Efendi Hazretlerimizin gençlik yıllarında o zor dönemlerdeki gayretlerini, kul hakları konusundaki hassasiyetini, Cübbeli Hocamızın küçüklüğüyle alakalı bazı hatıraları bizimle paylaştı. İnşallah gereken dersleri çıkarıp, ibret alanlardan oluruz.

ARIFAN: Öncelikle sizi tanıyalım... Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

FAHRİ EFENDİ: 1935 yılında Malatya'da doğdum. Eniştem orada devlet memuruydu. Tayini İstanbul'a çıkınca, bende küçük yaşlarımda onlarla birlikte İstanbul'a geldim. Laleli'de oturuyorduk. Ve ilkokulu Beyazıt'da Vezneciler İlkokulunda okudum.

Daha sonraları Milli Eğitimin açtığı terzilik kurslarına müracaat ettim ve kursu başarıyla bitirip diploma aldım. Meslek hayatına da terzi olarak atıldım. İlk olarak Tophane'de bir terzi dükkanı açarak terzilik yapmaya başladım. Namazlarımı Kırcaali Paşa Camii'nde kılardım. Daha sonra Camii derneği kuruldu, oranın da üyesi oldum.

Ilyas VANLIOĞLU Hocaefendi oraya sohbe gelirdi. Onun sohbetlerini hiç kaçırmazdım. Daha sonra kendisiyle tanıştık, samimi olduk. Sık sık dükkanıma beni ziyarete gelirdi, ona ikramlarda bulunurdum, sohbet ederdik. Bir keresinde dedi ki; "Allah dostlarından çok büyük bir zat var. Benim eniştem de onun halifesi olacak." Büyük zat dediği Ali Haydar Efendi imiş, eniştem dediği de Efendi Hazretleri... Tabi bunu duyunca çok merak ettim. Görmek, tanımak istedim. Ilyas Hoca yerini, adresini tarif etti. Böylece Efendi Babayı da Efendi Hazretlerini de tanımak nasip oldu elhamdülillah.

ARIFAN: Efendi Hazretleriyle ilk nasıl tanıştınız?

FAHRİ EFENDİ: İlk olarak Efendi Hazretlerini İsmailağa Camii'nde gördüm, tanıdım ve o günden sonrada ondan hiç ayrılmadım elhamdülillah.

Ben gelirdim ikinci namazımı İsmailağa Camii'nde kılardım. İkinci namazından sonra Efendi Hazretleri ile birlikte İsmet Efendi Tekkesi'ne giderdik. Orada Efendi Baba'nın ihvanları hazır bulunurlardı. Efendi Baba'nın odasının karşısında bir oda daha vardı. Oraya geçerdik ve Efendi Hazretleri orada Hatm-i Şerif yaptırırdı, ondan sonra Efendi Baba'nın huzuruna geçerdik. Hatm-i şerif'de okunan aşrı şerif neresi ise Efendi Hazretleri hemen Kur'an-ı Kerim'den orayı açar Efendi Baba'ya veririrdi. Sonra Efendi Hazretleri okunmuş olan aşrı şerife mana vermeye başlardı.

Tabi evvelce İslam'ı gerçek manada bilmiyorduk ama o sıradan yaşantıyı da İslam zannediyorduk. Ne zaman ki, gerek Efendi Baba'nın, gerekse Efendi Hazretlerinin sohbetlerini dinlemeye başladık, ondan sonra şuurlanmaya, İslamı güzelce öğrenmeye ve yaşamaya gayret ettik. Şeklimize, semalimize çeki düzen verdik.

ARİFAN: Peki siz böyle değişince etrafınızdan tepki aldınız mı?

FAHRİ EFENDİ: Almaz olur muyum? İlk tepki hanımdan geldi. Dedim ya İslamiyet bizim yaşadığımız gibi zannediyorduk. Ne zaman ki bu Allah Dostlarını tanıyıp sohbetlere iştirak ettim, o zaman anladım ki yaşantı olarak pek İslam'la alakamız yokmuş. Mesela eşim o zaman mevsimine göre manto giyer, tayyör giyer, pardesü giyerdi. Başında başörtüsü vardı ama önden üç parmak saçtı. Ve bu normal geliyordu, İslamı yaşamak böyle sanıyorduk.

Efendi Baba'nın sohbetlerini dinleyince önce sakal bırakmaya karar verdim. Eve geldim; "ben artık sakalımı bıraktım" dedim. Ben böyle söyleyince hanım; "sen sakalı bırakır bırakmaz, ben mahkemenin kapısında'yım." dedi. Yani boşanırım demek istiyor. Dedim "hanım kusura bakma ben sakalımı bıraktım." O zamanlar İstanbul'da böyle sakal filan pek yoktu. Birisi beni görünce çocuklarına gösterdi "bak papaz" diye yani sakal bırakana papaz diyorlardı.

Neyse uğraş, anlat neticede hanımı ikna ettik, sakalımızı kabul ettirdik. Ondan sonra sıra ona geldi. Tabi ona çarşaf giy filan demedim. Zaten çarşaf filan pek yok o zaman. Bizim hanımın başında güya örtü var, fakat o örtü başının yarısını örtüyor. Dedim ki; "hanım, başını ya tamamen aç ya da tamamen kapat. Çünkü bu halinle ne açıksın ne de kapalı. Kafada yarım yamalak duran örtünün bir manası yok." dedim. Sen misin bunu diyen; "Vay efendim ben köylü değilim, işine gelirse." dedi kesti attı. Başını tamamen kapatmak köylü olmakmış. Neyse gece gündüz yalvar yakar ama imkân yok, halinde kıyafetinde en ufak bir değişiklik yapmadı.

Onlar da benim için diyorlarmış ki; "buna biraz müsaade edelim de gezsün, dolaşsın hevesi geçer eskiye döner." Benimki geçici bir heves değil ki? Ben Hakkı, Hakikati, doğruyu bulmuşum bir daha eskiye dönülür mü?

Baktım ki bu hayat böyle gitmeyecek. Çünkü inançlar, yollar, idealler farklı olunca beraber yaşamak da mümkün olmuyor. Onun bir halasının oğlu vardı, boşanma davalarına bakan bir Avukat. Onlar gitmişler ona vekalet vermişler boşanmak için. Bende vekaletimi verdim. Böylece mahkemeye bile çıkmadan mesele halloldu. Allah lütfetti ayrıldık.

ARİFAN: Peki daha sonra tekrar evlendiniz mi?

FAHRİ EFENDİ: Evet daha sonra tekrar evlendim. Bursa'da Ubeydullah Hoca vardı (Allah rahmet eylesin.) Onun yeğeniyle, Efendi Hazretleri'nin tavsiyesi ve emriyle evlendik. O da bu yolun yolcusu, bu kapıya gönül vermiş, hizmete meraklı biri olduğu için huzurlu bir evlilik yaptık. Elhamdülillah, oğullarımı da kızlarımı da hepsini okutmak nasip oldu. Hafız oldular, hoca oldular onlarda bu yoldalar. Rabbim hepimizin çocuklarını İslam'a Kur'an'a hadim eylesin.

Evet ne diyorduk, o zaman eşimden ayrılınca Kasımpaşa'ya taşındım ve orada bakkal dükkanı işletmeye başladım. Oradan Efendi Hazretleri'nin yanına gidip geliyordum. Tabi gidip gelirken bana yollarda çok eziyetler ettiler, özellikle sabah namazına giderken. Talebeleri teheccüde kaldırmak için gece vakti erkenden yola çıkıyordum ve yayan gidiyordum. Gecenin o saatinde beni yakalıyorlar, sorular sorup hırpalıyorlardı.

ARİFAN: Neden? Siyasi olayların yoğun olduğu dönemler olduğu için mi?

FAHRİ EFENDİ: Evet, o zaman sağ-sol davaları her tarafta yaygındı. Yol kesmeler, adam dövmeleler, masum insanları vurmalar çok oluyordu. Bizim de başımızda takke var, sakal var, cübbe var. Yolda giderken solcular çeviriyorlar; "nereye gidiyorsun" diye soruyorlar. Tabi "İsmailağa Camii'ne gidiyorum." diyemezdim. "Fatih Camii'ne, namaza" deyince, "burada Camii yok mu?" deyip eziyet ederler. Ben aldırış etmezdim, bu tür tehlikelere rağmen gidip gelmeye devam ettim.

İsmailağa Camii'ne girişin hemen sağında bir oda var ya, eskiden iki tane kapısı vardı. Biri Efendi Hazretleri'nin odası, diğerinde talebeler kalırdı. Hatta Nedim PAYALAN Hocaefendi de o zaman talebeydi. Gece gelir onları teheccüde kaldırırdım. Onlar da hemen kalkarlardı. "Bu adam kalkıyor taa Kasımpaşa'dan buraya yayan geliyor, kalkmazsak ayıp olur." diyorlardı.

Bir kış mevsiminde, karda kışta evden çıktım geliyorum. Ama yolları kar kaplamış her taraf bembeyaz. Eskiden kış mevsimleri çok karlı geçirdi. Öyle kar var ki yokuşları çıkamıyorum neredeyse. Neyse Camii şerife geldim ama ben adeta kardan adam olmuşum. Tam merdivenden yukarı Camiye çıkarken, tabi o zamanlar o merdivenler filan hep açıktı, Camii'nin dışındaydı. İşte o esnada Hacı Dursun Efendi ile Efendi Hazretleri camiye geçeceklerdi ki, beni gördüler. Hacı Dursun Efendi o

zaman Efendi Hazretlerini ziyarete gelmişti. Beni o halde kardan adam gibi görünce Efendi Hazretleri'ne "kim bu?" diye sordu, Efendi Hazretleri de; "bizim Fahri" buyurdu. Hacı Dursun Efendi de bizim için: (kibre kapılmaktan Allah'a sığınırım) "bunun kıymetini bil" dedi.

Kasımpaşa'dan kalk, karda kışta her gece gel, talebeyi teheccüde kaldır. Aslında bunlar çok önemli. Şimdi pek çoğu iki adım yakındaki camiye gidemiyor maalesef.

Esteğfirullah. Efendinin himmetleri bunlar. O getirip götürüyordu bizi. Yoksa bizde bir şey yok... Sonra böyle bu şekilde devam ettik. Bir keresinde yine geliyorum, Saraçhane'nin oradaki tünelden geçerken, demek ki onlar beni takip ediyorlarmış tam yukarıdan hedef almışlar, kaldırım taşı sökmuşler. Ben oradan geçerken, o taşı başıma doğru attılar. Allah-u Te'âlâ muhafaza etti de taş arkama düştü.

Bunu Efendi Hazretlerimiz duyunca: "Fahri Efendi, bu gidişle seni bu yollarda harcayacağız, sen bu tarafa taşın" buyurdu. Böylece Efendi Hazretleri'nin müsadresiyle bu tarafa taşındık.

Ismailağa Camii'nin mezarlık çıkışının karşısında ahşap bir bina vardı. Dükkan olarak alt katını kirledim. Orada şalvar cübbe dikiyordum, terzilik yapıyordum. Bir taraftan da hizmete devam ediyordum.

ARİFAN: Cübbeli Ahmed Hocamıza "Cübbeli" lakabını siz vermişsiniz, ayrıca ilk ilim tahsilini de sizden almış. Biraz bundan bahsedermisiniz?

FAHRİ EFENDİ: Az önce bahsettiğim terzi dükkanına rahleler filan koymuştuk, sekiz on tane kadar küçük talebem vardı, onları devamlı orada okuturdum. O zaman böyle Kuran Kursu medreseler pek yoktu. İşte terzi dükkanında özel okuturdum.

O zaman Cübbeli Hocamız henüz altı yaşlarında idi. Elif cüzünden başladık, Kuran harflerini öğrendi, sonra Kur'an'a geçti ve güzelce Kuran okumaya başladı. Benden okuduğu ilim budur. Zaten benim Arapça ilmim pek yoktur. Ben de o zaman Camii şerifte, Büyük Bayram Hocaefendi'den okudum. Kitap olarak; Emsile, Bina, Avâmil, Maksud ve İzhar'dan da bir miktar kadar okudum. Tabii ağırlıklı olarak kendimi Efendi Hazretlerinin hizmetine vermiştim.

İşte o terzi dükkanında talebeleri okutuyorum. Adapazarlı İhsan Efendi'nin oğlu vardı Ahmed isminde, Doktor Hikmet bey vardı, onun oğlunun adı da Ahmed idi. Birde Cübbeli Ahmed Hocamız vardı, onun ismi de Ahmed... Ben ona bir cübbe dikmiştim. Zaten daha o yaşlarda cübbeye sarığa merakı vardı. Cübbesini de hiç çıkarmazdı, onunla gider gelirdi. Talebeler içinde Ahmed ismi de çok olunca, karışıklık olmasın diye ona "Cübbeli Ahmed" dedim. Ve o günden beri bu lakab devam etti. Hatta "Cübbeli" lakabı, ismini geçti. Yani ismiyle söylesen belki tanımayan çıkar ama "Cübbeli Hoca" deyince tanımayan yok.

ARİFAN: Peki Cübbeli Hocamızın küçüklüğü nasıldı?

FAHRİ EFENDİ: Daha o yaşlarda o kadar İslâmî yete merakı vardı ki, yaşlı adamlarla sohbet etmeyi, onlarla birlikte bir şeyler yapmayı çok severdi, sanki büyümüş de küçülmüştü. Öyle ya neticede çocuk yani oynamak ister, gezmek-tozmak, hoptak-zıplamak ister. Yok, hep büyük yaşlı insanlarla oturayım kalkayım, onların sohbetlerini dinleyeyim, yanlarında durayım, bunlar hoşuna giderdi. Hiç onlardan daralmaz, sıkılmaz, ayrılmazdı. Böyle bir meziyeti vardı.

Bazen derse geç kalırdı, giderdim evlerine zili çaldım. Zil çalar çalmaz, "kim o" diye hemen kapıyı açardı. Beni görünce daha geri de giremezdi. Ondandır onu alır getirirdim. Derslerine böylece devam ederdi.

Ondandır yavaş yavaş sohbetlere başladı. Sultanselim'e götürüyorlardı, başka camilere götürüyorlardı vaaz etmesi için. O zaman sekiz yaşlarında ya vardı ya yoktu. Yani çok küçük yaşlarda kürsülere çıktı. Çok mübarekti çok...

O yaşlarda henüz tam olarak ilim almadığına göre, anlattıklarını nereden öğreniyordu?

O hep büyüklerle oturup kalkar ve onları dinlerdi. Efendi Hazretlerinin Hırka-i Şerifte'de Çarşamba günleri sohbetleri vardı. Onu da hep yanında götürür, getirirdi. Dolayısıyla Efendi Hazretleri'nin sohbetlerini dinliyordu. Çok zeki idi, demek bunları çok iyi kavriyordu. Hem zaten Efendi Hazretleri "Bu ilim Allah vergisidir." buyururdu. "Onun ilmi Allah vergisi" derdi. Onu çok takdir ederdi elhamdülillah...

ARİFAN: Peki Cübbeli Hoca'mızın bugünkü faaliyetleri hakkında ne diyorsunuz?

FAHRİ EFENDİ: Maşallah çok başarılı. Allah razı olsun. Fakat şuna üzülüyorum, çok rahatsızlıkları olduğu halde kendisini helak edecek derecede koşturuyor. Halbuki çok koşan çabuk yorulur. Oysa bu hizmetlerin devamı lazım. Hani Allah korusun, şayet bir şey olsa bu kadar faaliyetler söner gider yani. Mesela Efendi Hazretleri'mizin girdiği yer abad oluyor, çıktığı yer boş kovana dönüyor. Şimdi Cübbeli Hocamız da bu sohbetlere devam ettiği müddetçe böyledir ama bunun devamlı olması lazım. Birkaç kere kendisine de tembih ettim, kendini böylesine helak etme diye. Mübarek git gide açılıyor, git gide açılıyor.

Efendi Hazretleri 24 saatte 48 saat hizmet ederdi. Mesela, böyle rahat rahat yemeğimi yiyeyim, şöyle bir rahat edeyim demezdi. Doktorlar ne diyor, "üzerinde üç yüz senelik yorgunluk var" diyorlar. Cübbeli Hocamız da öyle yani.

Cübbeli Hocamız kendini fazla yormadan, hizmetleri daha geniş zamana yaysın mı diyorsunuz?

Evet, evet. Öyle yaparsa daha iyi olur. Hizmetler devam eder.

ARİFAN: Uzun seneler Efendi Hazretleri'nin hizmetinde bulundunuz. Bil-fiil kaç sene hizmet ettiniz? Biraz o günlerden bahseder misiniz?

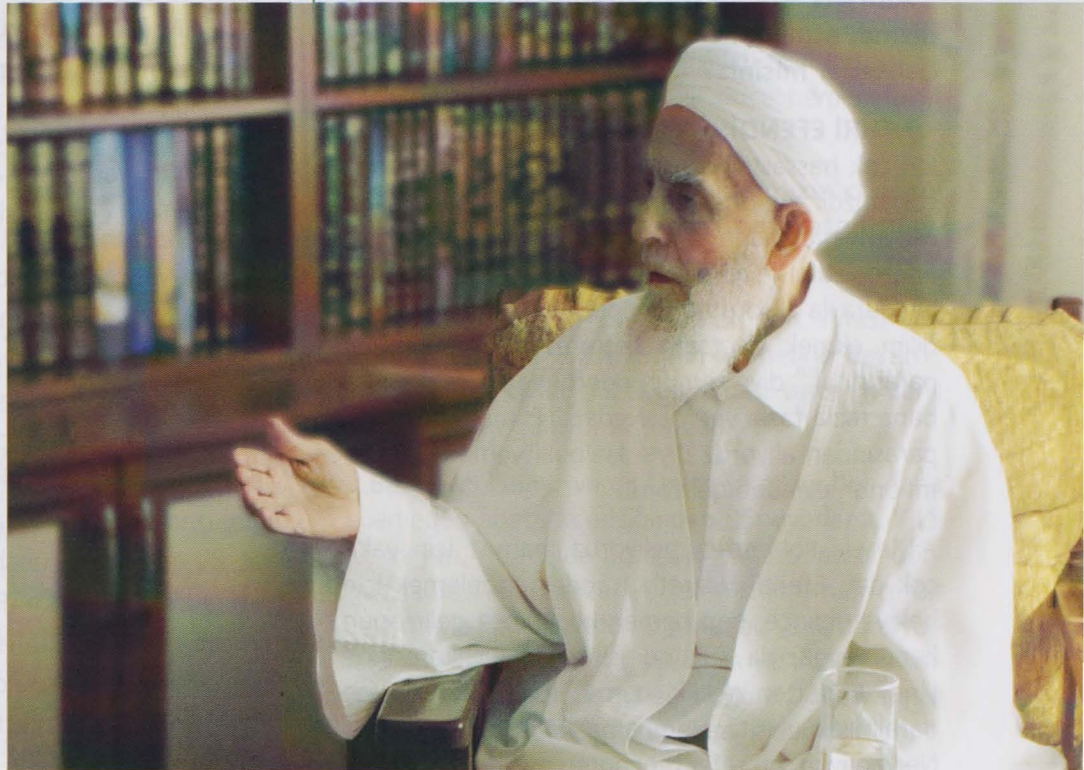
FAHRİ EFENDİ: Efendi Hazretleri'yle tanıştıktan sonra elhamdulillah hizmetine başladık. Bil-fiil hizmetimiz takriben otuz seneyi geçmiştir.

O zaman bu imkanlar elbette yoktu. O bizim Hatmi şerif odasında iki üç tane kilim vardı, iki üç tane de hasırımız vardı. Bir minder dahi yoktu o zaman. Gelen misafirleri sabah Efendi Hazretleri'nin evine götürürdük, evinde kahvaltı yaptırırız. Akşam olunca yine eve götürür orada hizmetlerini yapardık. O zaman ihvan azdı, pek kalabalık yoktu.

Efendi Hazretleri'nin her gün vaazları vardı. Pazar günleri erkeklere, pazartesi günü kadınlara İsmailağa Camii'nde sohbet ederdi. Orada kadınlara perde çekiyorduk. Salı günü Üsküdar'a iniyorduk, Bağlarbaşı'na. Çarşamba günü Beşiktaş'a gidiyorduk. Cumartesi günleri Hasköy'e giderdik yani haftanın hemen her günü sohbeti vardı.

O zamanlar bu fakirden başka hizmet eden pek kimse yoktu. Mesela sabah kalkardık, misafirleri ağırladıktan sonra Efendi Hazretleri'nin ibriğini, çantasını alırdım. Çünkü çeşmeden abdest almazdı, sünnet üzere ibrikten alırdı abdestini. Sonra Efendi Hazretleriyle birlikte Çarşamba dolmuş durağına giderdik, sıraya girerdik. Sıramız gelince biner Aksaray'a giderdik. Orada da dolmuş durağında sıraya girer, sıramız gelince biner Eminönü'ne giderdik. Eminönü'nden vapura binerdik. Karşıya geçip tekrar dolmuşa biner ve Bağlarbaşı'na giderdik sohbet için. Yani sohbetlere bu şekilde gider, bu şekilde gelirdik.

Hafta sonları dışarıdan misafirlerimiz gelirdi. Bu civarda oturan ihvanlarımız onları kendi evlerinde ağırlardı. Yatsıdan sonra ihvanlarımız; "iki kişi bana ver", öbürü "üç kişi bana ver" derlerdi, yani herkesin imkanına göre misafirleri böyle taksim ederdik. Onları memnuniyetle götürürler, evlerinde misafir eder, izzeti ikram da bulunurlardı. Sabah olunca da sohbeta getirirlerdi. O zaman misafirhane yoktu, bu şekilde böyle idare ediyorduk.

O zamanlar Efendi Hazretleri'nin evinden misafirlere yemekler geliyordu. Misafirler artınca, Bakırca Halil Efendi vardı, evinde yemek yaptırır ve tencerelerle Camii'ye getirirdi ve misafirlere ikram ederdik. Misafirler daha da artınca yemeği getirmek de zorlaştı, bu sefer Camii'de pişirmeye başladık. Büyük kazanlarda çorba yapardım ben. Naylonları serer ve misafirlere ikramda bulunurduk.

O zaman imkânsızlıklar vardı. Camiye mihrabın önüne kocaman bir soba kurmuştum. Tabi baca gideri olmadığı için, sobanın bacasını caddeye doğru vermiştim, baca tütüyor her taraf berbat oluyordu.

Efendi Hazretleri Cuma guslü alması için evinden leğen getirirdim, ibrikte su ısıtırdım. Camiye girerken sağda bir oda var ya, boy abdestini orada alırdı. Böylesine imkânsızlıklar vardı.

Bu imkansızlıklar içindeyken Allah-u Te'âlâ, Zekeriya Efendi'yi (Zekeriya ÖZEN) gönderdi. Allah ona gani gani rahmet eylesin. Ne zamanki Zekeriya abi bizim kapıya geldi, gönül verdi, ihvan oldu. Ondan sonra çok büyük değişiklikler oldu. Camimizin ihtiyaçlarını, peyderpey karşıladı. Arabalarımız oldu, kaloriferi, yemekhanesi, aşçısı v.b. derken çok büyük bir rahatlama oldu. Tabi Efendi Hazretleri'mizin gayretleri, himmetleriyle bu kadar işler oldu ve şimdiki mevcut duruma geldik elhamdülillah.

Rabbim Efendi Hazretlerimize sıhhat afiyet nasip eylesin. Başımızdan eksik etmesin. Amin!

ARIFAN: Efendi Hazretlerine bu kadar sene hizmet etmişsiniz. Bize Efendi Hazretlerinden bahseder misiniz?

FAHRİ EFENDİ: Tabi ne demek. Efendi Hazretleri çok hassastır, özellikle kul hakları konusunda çok titizdir. Az önce demiştik, yemeği Efendi Hazretleri'nin evinden getiriyorduk. Ekmeği de, misafirlere yedirilsin içirilsin diye hayırseverlerin verdikleri parayla alıyorduk. Efendi Hazretleri bana; "kaç dilim ekmek yiyorsam deftere kaydet, benden parasını al." diye tembih ederdi ve onun parasını bana fazla fazla verirdi. Neden? Ekmeği o misafir parasından alıyoruz diye. Halbuki yemeğin tamamı onun evinden geliyordu.

Mesela sohbetten geliyoruz, namaz için vakit çok dar. Efendi Hazretleri abdest tazelemek için helaya gidince, ben hemen koşa koşa gelir onun kendi aygazıyla suyunu ısıtırdım. Bir keresinde yine sohbetten geldik, namaz için vakit de iyice daralmış. Su ısıtacağım ama baktım tüp bitmiş. Ne yapayım, bu sefer mecburen misafirlere yemek

yaptığımız ocakta suyu ısıtıp götürdüm. Hemen sordu "bunu nerede ısıttın?" diye. Bende; "Efendi Hazretleri durum böyle böyle, mecburen orada ısıttım suyunuzu." dedim. Bunun üzerine cebinden çıkarıp, mesela o tüp 1 liraysa, 5 lira verdi ve; "bunu misafir parasına kat" buyurdu.

Camiî şerifte ufak bir odası vardı, orada da seyyar bir kalorifer vardı. Bunun için kendi evinden oraya cereyan çekirdi ve Camii'nin elektriğini kullanmadı. Halbuki orası Camii'nin müstemilatıydı, kendisi de Camii'nin imamıydı ama içine sinmediği için oradaki kaloriferin elektrik parasını kendi verirdi.

Bazı kere ihvanları ziyarete giderdik. Oradan ayrılırken ihvanımız kapının önüne çıkmış bizi uğurluyor. Biz arabaya biniyoruz, araba hareket ediyor ama Efendi Hazretleri arabanın kapısını kapatmıyordu. Ben "Efendi Hazretleri kapınız açık" deyince, "biliyorum" diyor. Hani belki arabanın kapısını hızlı çekerim de, bizi uğurlayan ihvanımız ona yapılan bir tavır zanneder de alınır diye, oradan bir müddet uzaklaştıktan sonra arabanın kapısını kapatırdı. Yani bu kadar hassas bir yapıya sahip, böylesine derin bir gönül alemi var. Böyle şeyler kimin aklına gelir?

Yani hangi birini anlatayım, hikmet diyeyim ben bunlara. Onun hallerini anlatmaya imkan yok.

ARIFAN: "Ne mümkün vasfolunmak ol Mahmûdu" demek istiyorsunuz.

FAHRİ EFENDİ: Evet, ne mümkün onu vasfetmek. Onun vasıflarını anlatmaya imkân ihtimal yok yani. Tarif edemezsin.

Mesela yatmadan önce Mektûbat, Risale-i Kudsiye okuyoruz. Sonrasında ben hemen yerini hazırlardım, yataırken "beni şu vakitte kaldır" derdi. Tabi gün çok yoğun geçmiş, gayet yorgun olduğunu biliyorum, onun için 5-10 dakika geçirirdim. Mesela; "beni saat 8'de kaldır" buyurmuş, kaldırdığım zaman sorar; "saat kaç Fahri", "Efendim saat 8'i 10 dakika geçiyor." ben böyle deyince; "Sen adam olmazsın Fahri, söz dinlemiyorsun. Ben sana ne diyorum, sen ne yapıyorsun?" diye sitem eder, sonra "söz dinlemek lazım" derdi. Ne imiş? 10 dakika hizmetten geri kalmış. Böylesine dakik ve hassastır.

Efendi Hazretleri Nişanca Camii'nde hanımlara sohbet ederdi. Giderken Efendi Hazretleri için terlik götürdüm. Kapıdan geçip kürsüye gidinceye kadar terlikle geçirdi. Daha sonraları da uzun bir halı serdirirdi. O yolluğun üzerinden yürüyüp kürsüye geçirdi. Neden böyle yapıyor? Kadınların oturduğu yerdeki sıcaklık, ayağıma vurmasın diye...

Hiçbir hanım ihvanını, gözünü açıp görmemiştir, imkânı yok. Bu güne kadar birebir böyle bir kadınla kesinlikle görüşmemiştir halvet olmasın diye. İlla ki yanında bir mahremi veya birisi olacak. Mahrem meselelere bu kadar dikkat ediyordu. Böyle daha neler, neler, neler.

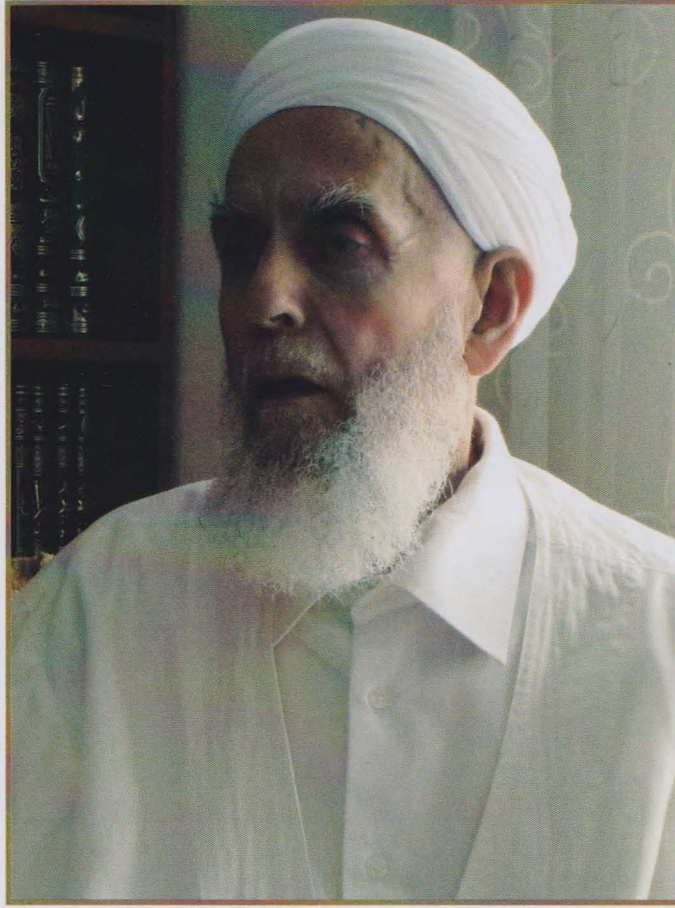
Efendi hazretleri latifeyi de severdi. Mesela şu an aklıma gelen bir olayı arz edeyim.

Bir keresinde yatma vakti gelmişti, ben de yatağımı hazırladım, Efendi Hazretleri geldi uzandı. O zaman görüşme imkanları rahattı. Bir ihvan geldi bir şey soracağım dedi. Efendi Hazretleri "sor" buyurdu. O ihvanımız; "ama siz yatıyorsunuz" deyince, Efendi Hazretleri de; "siz de yatarak sorun" buyurdu.

Elhamdülillah, Rabbim böyle bir Allah dostuna uzun yıllar hizmet etmek nasip etti.

ARIFAN: Genelde vefat eden ihvanların cenazelerini siz yıkıyorsunuz. Bu hizmete nasıl başladınız?

FAHRİ EFENDİ: Evet öyle. İhvanların çoğu bu fakirin elinden geçti. Nasıl başladık? Bandırma'da Ali Rıza el- Bezzâz Efendinin müezzini Süleyman Dede vardı. Bir haber aldık vefat etmiş. Bunun üzerine Efendi Hazretleri, Adapazarlı İhsan Efendi bir de bu fakir beraber Bandırma'ya gittik. Cenazeyi yıkamak için hazırlıklar yaptık. İhsan Efendi "ben bu işten anlamam" deyip kenara çekildi. O öyle deyince, Süleyman Dede'yi yıkama işinde

Efendi Hazretleri'ne ben yardım etmeye çalıştım. İlk cenaze yıkamaya böyle başladım ve o zamandan bu zamana kadar devam ettik.

Tabi Efendi Hazretleri daha gençti o zamanlar. Eski ihvanlardan olanları o yıkardı. Biz de yardım ederdik. Hasan Efendi, Mustafa Efendi de yardım ederdi.

Mesela Hacı Dursun Efendi'nin cenazesini Of'a götürdük. Of'ta kendi kursunda, binasında Efendi Hazretleri yıkadı biz de yardımcı olduk.

Efendi Hazretleri'nin talim hocası vardı Aşık KUTLU Efendi.

Onun da cenazesini Efendi Hazretleri yıkadı, bu fakir de yardım ettim. Sonra onu da alıp uçakla memlekete götürdüler.

Tabi ilk zamanlar Hasan Efendi de, Mustafa Efendi de yıkıyordu, o zaman bana o kadar yük düşmüyordu. Ama daha sonra bu iş tamamıyla bize kaldı. Efendi Hazretleri'miz o konuda bize himmet buyurdular elhamdülillah. Ondan sonra bir cenaze olduğu zaman ilk önce hemen fakiri ararlardı, hala da öyledir.

ARIFAN: Belki yüzlerce ihvanımızın cenazesini yıkadınız. Peki yıkarken enterasan olaylarla karşılaştığınız oldu mu?

FAHRİ EFENDİ: Çaykaralı bir Faik Amca vardı, o da Efendi Hazretleri'nin hizmetine bakardı. Vefatında o kadar güzel bir siması vardı ki, canlı gibiydi, sanki gülüyordu mübarek.

Bazı ihvanlarımız vardı. Onları yıkarken ben daha ellemeden adeta kendiliğinden dönüyorlardı. Kilo lu, iri yarı, normalde uğraşsan sağa sola zor döndürürsün. Ama hiç zorluk çekmezdim, hafifçe bir çevirmeye kendiliğinden o yana, bu yana dönüyorlardı. Böyle şeyler oluyordu. Ama yıkadığım ihvanlarımızın hepsinin çok güzel, mübarek, güzel simalı halleriyle gittiklerine şahid oldum, elhamdülillah.

ARIFAN: Efendi Hazretlerimiz gibi bu asrın Kutbu olan bir zata uzun yıllar hizmet etmişsiniz. Bu birikim ve tecrübelerinize dayanarak, bugünkü ihvanımıza neler tavsiye edersiniz?

FAHRİ EFENDİ: Efendi Hazretlerimizden gördüğümüz ve öğrendiğimiz üzere, Kur'an ve sünnete sarılıp istikamet üzere olalım. Bu Dini Mübini İslamı sözde değil özde yaşayalım. Ve Efendi Hazretleri'mize son derece bağlı ve sadık olalım.

İnsanlar ruh ve bedenden müteşekkildir. Dolayısıyla beden rahatsızlığı başkadır, ruh alemi, maneviyat başkadır. Böyle zatlar git gide gençleşirler. İhtiyarlık, yaşlılık bedenle alakalıdır. Oysa Allah dostlarının kıymet ve fazileti onların ruhuyla, maneviyatıyla ilgilidir. Bunu iyi idrak edelim ve bu meyandaki imtihanları kaybedenlerden olmayalım. Üstadımız Efendi Hazretleri'miz eskiden neyse, şimdi de odur. Onun nefesi bile yeter. Rabbim başımızdan eksik etmesin.

Bir de evvelce, Efendi Baba'nın ihvanlarına karşı ayrı bir hürmetimiz, saygımız olurdu. Hatta Efendi Hazretleri bile Efendi Baba'nın ihvanlarına ne kadar hürmetliydi. Bir Halit Amca vardı, onu nasıl sever ve onunla nasıl şakalaşırdı. İhvan da birbirine karşı çok muhabbetliydi, saygı vardı sevgi vardı aralarında. İnşallah yanılıyorumdur ama şimdi bu sevgi sanki biraz azaldı gibi geliyor bana. Buna

dikkat etmek lazım.

Birbirimize karşı çok saygılı, muhabbetli olmamız lazım. Çünkü Mevlaya vasıl olmanın yolu Fenafî'l-İhvan olmaktan, birbirimizi sevmekten geçiyor.

O zaman yapılan Hatmi şeriflerdeki feyizler, Mektûbat'taki haller ne acayıptı, sanki Mektûbat'ta okunan, anlatılan o makamlara çıkıyoruz, geliyoruz, gidiyoruz, böyle haller yaşardık. O kadar feyizliydi yani. Herhalde zaman garip diye kapılar herkese açılınca, bu haller de azaldı. Malumunuz, hatmi şerif yapılan yerde yabancı birinin asası olduğu için feyiz gelmedi de, o asa çıkarılınca feyiz geldi.

Evvelce seher vakitlerinde ihvanlarımızın kapılarını çalıp, birbirimizi teheccüde kaldırıyorduk, böyle güzel adetler vardı. Gerçi şimdi de birbirlerini telefonla arayıp namaza kaldıranlar vardır.

Durum böyle ama bununla beraber yeryüzünün en hayırlı cemaati de bu cemaattir elhamdülillah..

ARIFAN: Bize vakit ayırdınız, çok teşekkür ederiz.

FAHRİ EFENDİ: Ne demek, ben teşekkür ederim.

“PEYGAMBERİMİZİN ÖRNEK AHLAKI”NA ŞİMDİ DAHA ÇOK MUHTACIZ

Kırka yakın kitabınız yayınlandı. Bu kitaplar içinde kaleme aldığınız “Peygamberimizin Örnek Ahlakı” son ayların en çok okunan kitabı oldu. Bir ay içinde baskı adedi 1 milyona yaklaştı. Kitabınıza bu kadar ilgi duyulmasını neye bağlıyorsunuz?

Tek bağıladığımız nokta “Peygamber bereketidir.” Çünkü o her şeyiyle rahmet ve silesidir, bereket sebebidir. Ondan söz edip de bereketlenmeyen bir şey var mıdır? Şairin dediği gibi, “Ben sözlerimle Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’i övmüş olmadım, aslında sözlerimi Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’le övmüş ve güzelleştirmiş oldum.”

“Peygamberimizin Örnek Ahlakı” isimli kitabımızın kampanyası Mart ayında başladı. Kısa sürede 900 bin adet basıldı. Bu sayı Türkiye’nin okuma oranına göre çok ciddi bir rakam. Geniş bir ilgi ve alakaya mazhar oldu. Nesil Yayınları, “herkes okusun” diye kitabın fiyatını “1 TL” olarak belirledi.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından da tavsiye edilen kitabın herkese ulaşması tek arzumuzdu. Öğrencilerin rahatlıkla okullarda okuyup anlayabileceği bu kitabı öğretmenler rahatlıkla tavsiye ediyor.

Kitaba olan yoğun ilgi, Peygamber (Sallallahu

Aleyhi ve Sellem)’in sevgisinin ve şefkatinin toplumumuz tarafından çok iyi bir şekilde algılandığını gösteriyor. Çünkü bu zamanda Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in ahlakına ekmek kadar, su kadar ve hatta hava/oksijen kadar muhtacız. Her taraftan güzel ahlaka hücumun arttığı günümüzde özellikle gençlerimizin Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in ahlakını ve edebini öğrenmeye çok ihtiyacı var.

“Kutlu Doğum Haftası”nın da bu kitabın yayılmasında ve sahiplenilmesinde büyük katkısı oldu. Çünkü sevgiler ne kadar paylaşılsa o kadar artar. En büyük duamız ve arzumuz, herkesin bu paylaşımın içinde yer almasıdır. Bugünlerde barışa, sevgiye ve şefkate her zamankinden daha fazla muhtacız. Yüce Rabbim bu ihtiyacın derecesini arttırsın.

Kampanyanın bir süre daha devam etmesi bizi çok sevindiriyor. Bu vesileyle ne kadar gencimize, genç beyinlere ulaşırsak, o kadar yavrumuzu ahlaksız girdabından, uyuşturucu tuzağından kurtarmış oluruz.

Çünkü bilgi ne kadar hızlı ulaşırsa, o oranda hayata geçecek, gençlerimiz Sevgili Peygamberimizle buluşmanın zevkini ve güzelliğini yaşayacaktır.

Peygamberimizin ahlakının en önemli özelliği nedir?

En önemli özelliği Allah vergisi oluşudur. O bütün güzel vasıfları, çalışıp, emek verip, bir çaba sonucu kazanmış değildir. Onun ahlakı Allah tarafından ihsan edilmiş, ikram edilmiştir. Yüce Allah onu insanların örnek alacağı kusursuz, eksiksiz ve seçkin bir şekilde yaratmıştır.

O, dünyaya gözünü açıp kapıncaya kadar hep aynı huy ve ahlak üzerinde yaşamıştır. Onda güzel vasıflar yaratılışında mevcuttu. Onu eğiten, edep ve ahlakın en üstün özellikleriyle süsleyen Yüce Rabb'idir.

İşte bundan dolayı, onu kendisine örnek kabul eden insan, onu ne kadar taklit edebilirse, o kadar istifadesi fazla olur, o nurdan aldığı feyiz, o nispette çoğalır.

Peygamberimizin güzelliğini yakınları ve ailesi nasıl anlatıyordu? Onların gözünde Peygamberimiz nasıl tanıtılıyordu?

Küçük yaştan itibaren Peygamberimizin terbiyesi altında bulunan, peygamberliğinden sonra da her zaman ve her an onunla birlikte bulunan ve mübarek neslinin devamına vesile olan Hz. Ali ise, Sevgili Peygamberimizin ahlakî güzelliklerini şöyle sıralıyor:

Peygamber Efendimiz her zaman güler yüzlü, yumuşak huylu ve engin gönüllü idi. Asla asık suratlı, katı kalpli, kavgacı, şarlatan, kusur bulucu, dalkavuk ve kiskanç değildi.

Hoşlanmadığı şeyleri görmezlikten gelir, kendisinden beklentisi olan kimseleri hayal kırıklığına uğratmaz ve onları isteklerinden bütünüyle mahrum etmezdi.

Üç şeyden titizlikle uzak dururlardı: Ağız kavgası, boşboğazlık ve faydasız şeyler.

Şu üç husustan da titizlikle sakınırlardı: Hiç kimseyi kötülemeler, kınamazlar ve hiç kimsenin ayıbı ve gizli yanlarını öğrenmeye çalışmazlardı.

Huzurlarına gelen gariplerin kaba saba konuşmaları ile, yerli yersiz sorularının yol açtığı tatsızlıklara sabrederlerdi. Sahabiler ise onların gelip soru sormalarını çok isterlerdi.

Peygamberimiz hoşça gitmeyen davranışları nasıl karşılardı?

Bu ahlak en mükemmel haliyle yine Peygamberimizde görülmektedir. Peygamberimiz her türlü temiz huyda olduğu gibi, hayâ bakımından da insanların en üstünü ve en utangacı idi.

Peygamberimiz son derece hayâ sahibiydi. Görülmesi ve açılması ayıp sayılan şeylere karşı gözü

kapalı, âdeta yumuktu. Bu hususta da insanların en edeplisiydi.

Peygamberimizin hayâ ve edebinin üstünlüğü, o zamanlar Arabistan ve diğer ülkelerle kıyas edilirse daha açık bir şekilde görülebilir. Çünkü o devirde insanlığın hayâ ve edep adına hiçbir şeyden haberi yoktu.

Araplar herkesin gözü önünde çıplak olarak yıkanır. Hatta bazen Kâbe'yi bile çıplak tavaf ederlerdi. Utanmak ve ayıp diye bir şey bilmiyorlardı.

İşte Peygamberimiz, yaratılış gereği Arapların bu çirkin halinden tiksindir, rahatsızlık duyardı. İslam'ı insanlara duyurmaya başladıktan sonra sahabilerine her fırsatta edep ve hayâ dersi veriyordu. Cahiliyeden kalma âdetleri temelinden kaldırıyor; yerine Allah'ın razı olduğu en güzel ahlak kurallarını yerleştiriyordu.

Her davranışıyla ümmetine örnek olan Peygamberimizin adaleti nasıl tarif edilir?

Peygamberimiz dünya işlerinden elini çekmiş, hayattan uzak duran bir insan değildi. O, gençlik yıllarında Mekke'de bulunan kabilelerle birlikte yaşıyor, peygamber olduktan sonra da çeşitli kabile ve milletlerle iç içe bulunuyordu. Bu kabileler zaman olmuş, boğaz boğaza gelmişler, kan dökmüşler, çarpışmışlar, savaşmışlardı. Bunların birini memnun eden bir hareket, öbürünü rahatsız ediyordu.

İşte Peygamberimiz birbirine düşman kabileler arasında hak dini yayarken onların kalplerini kazanıyor, aralarında hak, adalet, insaf ve kardeşlik filizleri yeşertiyordu. Bu uğurda pek çok zorluklarla karşılaşılıyordu. Fakat zerre kadar olsun, adalet ve insaftan ayrılmıyordu.

Ali EREN

Tasavvuf, sofu olmak, sofulaşmak, gönlünü Allah sevgisine bağlamak, kendini ibâdete daha fazla vermek demektir.

Tasavvuf, mânevî hallere kavuşmak için gayret eden kimselerin yoludur.

Tasavvuf, mânevî duygulara yer veren ve temelinde Allah sevgisi olan ibâdet yoludur.

Tasavvufun sistemleşmesi tarikatlar şeklinde olmuştur. Eskiden beri âlimler arasında söylenegelen **"Cümle turuk-ı aliyyenin (bütün tarikatların, yüce yolların) esası tasavvuftur"** cümlesi meşhurdur.

İslam âlimlerinin büyük çoğunluğu tasavvuf yolunu benimsemişlerdir. Tasavvufu bizzat yaşamamış olanlar da tasavvuf yolunda olanlara dâima hürmetli davranmışlardır.

İslam çerçevesi içinde olmakla beraber fırak-ı dâlle denilen itikaden sapık gruplar, tasavvufu toptan red ve inkar edegelmişlerdir.

Peygamberimiz'den 8 asır sonra gelen ve birçok meselede ehli sünnet âlimlerine ters düşen İbni Teymiye ve onun fikirlerini benimseyenler de tasavvufu kabul etmeyip reddedenler içinde yer alırlar.

Bunlar, zamanımızda Cemâleddin Efgânî, Muhammed Abdüh, Fazlurrahman ve benzerleri gibi her biri ya mason veya masonların oyuncağı olan kimselerin peşinden giden kimselerdir.

Böylelerini ağızlarının bozukluklarından anlamak mümkündür. Bunlar, ehli sünnet mensubu Müslümanlara meselâ, **"Cemâleddin Efgânî'yi tenkit edenler onun tuvalet bezi bile olamaz"** demekten çekinmezler.

Ehli sünnet mensupları ise, onların kendilerine revâ gördüğü böyle sözleri onlara revâ görmüyor, aksine onların söylediklerinin tam tersini söylüyorlar.. Onlar ehli sünnet Müslümanlara, **"Siz Cemâ-**

leddin Efgânî'nin tuvalet bezi bile olamazsınız" deseler de, ehli sünnet olanlar onlara, **"Evet biz olamayız ama siz Cemâleddin Efgânî'nin tuvalet bezi olabilirsiniz"** diyorlar.

Tasavvufu benimsemiş mutasavvıf âlimler, hem tasavvufu red ve inkar edenlerin ilmine, hem de mânevî ilimlere sahiptirler.

Abdülkadir Geylânî, İmam-ı Rab-bânî, İmam Gazâlî Hazretleri gibi tarihte iz bırakmış âlimlerin her biri birer tasavvuf erbabı idi.

İstanbul evliyalarından meşhur macununun mücidi meşhur Merkez Efendi Hazretleri, Yavuz gibi şiddetli bir padişahı munis bir hale getiren Sünbül Sinan Hazretleri, padişah şeyhi Aziz Mahmud Hudâfî Hazretleri, meşhur şeyhulislamlar İbni Kemal ve Ebüssuud Efendi Hazretleri, Kânûnî'nin sırdaşı, gönüldaşı ve süt kardeşi olan Beşiktaşlı Yahya Efendi Hazretleri gibi, türbeleri ziyaretçilerle dolup taşan mübârek zatlar hem zâhir hem bâtin ilimine yani tasavvuf ilmine sahip kimselerdi.

İstanbul'un mânevî fâtihi Akşemseddin Hazretleri de öyleydi.

Hacıbektaş'ta Hacı Bektaş Velî ve Ankara'da Hacı Bayram Velî Hazretleri, Bursa evliyalarından Şeyh Üftâde, İsmail Hakkı Bursevî ve Emir Sultan Hazretleri, Konya'da Mevlânâ Hazretleri ve daha niceleri...

Sayıları belki yüz binlerle belki de milyonlarla ifade edilecek olan 14 asırlık tasavvuf ordusu âlimlerini teker teker saymak tabii ki mümkün değil. Öyleyse onlara hürmetlerimizi arz edip yazımıza devam edelim.

İslâmî bir kelime olan tasavvuf kelimesini Avrupalılar ve Hıristiyan âlemi pek kullanmaz. **"Tasavvuf"** un tam karşılığı olmasa da, bu kelimenin yerine, ona yakın bir mânâya gelen **"Mistik"** kelimesini kullanırlar. Mistik, doğuda yani İslam âleminde kullanılan **"Tasavvufî"** kelimesinin batıdaki karşılığıdır. Mistisizm de tasavvuf demek...

İslam toplumu içinde tasavvufu içine sindiremeyenler, tasavvufu yaşamamakla kalmaz, bu kelimedenden de köşe bucak kaçarlar. Güpgüzel o İslâmî **"tasavvuf"** kelimesi varken, onu bırakır da gider elin Fransızca **mistik** veya **misticizm** kelimelerini kullanırlar.

Nedir bunun sebebi? Batı hayranlığı mıdır, Avrupaî kelime kullanma hevesi midir, yoksa **"Bakın ben bu kelimeleri de biliyorum"** düşüncesi midir bilmiyoruz.

Tasavvuf ve **tasavvufî** kelimelerinden kaçıp ısrarla **mistik** kelimesinin kullanıldığını, yazar Mustafa İslamoğlu'nun **ÜÇ MUHAMMED** isimli kitabında sık sık görüyoruz. O da **tasavvuf** veya **tasavvufî** demiyor ille de **mistik** diyor...

Tasavvuf kelimesini hiç kullanmıyor değil. Mistik demeyi unuttuğu zaman tasavvuf dediği de olmuş. Ama ille de mistik...

Kitabında, **MİSTİK PEYGAMBER TASAVVURU** başlığı altında, tasavvuf âlimlerinin Peygamber inancını şöyle tenkit ediyor:

"Buna "Resûlüllah'ın buharlaşması" da diyebiliriz."

"Çünkü mistik peygamber tasavvurunda, Hz. Peygamber'in insanî varlığı garip bir biçimde ortadan kaldırılmaktadır."

"...Hz. Peygamber'in insânî varlığını ortadan kaldıran bu tasavvur, bu işi yaparken kendisine özgü bir dil geliştirir. Bu dilde Hz. Peygamber gider, onun yerini Nur-u Muhammedî veya Hakikat-i Muhammediye adı verilen soyut kimlik alır." (Sa: 204)

Yazar İslamoğlu, **"Hz. Peygamber'in insânî varlığını ortadan kaldıran bu tasavvur"** derken, tasavvufçuların **"Peygamberimiz'in maddî vücudunu yok saydıklarını"** söylemek istemiyor. O da biliyor ki, tasavvufçular Peygamberimiz'in bir insan olduğunu zaten kabul ederler. Tasavvufçuların kabul ettikleri başka bir şey var: Nur-u Muhammedî. Yani Peygamberimiz'in nur merkezi olduğu...

Değerli okuyucular! Tasavvufçular eğer Peygamberimiz'i diğer insanlardan farksız bir insan kabul etseler, İslamoğlu itiraz etmeyecek. Onun itirazı sadece **Nur-u Muhammedî** inancına. Bu itirazını da zaten gizlemeden açıkça ortaya koyuyor.

Ancak, bütün Müslümanlar bilir ve inanırlar ki, elbette Peygamberimiz'in nuru yani **Nur-u Muhammedî** vardır. Hatta onun vücudu baştan aşağı nurdur. Bunu isbat için uğraşmaya lüzum yok. Çünkü nihayet bu bir inanç meselesidir. İnanan inanır, inanmayan inanmaz. Biz İslamoğlu'nun bu

itirazını bir ibretlik levha olarak okuyucularımıza sadece arz ediyoruz...

Ama şu cür'etine temas etmeden de geçemeyeceğiz:

Nur-u Muhammedî meselesini anlatırken, Abdülkadir Geylânî Hazretleri'nin torununun oğlu olan Abdülkerim el-Cîlî Hazretleri'nin **el-İnsanü'l-Kâmil** isimli eserinden kısa alıntılar yapıp arkasından yapacağını yapıyor yani hükmünü basıyor.

Abdülkerim Cîlî Hazretleri'ne revâ gördüğü hüküm ve yaptığı suçlama şöyle:

"Gerçekten tipik bir Hıristiyanlaştırma örneği." (Sa: 205)

Varsın o tasavvuf erbabını, **"Kur'an'ın sunduğu Hz. Peygamber portresiyle çoğu zaman tam karşıt kutuplarda..."** diyerek suçlamaya devam edersün, biz de yavaş yavaş **"tipik bir Hıristiyanlaştırma örneği"** verenin Abdülkerim Cîlî mi yoksa esas yazarın kendisi mi olduğunu cevaplamaya hazırlanalım.

O hızını alamayıp, **"Mistik tasavvura göre, Hz. Peygamber beşer kılıfına girmiş bir nurdur"** derken, bizim de kendisine cevap verme zamanımız gelmiş oldu.

Söze başlayalım...

Kur'an'ı Kerim'de şöyle buyruluyor:

"Şüphe yok ki, size Allah tarafından bir nur ve apaçık bir kitap gelmiştir." (Mâide sûresi, âyet:15)

Burada bahsedilen kitabın Kur'an-ı Kerim olduğu belli de **"Nur"** denilen nedir?..

İşte bu soru Mustafa İslamoğlu'nun dilini lal eder. Ama olsun. O lal olsa da, büyük âlim Ömer Nasuhi Bilmen söyleyeceğini söylemiş. Mâide sûresinin 15. âyetinin tefsirinde şöyle diyor:

"Size Allah tarafından bir nur gelmiştir ki, o da bütün âfaka hidayet ziyalarını (ışıklarını) neşreden Hâtemü Enbiyâ Hazretleri'dir." (Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Meâl-i Âlisi ve Tefsiri, cild 2, Sahife: 744)

Şimdi değerlendirmeye geçelim:

Hıristiyanlar'ın, Kur'an'ın ortaya koyduğu gerçekleri kabul etmediğini biliyoruz.

Bu âyette Peygamberimiz'in bir nur olduğu bildiriliyor ama İslamoğlu Nur-u Muhammedî'ye itiraz ediyor.

Öyleyse, İslamoğlu'nun yukarıdaki **"tipik bir Hıristiyanlaştırma örneği"** sözünü hatırlamanın tam zamanı değil mi?

Bay İslamoğlu, Ömer Nasuhi Hoca'ya sakın itiraz etmeye kalkışmasın. Çünkü, kendisinin sık sık kaynak gösterdiği Tefsir-i Kebir de aynı mânâyı veriyor.

Celâleyn Tefsiri de aynı mânâyı veriyor.

Kurtubî Tefsiri de aynı mânâyı veriyor.

Ona göre kaynak sayılmasa da tasavvufî bir tefsir olan Rûhu'l-Beyan da aynı mânâyı veriyor...

On parmağında on kara olan yazar, iftira etmekten hiç çekinmiyor. Yazdığına bakılırsa, tasavvufçulara göre, **"Hazreti Peygamber, ulaşılması ve anlaşılması mümkün olmayan bir masal kahramanı gibi algılanmakta"** imiş. **"Örnek alınmak yerine hayran olunmakta"** imiş.

Görülüyor ki, insan yazdığını hırsıyla yazarsa, fikri dengeyi tutturamayabiliyor...

Hazreti Resûlullah'a ulaşmak ne demek? Hem belli değil hem mânâsız.

Resûlullah hayattayken ona maddeten ulaşmak yasak değildi. Bunu tasavvufçular inkâr etmiyorlar. Vefatından sonra maddeten ulaşmak ise zaten mümkün değil.

Hayattayken olsun, vefatından sonra olsun mânevî makamına ulaşmak ise yine mümkün değil

Öyleyse Bay Yazar'ın **"Hazreti Peygamber'e ulaşmak"** sözü laf ola beri gele...

Yoksa yazar, Peygamberimiz'in mânevî makamına ulaşmayı kastediyor da tasavvufçuların, **"Peygamberimiz'in makamına ulaşmak mümkün değildir"** dediklerini mi söylemek istiyor?

Bunu söylemek istiyorsa haklıdır. Gerçekten tasavvuf erbabı, hiçbir kimsenin Peygamberimiz'in makamına ulaşamayacağını söylerler.

Yoksa Bay İslamoğlu, diğer insanların Peygamberimiz'in makamına ulaşabilecekleri iddiasında mıdır?..

Tasavvufçular bir de güya Peygamberimiz'i anlaşılması mümkün olmayan bir masal kahramanı olarak görüyorlarmış.

Bu iddia ve iftirasının tarihte hiçbir nümûnesi yok...

Böyle bir iftirayı şimdiye kadar Avrupalı misyonerler yapmadı, tenezzül de etmediler. Bu masal kahramanı iftirasını sadece İslamoğlu'ndan gördük...

Efendim neymiş? Tasavvufçulara göre Peygamberimiz, **"Örnek alınmak yerine hayran olunmakta"** imiş.

Mantıksız bir iftira...

İftiradır, çünkü Peygamberimiz'e sadece hayranlık duymuş ama örnek almamış hiçbir tasavvuf erbabı yoktur.

Mantıksızdır, çünkü hayran olmak örnek al-

maya engel değildir. Aksine, insan hayran olduğu kimseyi elinden geldiği kadar örnek almaya çalışır.

Ama Bay Yazar, örnek almakla hayran olmayı birbirinden irtibatsız şeylermiş gibi gösterip, bu bahaneyle tasavvufa ve tasavvuf erbabına hücum ediyor.

Ve sonunda iyice haddini aşıyor.

Hem Kur'an hem Peygamberimiz namına hüküm vermeye kalkışıyor. Şöyle diyor:

"Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e sorsaydık 'hangisini tercih edelim diye', kesinlikle bize yukarıdaki mistik tasavvurun tam aksi bir 'peygamber portresi' çizerlerdi." (Sa: 206)

Böyle söylemekle, Kur'an'ın ve Peygamberimiz'in, kesinlikle tasavvufu reddettiğini de söylemiş olmakla 1400 senelik İslam tasavvuf kültürünü bir çırpıda yok sayıyor...

Yazarın, altını çizdiğim **kesinlikle** kelimesine dikkatinizi çekerim.

Sanki **kesinlikle**, Kur'an ve Hz. Peygamber, Bay Mustafa İslamoğlu'nun söylediğini söylerlermiş...

Haşâ! Milyon kere hâşâ!...

Nihayet yerinde bir şey yapıyor. **"Sünnet ve hadis, Hz. Peygamber'in manevi şahsiyetini ayakta tutan ana sütunlardır"** diyen yazar, oryantalistlerin (müsteşriklerin) sünnet ve hadis düşmanlığı yaptıklarını söylüyor ki elhak doğru.

Şu sözleri de doğru:

"O sütunları (hadis ve sünneti) parçalamak, Hz. Peygamber'in tarihsel kişiliğini manevi şahsiyetinden mahrum etmek anlamına geliyordu."

Ne var ki, bu doğru cümlesiyle farkında olmadan bir tenakuza düşmüş. Şöyle ki:

Bu cümlesinde Peygamberimiz'in bir mânevî şahsiyeti olduğunu söylüyor.

Bu doğru da yalnız kendisinin acımasız şekilde tenkit ettiği tasavvufçular da aynı şeyi söylüyorlar. Onlar da **"Nur-u Muhammedî"** derken Peygamberimiz'in mânevî şahsiyetini yani tamamen nur olan mânevî vücudunu kastediyorlar.

İyi de, tasavvufçular mânevî şahsiyetten bahsedince neden suçlu oluyor da, aynı tabiri kullanan Bay İslamoğlu söyleyince niçin suçlu olmuyor?

İşte tenakuz burada...

Neyse biz yine insafılı davranıp meselenin gerçeğini anlatalım:

Aslında Yazar, tasavvuf erbabının, Peygamberimiz'in mânevî kişiliği olduğunu söylemesine değil, Peygamberimiz'in mânen nur olduğunu söylemelerine itiraz ediyor. Ona göre mânevî kişilik diyebilirsin ama nur diyemezsin.

Sizin anlayacağınız, onun itirazı, **"nur"**a, nur kelimesine. Peygamberimiz'in isminin **NUR** kelimesiyle beraber anılmasına. Yani **Nur-u Muhammedî** denilmesine.

Peygamberimiz'in isminin yanından **NUR** kelimesi kaldırılırsa onunda itirazı kalkıyor...

Bay Yazar şöyle diyor:

"İnsanoğlu... kendisine yabancılaştığı oranda Allah'a ve onun mesajına yabancılaşmıştır. Kendisine, Allah'a ve eşyaya karşı yabancılaşan insanı, kendisiyle bilişik, barışık ve tanışık kılmak için, Allah peygamberler aracılığıyla mesajlar göndermiştir." (Sa: 213)

Sayın İslamoğlu, söylediğiniz tamamen doğru.

Tasavvufun gayesi de zaten **"İnsanı, kendisiyle bilişik, barışık ve tanışık kılmak."**

Onun için **"Kim nefsi (kendini) bilirse rabbini bilir"** buyurulmuş.

Ama siz bunu da kabul etmiyorsunuz...

Makalemizi, kendinizle ters düşen ve ardı arkası kesilmeyen çelişkilerinizden / tenakuzlarınızdan birisiyle kapatalım:

"Üstadım" dediğiniz Musa Carullah, **"Peygamber ümmetin bir ferdi gibidir. Ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir"** diyerek, bir taraftan sıradan insanları Peygamberimiz'in makamında gösteriyor, diğer taraftan da Peygamberimiz'i sıradan insanların seviyesine indiriyordu. Siz de buna **"Sarsıcı bir tesbit"** diyerek övgü yağırdırıyordunuz. (Sa: 28)

Kitabınızın sonuna doğru bu sözlerinizi unutup, tam tersini yani şâirin şu mısralarını yazıyorsunuz:

Muhammed beşerdir, fakat sanma ki sıradan beşer gibidir.

Onun değeri, değersiz taşlar içinde yakuta bedeldir. (Sa: 217)

Soruyorum: Sizin Peygamber tasavvurunuz bunların hangisine uygun Sayın İslamoğlu?

Önce, **"Peygamber ümmetin bir ferdi gibidir"** diyordunuz, sonra döndürüp **"Muhammed beşerdir (insandır) ama sıradan kimseler gibi değildir. O, taşlar içinde yakut gibidir"** diyorsunuz...

Kusura bakmayınız ama tenakuzlarınız yazmakla bitmiyor. Onun için, bu konudaki makaleler mecburen devam edecek. Bilginiz olsun...

Tövbe için bir zaman ve mekân şartı var mı?

Kul hata edebilir, gaflete düşüp günah işleyebilir, zira: **“İnsan hata etmek ve unutmaktan mürekkep (toplanmış) tir.”**

Dolayısıyla insanın kusur edip günah işlemesi şaşılacak bir şey değildir. Çünkü haramlara yönelmek, nefsin arzularına meyletmek insanın tabiatında olan bir şeydir. Bu da insanı meleklerden ayıran özelliklerin başında gelir. İslam Dini, insanın bu özelliğini dikkate alarak günahlardan korunmanın ve kurtulmanın yollarını göstermiştir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir Hadisi şerifinde: **“İnsanoğlunun herbiri hatâkârdır. Ancak hatâkârların en hayırlısı (işlediği günahından pişman olup) tövbecar olandır.”** buyurarak, bu hususa dikkat çekmiştir. Bu itibarla insanın günah işlemesi şaşılacak bir şey değildir, şaşılacak olan, günahattan sonra tövbe etmemek, manevi kirlere temizlenmeye çalışmamaktır.

Hata edip günah işleyen kimse mânen zehirlenmiştir. Öyleyse, nasıl ki zehirlenen kimsenin hiç vakit kaybetmeden bir an önce midisini yıkatması gerekiyorsa, günah işleyen kimse de derhal tövbe ile gönlünü arındırıp, manen temizlenmesi gerekir.

Ne zaman tövbe edelim, tövbenin belirli bir zamanı var mı?

Hac, oruç gibi bazı ibadetlerin belirli bir ay ve zamanda yapılmasının şart olduğu gibi, tövbe etmek için böyle bir vakit ve zaman şartı yoktur. İnsan her zaman tövbe edebilir. Fakat tövbe için en uygun olan vakit, işlenen günahın hemen akabindeki vakittir. İmâm-ı Gazâlî'ye göre; kişi yaptığı günah olduğunu anladığı an derhal pişmanlık duymalı ve onun tesirini iyi amel yaparak silmelidir. Aksi halde kötülükler kalbi istila eder ve bir daha izalesi mümkün olmayacak sonuçlar doğurabilir. Nitekim bir hadisi şerifte: **“Kul bir günah işlediğinde kalbinde siyah bir leke belirir. Eğer o günahından tövbe edip uzaklaşırsa, kalbi günahlardan temizlenir. Eğer tövbe etmeyip günah işlemeye devam ederse, siyah leke artar ve kalbi kuşatır.”** buyurulmaktadır.

“Tövbenin belirli bir zamanı yoktur” dedik, yani şimdi de tövbe edilir, sonra da... Gece

de edilir gündüz de... Ama elbette bunun bir son sınırı vardır. Nitekim Rabbimiz bir âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: **“Kötü ameller işleyip de onlardan birine ölüm hazır olduğunda ‘ben tövbe ettim’ diyenlerin ve kafir olarak ölenlerin tövbeleri kabul değildir. (Nisa: 18)**

Bir hadisi şerifte ise Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Allah kulunun tövbesini, can boğaza gelmedikçe kabul eder."** buyurmaktadır. Yani ölünceye, son nefese kadar tövbe kabuldür ama can boğaza gelip ahiretten perde açılınca, tövbe kabul edilmez.

Riayet edilir ki:

Adam öleceği zaman Azrail (Aleyhisselam)'a şöyle der:

-Ne olur bana bir gün ver tövbe edeyim. Azrail (Aleyhisselam) der ki:

-Nice günler geçti aklın neredeydi. Artık günler bitti.

-Öyleyse bir saat ver.

-Nice saatler geçti tövbe etmedin. Saatler bitti, artık saat yok.

Ecel yanaşıp can boğaza geldi mi, değil bir saat bir saniye bile mühlet verilmez. Hakikat

kapıları açılıp kişi ahiretteki yerini görünce tövbe kapısı kapanır. Artık verilen süre bitmiş ve iş tamam olmuş demektir.

Demek ahiret hallerini müşahade etmek tövbenin kabulüne mani oluyor. Çünkü o durumda artık hiçbir şekilde dünyaya dönüş mümkün değildir. Bundan dolayı Firavun'un tövbesi ve imanı kabul edilmemiştir. Rabbimiz, Firavun'un boğulacağı zaman tövbe edip iman ettiğini ama tövbesinin kabul edilmediğini Kur'an-ı kerimde beyan ediyor. Çünkü isyan içinde bir hayat yaşayan Firavun, ne zaman Kızıldeniz'in azgın sularında boğulacağını kesin olarak anlayınca, kendisine ahiretten bir perde açılıp cehennemdeki yeri ona gösterilince, o zaman: **"Benî İsrail'in inandığı İlâh'a bende inandım."** dedi ama ona: **"Şimdi mi (tövbe ediyorsun)?"** (Yunus: 90, 91) denildi. Öyle ya, sen dört yüz sene isyanla yaşa, koskoca Kızıldeniz önünde ikiye yarılın da Musa (Aleyhisselam) ve kavmi denizin ortasında açılan bu yoldan geçsinler ve sen bu mucizeleri gözlerinle gördüğün halde iman etme ama ahiretten perde açılıp cehennem azabını görünce iman et... Allah bu imanı, bu tövbeyi kabul etmiyor. Koskoca hayatı günahla, isyanla geçirip, öleceği sırada tövbe etmek Firavunların tövbesidir ki, Allah katında hiçbir kıymeti yoktur.

Rivayet edilir ki: Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) vefat edeceği zaman

Cibril-i Emin gelerek dedi ki:

-Ya Muhammed! Allah-u Teala Sana selam söylüyor ve "ölümünden bir Cuma önce tövbe edenin tövbesi kabul olunur" buyuruyor.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) burdu ki:

-Bir haftalık süre çok uzundur. Cibril-i Emin hemen döndü ve tekrar gelip dedi ki:

-Allah-u Teala, ölümünden bir saat evvel tövbe edenin tövbesi kabul edilecektir, buyuruyor. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

-Bir saatte çoktur, buyurunca Cibril-i Emin tekrar dönüp gitti, sonra şöyle haber

getirdi:

-Ya Muhammed! Allah-u Teala Hazretleri Sana selam söylüyor ve buyuruyor ki:

"Eğer bu kadar bir süre de çoksa, kulumun canı boğazına ulaşip diliyle benden özür dileyemese de, benden hayâ edip kalbiyle pişman olsa, hiç bakmam onu af ederim." (Ruhul Beyan 2/178)

Demek ki tövbe etmenin belirli bir vakti yoktur, her zaman edilebilir ama bunun bir son sınırı, son vakti var. Allah-u Teala'nın, tövbe etmemiz için son anımıza, son nefesimize kadar bize mühlet verip fırsat tanıması elbette çok büyük bir lütuftur. Ancak şeytan: "son nefese kadar tövbeler kabul, öyleyse acele ne gerek var?" diyerek, pek çoğumuzu kandırıyor. Şeytanın bu vesvesesine aldanıp günaha devam eden ve tövbeyi tehir eden niceleri, tövbeye fırsat bulmuş ve helak olmuşlardır. Zira iki kimse felah bulamaz.

1- Tövbe ederim diye günah işleyen.

2- Tövbeyi tehir eden.

"İlerde tövbe ederim" demek, elinde olmayan bir şey hakkında hüküm vermektir. Oysa yarına bile çıkmaya garantimiz yok. Hadi diyelim ki yarına çıktık. Peki, bu gün tövbe edip bırakmadığımız, terk edemediğimiz o kötü amelleri, yarın terk edebileceğimiz ne malum? Bu gün bizi günaha sokan bu nefis ve şeytan yarın yok mu? Hem bir şey devamlı yapıldıkça o şey alışkanlık haline gelir ki, alışkanlıkları terk etmek daha da zordur. "Ha bu gün, ha yarın tövbe ederim" derken, bir de bakmışsın ecil kapıyı çalmış. Onun için hiç tehir etmeden bir an önce tövbeye sürat etmek lazım, zira denilmiştir ki: "Tövbe tehir edene tövbe nasib olmaz!"

Lokman-ı Hekim oğluna şöyle nasihat ediyor:

"Oğlum tövbeyi geciktirme, ölüm beklemediğin anda gelir. İlerde tövbe ederim diyen, iki büyük tehlike arasında kalır.

Birincisi: Günahı işleye işleye kalbi kararır. Ve bu tabiat haline gelir de artık temizlenemez hal alır.

İkincisi ise: Hastalık ve ölümün tezden gelmesidir. Öyle ki, kişi kalbini temizlemeye fırsat bulamaz. Bunun için haberde **"Cehennem halkının azabının çoğu tesvifden** (tövbeyi geciktirmekten) **dir."** diye varid olmuştur. Helak olanların çoğu tövbeyi tehirten helak olmuştur. Çünkü kalbini kirlletmeyi peşin yaptığı halde, temizlemesini tehir ediyor."

Peki, tövbe için belli bir *mekan* şartı var mı?

Tövbe etmek için illa şu mekanda veya herhangi bir mabed yada tekkede olmak şartı yoktur. Hacc'ın belli bir mekânda yapılmasının gerekli olduğu gibi, tövbe etmek için de böyle bir mekânda olmak söz konusu değildir. Her yerde ve mekanda tövbe edilebilir.

Többenin aslı nedamettir, pişmanlıktır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Pişmanlık tövbedir."** buyurmuştur. Dolayısıyla kişinin, isyanlarını terk etmeye karar verip günahlarına pişman olduğu her yer, tövbe edilecek bir mekandır. Bu yer Kabe'de olabilir, cami'de olabilir. İşyeri veya evi de olabilir. Yeter ki hatalarına pişmanı nâdim olup, bir daha işlememeye kastetsin.

Günahlara tövbe ederek duyulan pişmanlık yalnız bir mekânda başlayıp sona ermez ama nedamet duyup hatalarını bir daha yapmamaya kalben karar verdiği yerde ve mekanda, o kimse için tövbe süreci başlamış demektir.

Yüce Rabbimiz merhametliler merhametlisidir, çok şefkatlidir. Kullarına lütfu çoktur. Bizlere anamızdan babamızdan daha çok acıyıcıdır. Dağlar misali günahlar bile, Mevla Teala Hazretlerinin rahmeti yanında okyanusta damla gibi kalır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: **"Göklere kadar ulaşacak günah işleseniz de sonra pişman olup tövbe etseniz, muhakkak Allah-u Teala kabul eder."** buyurmuştur. Yeter ki tövbe edelim,

günahları isyanları terk edip Rabbimize yönelelim.

Mevla Teala Hazretleri her zaman çok merhametli ve affedicidir ama bazı kıymetli ve faziletli zamanlar vardır ki, o zamanlarda rahmet ve mağfireti adeta coşar. İşte bu zamanlardan biri de içinde bulunduğumuz Receb ayıdır ki, bu ay Şehrullah'tır. Allah'ımızın ayıdır..

Receb ayının birçok ismi vardır, bir ismi de **"Şehrullahil-Esabb"**dır.

Neden böyle denmiştir? Çünkü Allah-u Teala bu ayda kulları üzerine çokça rahmet yağdır. Bu ayda kullarına öyle nimetler ikram eder, öyle dereceler ihсан eder ki, onları hiçbir göz görmemiş, kulaklar işitmemiştir. Bir beşerin kalbine onların ne olduğunu anlamak dahi gelmemiştir.

Evet, tövbe etmek için zaman şartı yoktur dedik ama böyle mübarek aylar ve zamanlar, her çeşit günah kirinden ve pasından arınıp temizlenmek için çok iyi bir fırsattır. Onun için Receb Ayı "Tövbe Ayıdır" demişlerdir. Rahmetlerin yağmur gibi yağdığı, duaların da mutlaka kabul olduğu Sevgili Allah'ımızın ayında, tüm isyanları terk ederek hep beraber tövbe edelim ve Rabbimize yönelelim. Böylece bu mübarek ayın faziletlerine nail olalım.

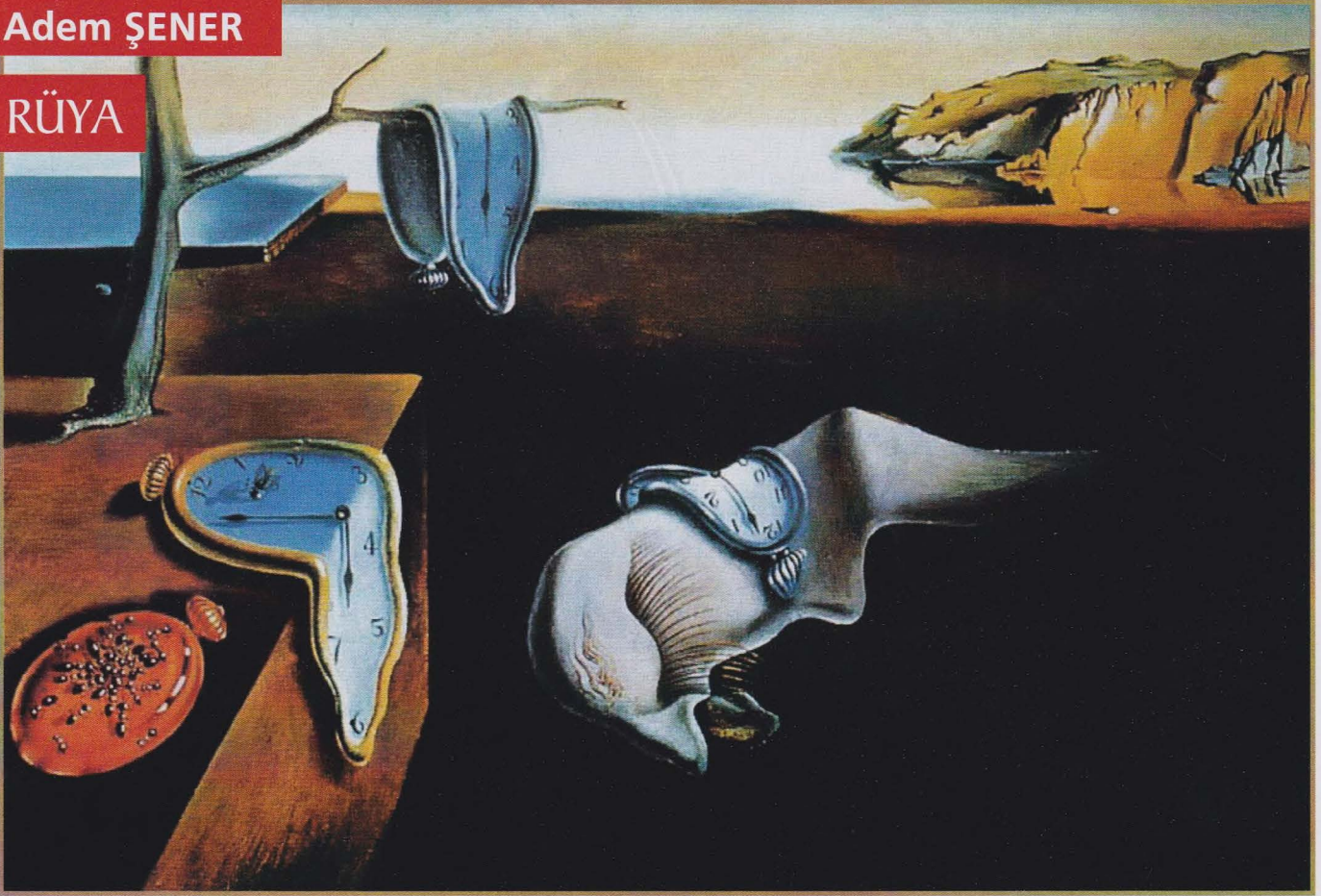
Son olarak şunu da ifade edelim ki; tövbe etmek, sadece belirli hataları ve günahları olan kimselerin yapması gereken bir şey değil, herkesin yapması gereken çok önemli bir ibadettir. Hatta Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bile, geçmiş ve gelecek bütün günahlardan peşinen af olduğu âyet-i kerimeyle sabit olmasına rağmen: **"Ben bir gün ve gecede yetmiş kere Allah'a istiğfar ederim"** buyuruyor.

Hal böyleyken, bizim geçmişimiz günahla dolu, geleceğimiz ise meçhul olduğuna göre, kurtuluşa ermek için mutlaka tövbe ve istiğfara yönelmeliyiz. Nitekim Mevla Teala Kur'an-ı Kerim'de, ameli ne olursa olsun iman eden herkesi istisnasız olarak tövbeye davet ediyor: **"...Ey İman edenler! Hep birlikte tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz."** (Nur, 31)

Hepinizin Reğaib kandilini tebrik ediyor, bu güne kadar işlemiş olduğumuz bütün günahlarımızı şu mübarek geceler ve aylar hürmetine mağfiret buyurup, rızasına uygun amel edebilmeye Rabbimden niyaz ediyorum.

Fî Emânilah!

Rüya, Arapça "görmek" demektir. Uyku sırasında aynen uyanıkmiş gibi çeşitli olayların yaşanmasına rüya denilir.

Rüya, uykuda bütün duygu ve bilinç hallerinin tamamen yok olmadığı bir sırada meydana gelir. Nitekim rüya, uykunun az olduğu sabaha karşı daha çok görülür.

Rüya, "Allahü Teâlâ'nın melek vasıtasıyla hakikat veya kinaye olarak kulun şuurunda uyandırdığı enfusî idrakler ve vicdanî duygular veya şeytanî telkinlerden meydana gelen karışık hayallerden ibarettir" şeklinde de tarif edilmiştir. Tasavvuf ehli için ise rüya, kerametlerin bir çeşididir.

Rüya genel olarak iki kısma ayrılır:

Birincisi; doğru ve güzel olan rüyalar. Bu tür rüyalar, uyanıklık âleminde doğru çıkan rüyalar. Peygamberlerin, onlara uyan salih müminlerin gördükleri rüyalar bu tür rüyalar. Bazen dindar olmayan insanlar da bu tür rüyaları görürler. Bu tür rüyalar üç grupta ele alınabilir:

a) Yoruma ve tabire ihtiyaç duyulmayacak kadar açık seçik rüyalar, Hz. İbrahim'in rüyası gibi...

b) Kısmen yoruma ihtiyaç duyulan rüyalar. Hz. Yusuf'un rüyası gibi...

c) Tamamen tabir ve yoruma ihtiyaç duyulan rüyalar. Mısır hükümdarının gördüğü rüya gibi...

İkincisi; edgâs adı verilen karmakarışık ve hiç bir anlam taşımayan rüyalar. Bu tür rüyalar da birkaç kısma ayrılır:

a) Şeytanın uyuyan kişiyle oynaması ve onu üzmesine sebep olan rüyalar. Mesela kişi rüyasında başının koparıldığını ve kendisinin başının peşinden gittiğini görür. Ya da korkunç ve tehlikeli bir duruma düştüğünü ve hiç bir kimsenin kendisini kurtarmaya gelmediğini görür.

b) Meleklerin haram bir şeyi uyuyan için helal kıldığına veya haram bir iş teklif ettiklerine dair olan ve aklen muhal ve imkansız olan buna benzer işlerle ilgili rüyalar.

c) Kişinin uyanık iken üzerinde konuştuğu veya olmasını temenni ettiği bir şeyi uyanık iken itiyad haline getirdiği bir şeyi rüyasında görmesi.

İbn-i Haldun Mukaddime isimli eserinde tasavvufi açıdan rüyayı üç grupta ele almıştır:

1- İlahi kaynaklı rüya: Bunlar açık olduğundan yoruma gerek göstermezler. Doğru ve görüldüğü gibi çıkan bu rüyalara rüyâ-ı sâliha (salih rüya) da denir. Salih rüya son derece az görülür. Salih rüya görmek sadece müminlere özgü değildir; Müslüman olmayanlar da görebilir. Yusuf Suresi'ndeki Mısır firavununun ve hapisteki iki gencin gördüğü rüyalar buna örnek olarak gösterilebilir.

2- Melekten olan rüya: Bunlara rüya-yı sadıka denir. Yoruma muhtaçtır.

3- Şeytandan olan rüya: Bu rüyaların hiçbir aslı yoktur. Kur'an-ı Kerim'de "edğasü ahlam (karma-karışık düşler)"¹ olarak geçer. Hiçbir faydaları olmadığından yorumlanmaları da gerekmez.

Görülen rüyalar cihetiyle de insanlar üç sınıftır:

1- Peygamberler: Bunların rüyalarının hepsi doğrudur. Bazen de tâbir gerektiren şeyler görebilirler.

2- Sâlihler: Bunların rüyaları çoğunluk itibarıyla doğrudur. Bunlar da bazen tâbire muhtaç olma-yacak açıklıkta görürler.

3- Diğer insanlar: Bunlar, doğru ve doğru olmayan her ikisini de görürler. Bunlar üç kısımdır.

a) Mestur (hali kapalı) olanlar: Bunların rüyaları da halleriyle orantılıdır.

b) Fâsiklar: Bunların rüyası çoğunlukla edğâs (karışık, mânâsız)dır. Doğru kısmı pek azdır.

c) Kâfirler: Bunların rüyasında sıdk (doğruluk) iyice azdır.

Hadis-i şeriflerde sadık rüyanın önemi ve ehemmiyeti beyan edilmektedir:

Ebu Saîd (Radiyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: **"En sadık rüya seher vakitlerinde görülen rüyadır."**²

Bir başka hadis-i şerifte şöyle buyurmuşlardır: **"Mü'minin rüyası, nübüvvetin kırk altı cüzünden bir cüzdür."**³

Ebu Hureyre (Radiyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: **"Zaman yaklaşıncaya, mü'minin rüyası, neredeyse yalan söylemeyecek. Esasen mü'minin rüyası, peygamberliğin kırk altı cüzünden bir cüzdür."** (Buharî'nin rivayetinde şu ziyade var: "Peygamberlikten cüz olan şey yalan olamaz.")⁴

Güzel rüyanın peygamberliğin kırk altı parçasından bir parça sayılması şöyle yorumlanır.

Sahih rivayetlerin bir çoğuna göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) altmış üç yıl yaşamış ve peygamberlik süresi yirmi üç yıl sürmüştür. Çünkü o, kırk yaşını doldurduğu zaman

peygamberlik görevine başlamıştır. Peygamber Efendimiz'e vahiy rüya halinde gelirdi. Bu durum altı ay sürmüştür. Bu süre zarfında gördüğü rüyalar aynen çıkıyordu. Peygamberlik süresi yirmi üç yıl devam ettiğine göre, rüya yoluyla vahiy süresi bunun kırk altı parçasından bir parça olur.

Rüya, tasavvuf ehli için bir bilgi kaynağı olmuş, İbn-i Arabî ve İsmail Hakkî Bursevî gibi bâzı sûfîler, hadîslerin bile rüya yoluyla Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den doğrudan alınabileceğine kâil olmuşlardır. **"Beni rüyada gören, gerçekten beni görmüştür. Çünkü şeytan, benim suretime giremez"**⁵ hadis-i şerifi onlar için bir delil niteliğindedir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

'Benden sonra, peygamberlikten sadece mübeşşirât (müjdeciler) kalacaktır!'

Yanıdakiler sordu:

'Mübeşşirât da nedir?'

'Salih rüyadır!' diye cevap verdi."

(Muvatta'nın rivayetinde şu ziyade var: 'Salih rüyayı salih kişi görür veya ona gösterilir.')

⁶ hadis-i şerifi mucibince Allah dostlarının salih rüyaları fikhî noktada olmasa da tasavvufî manada önemi bir delil kabul edilmektedir.

Rüyalar bilgi kaynağı hâlini alınca, rüya yorumu da bir ilim ve sanat hâline gelmiştir. Tarikatlarda sâlikin mânevî yükselişi, gördüğü rüyalarla takip edilmiştir. Bâzı tarikatlarda rüyaya çok önem verilirken, bâzı tarikatlarda ise "esbâb-ı ilimden olmadığı" düşüncesiyle rüyaya fazla rağbet edilmemiştir.

İlmâm-ı Rabbânî Hazretleri (Kuddise Sirruhu) Mektubat-ı Şerif'te rüya hakkında şu izahatı yapmaktadır:

"Bazı kimseler vakiada ve uykuda, misal ve hayal aleminde kendilerini sultan olarak görürler. Hizmetçilerinin ve uşaklarının olduğunu müşahade ederler. Veyahut kendilerinin kutup olduğunu, bütün alemin kendilerine teveccüh ettiklerini görürler. Halbuki şahadet aleminde, yani ayıklık ve uyanıklık halinde bu kemalattan hiçbir eser görülmez. Bu rüyaların doğruluk payı var mıdır, yoksa bunlar bütünüyle batıl mıdır? Diye sorulursa cevaben derim ki:

1 Yusuf Suresi: 44

2 Tirmizî, Rüya: 3

3 Buharî, Ta'bir: 4, Muvaatta: 1 (2, 956)

4 Buharî, Ta'bir: 26; Müslim, Rüya: 8; Tirmizî, Rüya: 1; Ebu Dâvud, Edeb: 96

5 Buharî, Ta'bir: 2, 10; Müslim, Rüya: 10; Muvatta, Rüya: 1, (2, 956)

6 Buharî, Ta'bir: 5; Muvatta, Rüya: 3, (2, 957); Ebu Dâvud, Edeb: 96

Bu görmelerin doğruluk payı vardır. Şöyle ki, sultanlık veya kutupluk kabiliyetleri o kimselerde bulunmaktadır. Ancak zayıf olduğundan şahadet aleminde görülecek kadar onlara elverişli değildir. Bir de bu durumda iki şeyden biri söz konusudur; ya Allahü Teala'nın inayeti ile onlardaki bu kabiliyet güçlenir, şahadet aleminde görülecek hale gelir de Allah Sübhanehü'nün kudreti ile sultan veya kutup olabilirler. Veya şahadet aleminde görülecek kadar güçlenemezler, zuhuratların en zayıfı olan bu misali zuhur ile yetinmek durumunda kalırlar. Bu zuhur da güçleri kadarı ile ortaya çıkar.

Bu tarikattaki taliplilerin görmüş olduğu rüyalar da bu kabildir. Şöyle ki, kendilerini yüksek makamlarda görürler. Kendilerini velayet erbabının makamlarına ulaşmış sanırlar. Şahadet aleminde de bu kabiliyetleri ortaya çıkarsa bu büyük bir bahtiyarlık olur. Misal alemindeki zuhur ile kalırsa bunun bir kazancı olmadığı gibi, musibet olarak görülmelidir. Zira her dokumacı ve hacamatçı kendini rüyasında sultan görür. Ancak bunun ona pişmanlık ve hasret dışında bir faydası olmaz. Binaenaleyh rüyalara itibar etmeye gerek yoktur. Şahadet aleminde ortaya çıkan her ne ise asıl ganimet odur.

Bu sebepledir ki, Nakşibendî büyükleri rüyalara itibar etmemişlerdir. Faydası pek olmadığı için de, salıkların gördükleri rüyaları tevcih ve tabire pek iltifat etmemişlerdir. Onlara göre muteber olan ayıklık ve uyanıklık halinde görülendir. Bu nedenle de müşahede halinin devamını dikkate almış, huzur halinin sürekliliğini bahtiyarlık olarak görmüşlerdir. Ardından gaybet halinin geldiği bir huzur haline ise değer atfetmemişlerdir. Bu nedendir ki, Allahü Teala dışındakileri bütünüyle unutmaları, kalplerinde gayrın hazır olması durumu tamamıyla yok olmuştur ve bu hal onlarda her vakit böyledir. Şayet, nihayet, onların bidayetlerinde mündemiç ise onda bu tür kemalatın görülmesi nasıl uzak görülebilir ki?"

Rüya tabir etmek Allah vergisidir. Herkes rüya tabir edemez. Akıl ve mantık bu iş için yeterli değildir. Rüya merhametli ve öğüt verebilecek durumda olanlara anlatılmalı, güzelce yorumlamayacak kişilere söylenmemelidir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şeriflerinde **"Rüya gören onu hiç kimseye söylemediği sürece o, bir kuşun ayağına bağlıdır (zuhur etmez); söylerse zuhur eder. Böyle olunca rüyanızı yalnız akıllı, sizi seven veya size öğüt verecek durumda olan kimselere söyleyin"** buyurmuştur.⁸

7 İmam-ı Rabbanî, Mektubat: 2. Cilt, 58. Mektup

8 Tirmizî, Rüya: 6; Ebu Dâvud, Edeb: 96

İmam Malik (Radiyallahü anh)'a: "Herkes rüya tabir eder mi?" diye sorulmuş, o da "Nübüvvetle oynanır mı?" demiştir. Yine İmam Malik "Rüyayı iyi tabir edenler yorumlasınlar. Eğer iyi görürse söylesin; iyi görmezse iyi söylesin veya sussun" demiştir.

"İyi görmese de onu iyi olarak mı tabir etsin?" sorusuna, "Hayır" demiş; sonra "Rüya nübüvvetin bir parçasıdır. Nübüvvetle oynanmaz" diye cevap vermiştir.⁹

İmam-ı Gazali (Kuddise Sirruhu)'da rüyanın mahiyetini mükâşefe ilminin inceliklerinden biri olarak kabul eder ve her önüne gelene anlatılmasını doğru bulmaz. Kişi, rüyasını ya kendi çözmelidir, ya da müşidine anlatarak yorumunu öğrenmelidir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) kendi gördüğü rüyaları yorumu ile birlikte anlatır ve sahabenin görmüş olduğu rüyaları da yorumlardı.

Kötü bir rüya gören bir Müslüman, gördüğü rüyanın şerrinden ve şeytanın şerrinden üç kez Allah'a sığınır ve şöyle der: "Allah'ım! Bu rüyanın şerrinden ve rahmetinden uzak kalmış olan şeytanın şerrinden sana sığınırım." Rüyanın hayra dönüşmesi için dua eder. Bu tür rüyayı hiç bir kimseye anlatmaz.

Müslüman gördüğü iyi bir rüyadan ötürü uyanınca Allah'a hamdeder. Bu rüyadan dolayı sevinir, bunu bir müjde kabul eder. Rüyayı sevdiği bir kimseye anlatır, sevmediğine kesinlikle anlatmaz.

Şir'atül İslam'da şöyle rivayet edilmektedir:

"Kişinin gece gördüğü rüyayı bir alime veya bir nâsihe (öğüt verene) anlatması sünnettir."

El-Mesabil şerhinde "Kalkar kalkmaz başka bir şey ile meşgul olmadan evvel rüyadan anlayan bir alime veya bir öğüt verene kişinin rüyasını tabir ettirmek için anlatması müstehabdır."

Allahü Teala Hz. Yakub (Aleyhisselam) ile Hz. Yusuf (Aleyhisselam)'ın kıssasından bahsederken rüyanın ehline anlatılmasının ehemmiyetine binaen;

"Ey oğulcuğum! (Görmüş olduğun bu) rüyanı kardeşlerine anlatma, sonra sana büyük bir tuzak kurarak hile yaparar"¹⁰ buyurmaktadır.

Rabbim bizleri, salih ve sadık rüya ehli olan kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

9 Kurtubî, Tefsir: 10/122-127; Elmalılı, Hak Dini Kuran Dili: 4/2863-2869; Kuşeyri; Sarih Tercümesi:12/271

10 Yusuf Suresi: 5

KUR'ANLA HAYAT BULAN BİR NESLE DOĞRU

Anne ve babanın hayattaki en önemli sigortaları bilindiği üzere çocuklarıdır. Toplumun çekirdeğini oluşturan ailedir. Sağlıklı ve güçlü bir toplum meydana gelebilmesi için ailenin sağlıklı topluma ayak uyduran, toplumun norm ve değerlerini taşıyan, topluma ters düşmeyen bireyler yetiştirmesi gereklidir. Toplum sağlıklı bireyler sayesinde hem geleceğini hem de ömrünü garanti altına alır. Bu noktada bir aile olarak anne ve babaya çok büyük yükümlülükler düşmektedir.

Alemlerin sultanı, gönüllerin fatihi, kalbimizin biricik sultanı peygamber efendimiz: **'Evlentiniz çoğalınız, ahirette sizin çokluğunuzla övüneceğim'**. Hadisi şeriflerinde beyanda bulunduğu üzere bizden sağlıklı bir toplumun meydana gelebilmesi için bir anne ve babanın İslami şartlara göre ideal bir baba ve ideal bir anne rolünü benimseyerek, Efendimize layık bireyler yetiştirmemizi ve yetiştirdiğimiz gençlerin ahirette övgüye mazhar olmalarını bize amaç olarak göstermektedir.

Bir anne ve baba nasıl bir çocuk yetiştirmeli ki Efendimiz bizimle iftihar etsin?

Yetiştirdiğimiz bireyler ne tür bir eğitime tabi olmalı, hangi yaşlarda eğitmeli? Bu tür soruların cevabını tabii ki Efendimizin örnek hayatına bakarak öğrenebiliriz. Çünkü Efendimiz gelmiş geçmiş en iyi baba en iyi eş ve en mükemmel bir öğretmen ve eğitici.

O'nun ahlakı Kur'an idi. Tüm insanlığı Kur'an la tanıştırdı. En büyük mucize olan Kur'an insanlığa hayat verdi.

Muhterem mü'min kardeşlerim! İşte bizler Kocatepe Kur'an Kursumuzda bir neslin Kur'an ile tanışmasını, hayat bulmasını hedefliyoruz. Bu sene de yaz kursları ve hafızlık programlarımız devam etmektedir. Bu sene farklı bir faaliyet olarak İlköğretim 8. sınıf öğrencilerine Kur'anı Kerimi güzel okuma ve güzel ilahi okuma yarışmaları düzenliyoruz.

Tüm velilerimizi, Kur'an'la yavrularımızı tanıştırmaya davet ediyoruz. Yarışmaya katılma ve yarışma programını izlemek için 26 - 27 Haziran Cumartesi Pazar günü Bayrampaşa Kocatepe Camimize teşriflerinizi bekliyoruz.

Selam ve Dua ile

Büyü veya sihrin anlamı nedir, dinlerde yeri nedir, hangi cisim veya yönlerde insanlara etkisiz var ya da yok sorularına cevap ararken biz önce şuradan başlamalıyız.

Biz insanları Allahü Teala en güzel varlık olarak üstün ve donanımlı akıllı olarak yaratmış ve O'nun isteği olmadan hiçbir şey tesir etmez.

Eğer her yapılan büyü tesir etmiş olsaydı herkes birbirini bu tür büyü ve sihirler etkilemiş olurdu. Dünya literatüründe büyü birkaç dala ayrılır. Bu konuda uzman doktor Hamdi Kalyoncu sihir büyü kitabında tam isabet edip anlatmıştır.

Örneğin, din bilginlerinden Fareddin er Razi büyü-yü yada sihiri sekiz başlık altında özetlemiştir.

1- Semavi kuvvetlerle yere ait güçlerin birbirine karıştırılarak yapıldığı söylenen ve tılsım adı verilen şeydir. Buna da Keldani (babil) sihri denmektedir.

Keldaniler gök cisimlerine büyük kuvvetler kullanarak yıldızlardan faydalanmak için onlara taparlardı. Hz. İbrahim bunların yanlış ve sapık inançlarını yok etmek için gönderilmiş ve yıldızları kullanarak sihir yapmayı yasaklamıştır.

2- Vesvese Evham büyüü.

Bunun birkaç örneği mevcuttur. Mesela bir kişinin

başında ağrı olsa doktor yerine hocaya gitse hoca da insafsızca sende büyü var dese ona verilen vesvese veya evham onun için bir büyüdür.

3- Cinlerle yapılan büyüler.

Bunlar da kafir cinlerden yararlanılarak yapılır. Bu çok büyük günahdır. Bakara suresinin 102. ayetini hatırlayacak olursak, bununla ilgili insanlardan bir kısmı cinlerle irtibata girer ve cinlerden bazı kişilere büyü veya herhangi bir sihri yapmak ister. Zaten hazırda bulunan kafir cin (şeytan) olduğundan dolayı hemen irtibata geçer ve Allahü Teala müsaade ederse sihir yerine ulaşır. Çünkü Allahü Teala istemezse yaprak kıpırdamaz.

4- El çabukluğu göz boyama sihri.

Öyle insanlar vardır ki leğenden muskalar çıkartır, kemik parçaları, başlı çiviler çıkartırlar. Ben bu konuda çok araştırma yaptım ve en az 20 ye yakın kişinin bu tür leğenden muskaları nasıl çıkardığını öğrenmek için görüştim. Tabii bizim yanımda fazla hareket edemediler ama sonradan baktım ki hepsi el çabukluğu ve göz boyama.

Burada önemli olan bir şey söylemek isterim bu tür şeyler yani leğenin içinden veya sudan veya herhangi bir yerden bir şeyler gelse idi bankalardaki paraları veya her istediği şeyi anında kendile-

rine getirdirlerdi. Çünkü biz bir de şuna şahit olduk ki aynı şeyi yani sudan çıkan malzemeler ayrı bir kişiden yani ayrı bir kişiye bakarak çıkıyor sonra da sana tarak büyüğü yok efendim sabun büyüğü veya kilit büyüğü vs. Müslüman uyanık olacak..

5- Tırnak, kan, saç ya da her hangi bir necisle yapılan büyüler.

Kadının biri bir gün bana şunu söyledi, ben merkez efendide bir yere gittim, kocamla aram açıldı ve kocam benimle hiç ilgilenmiyordu. Sonra o hoca ya gittim bana tırnaklarını kes saçından ekle kahve değirmeninde öğüt ve şu ayeti de onların üzerine oku ve kocana içir dedi ve yaptım sonra kocam bana yeniden aşık oldu benden başkasını gözü görmez oldu ve istediğim parayı veriyordu. Dedi ve ilaveten hatta eski yaptıklarından da özür diledi.

Ben de o kadına sana yemin ederim ki o hoca sana kocana büyü yaptırdı.

Bakara süresinin 102. ayetini ona açıkladım ve tevbe et kocandan da helallik al dedim. Kadın bana hocam bunlar iyilik büyüğüdür olsun ne olur dedi. Ona şunu söyledim sana birisi haberin olmadan aynı şeyleri yedirse içirse veya uygulasa nasıl yapardın o zaman güldü.

Sonra Allahü Teala hidayet versin dedim ve ayrıldım.

Aradan 4 ay geçtikten sonra kadını Bakırköy adliyesinde gördüm boşanıyorlardı. Hani dedim tırnaklar fayda etmedi mi.

Kadın ağlayarak şunu söyledi "hocam çok yanlış yaptım param gitti kocam gitti."

Hala para ve kocasını düşünüyor demiyor ki imanım gitti.

Allahü Teala bu tür işlerden bizi halas ümmeti Muhammedi korusun. Gerçekten çok önemli meseleler ve zaten Allahü Teala büyü ve sihir meselesini neden haram kıldığı belli. Evet oysa insanlar kadınlığını veya kocalığını Allahü Teala rızası için düşünerek yapsa böyle olmaz. Maalesef bizim türk kadınları nedense bu tür şeylere yatkın, bizim toplumumuzdan bir kadına sorsak sen kocanı sever misin, evet der, peki kocanın cehennemde yanmasını ister misin desen hayır der.

Peki Allahü Teala kocana Kurani kerim de müsaade ettiği şekilde evlense yani bir kadın daha alsın o zaman bırakın haşa imandan çıkarlar. Yok öyle şey derler küfre girerler. Ben bunu çok kadınlara sordum, "hayır benim kocam akşam içkisini zinasını

yapsın ve evine dönsün, ben görmeyeyim..." dediler

Ama zinadan dolayı yanacak. Hani yanmasını istemezsin şimdi ne oldu. Hayır beni bölüşeceğine yanmasını isterim der. Erkekler içinde bir şeyler söylemek isterim, bir yabancı kadına ayırdıkları zamanı harcadıkları parayı, ilgi ve sevgisini kendi karısına gösterebilirsin onları prenses eder. Ama hayır bizim insanımız onları bırakır ve haram tatlı olduğu için şeytanla işbirliği yaparlar. Neyse konumuzu dağıtmayalım, Rabbim bizi ve ümmeti Muhammedi korusun.

6- Dille büyü..

2 kişi bir araya gelir dille bir insanın üstünde böyle bir şey olmadığı halde sen de büyü var demektedir büyüdür. Çünkü o kişi bende büyü var deyince inanırsa oda büyüdür.

7- Toprak altına , mezara gömülen kaşıklar veya düğümlemiş ipler, bağırsaklar veya buna benzeyen bazı malzemelerden yarasa kanı gibi şeyler... Evet doğru var ama yine söylüyorum Allahü Teala istemezse olmaz ve tesir etmez.

Bu konuda gelecek yazımız ağırlıklı olarak bizim çalışmalarımız ve ayetlerle bunların ne kadar yanlış olduğunu anlatacağız...

İnsanoğlu çok güçlüdür. Ben Allahü Teala'ya güveniyorum derse zaten hiçbir şey olmaz. Ama hayır dişimiz ağrırsa hoca, kolumuz kırılrsa hoca, hadi kırıkçı çıkıncı neyse o bir ilimdir onun için hoca bunun için hoca saç dökülse hoca.....yahu Müslüman bir de onun yanlışını öğrenmek için iyi bir hocaya gitsene.

Maalesef insanız tamam şaşarız ama biraz da aklı selim olalım .. Dişimiz ağrıyorsa diş doktoruna gidelim.

Bu konuda önümüzdeki yazımız sihrin büyüğün geri kalan kısmını ve onlardan korunma yollarını daha geniş yazmak ve sizleri bilgilendirmek üzere, Allahın selamı bereketi ve rahmeti ülkemiz tüm insanlığın üzerine olsun...

Saygılarımla....

Aşere-i Mübeşşere

(Cennetle Müjdelenen Sahabeler)

Onlar İslam'ın korunması ve yayılması yolunda hayatlarını ve her türlü değerlerini ortaya koymuşlardır.

Allah Resul-ü (s.a.v.) ile omuz omuza cihat ederek fedakarlıkta bulunmuşlardır.

arifan aile

Abonelik Ücreti Dahil
SADECE

80
TL

Yaz Tatili boyunca elinizden düşüremeyeceğiniz bu setteki kitaplardan her biri 28 sayfadan oluşup, 19,5 x 27,5 cm ölçülerinde, tamamı renkli ve resimlidir.

10 KİTAP - RESİMLİ - RENKLI - ORTA BOY

OSMANLI'YI OSMANLI YAPAN TARİHÎ VASIYETLER

OSMANLI DEVLETİ'Nİ KURAN Osman Gazi'nin babası Ertuğrul Gazi'den, Şeyh Edebali'ye (devrinin en iyi bilginlerinden) ilişkin tavsiyelerinden birkaç cümle aktarayım:

"Oğulcuğum! Şeyh Edebali bizim boyun (aşiretin) ışığı ve yüreğidir. Terazisi ince tartar, dirhem şaşmaz? Bu yüz den beni kır, Şeyh'i kırma; bana karşı gel, ona karşı gelme..."

"Bana karşı gelirsen üzülürüm, ama ona karşı gelirsen gözlerim sana bir daha bakmaz olur, baksa da görmez olur..."

"Sözüm Edebali'yi korumak için değil, seni korumak içindir..."

"Oğulcuğum! Bu dediklerimi vasiyetim say, ona göre uy."

Şimdi de, Ertuğrul Gazi tarafından böylesine bir hürmetle anılan müşridin (Şeyh Edebali'nin) damadı ve beyi Osman Gazi'ye vasiyetine gelelim. Bu vasiyet (ya da öğüt) aynı zamanda, yüreklere, "devlet-i ebed müddet" aşkını ilham edip o aşkta muazzam bir imparatorluk inşa eden dinamizmin de kaynağıdır.

"Ey oğul, beysin" diye başlıyor, Şeyh Edebali:

"Bundan sonra öfke bize, uysallık sana.

"Güceniklik bize, gönül almak sana.

"Suçlamak bize, katlanmak sana.

"Acizlik bize, yanılığımıza, hoş görmek sana.

"Geçimsizlik bize, çatışmalar, uyuşmazlıklar bize, adalet sana.

"Kötü söz, şom ağız, haksız yorum bize, bağışlama sana.

"Ey oğul! Sabretmesini bil, vaktinden önce çiçek açmaz.

"Şunu da unutma: İnsanı yaşat ki, devlet yaşasın!"

"Ey oğul, yükün ağır, işin çetin, gücün kula bağlı.

"Allah yardımcın olsun!"

Bu özet vasiyetin sadece "İnsanı yaşat ki, devlet yaşasın" şeklindeki tek cümlesini alıp kısaca şerh etmeye çalışalım.

"İnsanı yaşat," diyor Şeyh Hazretleri. "İnsanı yaşat ki, devlet yaşasın!"

"İnsanı yaşatmak" için ne yapacaksınız? Öncelikle ona "aş (yemek-ekmek)" vereceksiniz...

"Aş" verebilmek için de "iş" vermek zorundasınız. Bir işte çalışıp üretecek, kazandırırken kendisi de kazanacak. Böylece ekonomi gelişecek, devlet de güçlenecek.

“İş” verebilmek için, tabii ki “tesis, fabrika vs.” kuracaksınız, yerine göre sanayileşeceksiniz. “Üretim-tüketim dengesi” tesis edecek, ardından gelir dağılımında adalet sağlayacaksınız.

Ve hem doğru yaşamayı, hem de işini doğru düzgün yapabilmesi açısından, insanı eğiteceksiniz. Bunun için okullar açacaksınız, üniversiteler kuracaksınız, öğretmenler, öğretim üyeleri yetiştireceksiniz.

Verimli çalışabilmesi ve üretebilmesi için, her insana kaliteli sağlık hizmeti vereceksiniz. Yani kendi çağını aşan hastahaneler kuracaksınız; doktor, hemşire, laborant, bakıcı, eczacı, araştırmacı yetiştireceksiniz.

Biliyorum, bunlar hem evrensel, hem de çağdaş normlar. Demek oluyor ki, günümüzden yedi yüz küsur sene önce yaşamış olan Şeyh Edebali, çağını çok aşan evrensel normlarla hayata bakabilmiş, devletin bu çerçevede kurulması hâlinde ancak kalıcı olabileceğini düşünebilmiştir.

Bu topraklarda böyle bir beyin yetişti. Fakat ideolojik saplantıları olan aydınla okuma ve araştırma özürsü siyasetçi bu beyni görmezden geliyor. Görüp yararlanmak isteyenleri de “afroz” etmeye kalkıyor.

Buradan Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye vasiyetine geçelim:

“Bak oğul, Allah'ın emirlerine aykırı işler işleme-yesin. (Bu cümlede bence keyfe tâbi yönetim anlayışının, yani diktatörlüğün reddi var.)

“Bilmediklerini ulemadan sorup öğrensin. (İlim adamının değeri bakımından çok anlamlı.)

“Sana itaat üzere olanları hoş tutasın. (Başka dinlere ve ırklara müsamaha.)

“Askerlerine in'amı, ihsanı eksik etmeyesin, ki insan ihsanın kulcağıdır. (Yardım etmeye teşvik.)

“Zalim olmayasın, âlemi adaletle şenlendiresin. Allah için cihadı terk etmeyesin. (Adaletle zulüm yapmanın birlikte vurgulanması “hukuk devleti” kavramını çağırıştırıyor. Ayrıca bunların hemen ardından cihadın hatırlatılması da çok ilginç! İlginç, çünkü bu anlamda bir cihadın şiddet içermemesi gerekiyor. Anlaşılan Osman Gazi, sevgi ve şefkatle yüreklerin fethini öngörüyor.)

“Ulemaya riayet eyle ki, din işleri nizam bulsun. İlim ehlini el üstünde tut. (Bilgi ve bilgenin değeri-

ne ve din başta olmak üzere işlerin bilimsel metotlarla yürütülmesine dikkat çekiliyor.)

“Askerlerine ve dünya malına gurur getirip doğru yoldan uzaklaşmayasın. (Gücün hukuk, merhamet ve adaletle dengelenmesi gereği savunuluyor ki, bu son derece modern ve sonuna kadar çağdaş bir anlayıştır.)

“Bizim mesleğimiz Allah yoludur, maksadımız ilâ-yı kelimetullahıdır (Allah'ın dinini yaymak). Davamız kuru kavga ve cihangirlik davası değildir. (İşte bu anlayış Osmanlı padişahlarını bir Cengiz Han, bir Hülagü Han, bir Timur Han olmaktan ve dünyayı yakıp yıkmaktan korumuş, inşacı ve imarçı yapmıştır.)

“Memleket işlerini noksansız gör, herkese ihsan da bulun.”

“Oğul, Bursa'yı aç (fethet), gülzar eyle; ölünce beni Bursa'da Gümüşlü kümbete defnet.” (Osman Gazi fetihden önce öldüğü için geçici olarak Söğüt'e defnedildi, fetihden sonra ise vasiyetine uyulup Bursa'ya nakledildi.)

Sürekli insanı korumaya, kollamaya, gözetmeye, hoş tutmaya, sevmeye; insana ihsanda bulunmaya, saygı duymaya, onlara karşı merhametli davranmaya çağırın bu vasiyetler, aynı zamanda kendi çağlarını çok aşan insan hakları vesikalarıdır.

Avrupa aynı noktaya “dün” denebilecek kadar yakın bir tarihte ancak gelebilmiş, “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ni” sadece elli sene kadar önce yayınlamıştır. Bu itibarla, Avrupa, insanı kavrama konusunda bizden altı yüz elli sene kadar rötarlıdır.

Buna rağmen insan haklarında kurumsallaşmış (demokrasi), nihayet bizden aldığı bize pazarlar hâle gelmiş, gönülsüzlüğümüzü görünce de bazı müeyyideler dayatmaya geçmiştir.

Cevdet Paşa: “Tarih bilmeyen diplomat, pusuladan anlamayan kaptana benzer. Her iki hâlde de karaya oturmak tehlikesi yüksektir” demekte ne kadar da haklı...

Şu var ki, siyasetçinin karaya oturduğu “taka” değil, koskoca “devlet gemisi” olduğundan, diğere kıyasla, çok daha büyük zayıt ve zararlara yol açılmaktadır.

FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR -8-

SORU

Gelinlik giymenin durumu nedir, gelinlik giymek günah mıdır?

CEVAP: "Gelinlik giymek günah mı?" diye sorulmaz. Çünkü günah olup olmama meselesi, gelinliğin durumuna bağlıdır. Bir de o gelinlikle kimlerin yanına çıkacağına bağlıdır. Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu) bu meselede çok hassastır. Bunun da sebebi nedir? Örf ve adetlerimize uymayan, böyle kafirlerin, müşriklerin giydikleri tarzda kıyafetlerden sakınmayı hep tavsiye eder. Bir âyeti kerimede: "**Kafirler azıcıkta olsa meyletmeyin sonra cehennem ateşi size dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra yardım da göremezsiniz.**" (Hud: 113)" buyuruluyor. Onların şekline bürünmek, onların kılık kıyafetlerini giymek buna girer. Şimdi moda diye yaptırılan, kafirlerin giydiği tip ve şekillerde özel gelinlikler, duvaklar var, Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu) bunları uygun görmez ve sakındırır. Ama tabi ki gelin olan, gelin olduğunu belli edecek şekilde bir elbise giyebilir. Kadınlar arasında, hiçbir yabancı erkeğin olmadığı, görmediği bir yerde veya bölümde, İslâm'a uygun bir şekilde robadan, bol, vücut hatlarını, uzuvlarını belli etmeyecek şekilde İslâm'ın müsaade ettiği şekillerde, güzel kumaşlardan yapılmış bir elbise giyebilir. İşte bu elbisenin adına da "gelinlik" dense bunda sakınca yoktur. Yani bu

söylediğimiz şekillerde yapılan elbisenin adına "gelinlik" dendi diye bu elbise yasak, haram olmaz. Ama kafirlere ait şekil ve modalara uygun şekil ve modelde yapılmış bir kıyafet olursa, bu kıyafet kadınların arasında da olsa uygun değildir. Allah ve Resulü'nün razı olmayacağı şeylerdir. Ayeti Kerime'de ne buyurulmuştur: "**Zalimlere azıcık da olsa meyletmeyin...**" yani traşını bile onlara benzetmeyeceksin. Yok efendim Amerikan traşı, yok bilmem ne kesimi, kafirlerden gelen bir saç traşında bile onlara uyulmamalıysa, artık sen buradan gelinliğin durumunu anla...

Özenmeyelim... Onlardan gelen model ve şekillerde, avret yerlerini, eşgalini belli edecek şekilde dar kıyafetler, dar pantolonlar erkekler için bile sakıncalıdır. Hadisi şerifte şöyle buyurulmuştur: "**Kim bir topluluğa benzerse o onlardandır.**" Bir başka hadisi şerifte ise: "**Kim bir kavimin karartısını artırırsa o onlardandır.**" buyurulmuştur. Böyle hadisi şerifler var. Hatta yapmasa ama buna rıza bile gösterse, onların günahına ortak olacağını beyan eden hadisi şerifler vardır. Bundan dolayı kafirlere has olan, dinsizlere özel olan kıyafetleri hususiyetle tercih edip onlara benzemek kastıyla giymek haramdır.

Şuna da açıklık getirelim. Az önce dediğimiz üzere, düğün merasiminde kadınlar kendi aralarında hiçbir erkeğin görmeyeceği bir yerde, İslâm'ın müsaade

ettiği tarzda, vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde güzel kumaşlardan yapılmış bir elbise giyebilir. Ama gelin hanım bu vaziyette kalkıp dışarı çıkar, arabaya binerse olmaz. Çünkü gelinlik kıyafeti iç elbise sayılır. Bu dış kıyafeti değildir. Otomobile bineceği zaman bulunduğu yerden çıkışında, arabayla gidişinde, arabadan inişinde o gelin hanımı erkeklerin görmesi kaçınılmaz.

Erkekler onu o kıyafetiyle görünce ne oldu? Haram oldu. Neden? O gelinlik iç kıyafeti olduğu için, iç kıyafetini dışarıda giymek haramdır. Efendim gelinlikle, duvaklarla Eyüb Sultan'a geliyor, ziyaret için şuraya buraya gidiyor. Omzu açık, başı açık, boynu açık. İyi de, seni erkekler görüyor, şimdi bu caiz midir?

Hulâsa, kına gecesi veya düğün merasimi için meşrû bir tarzda özel bir elbise diktirip sadece kadınlar kendi arasında olsa caizdir ama bununla sokağa çıktın mı, iç kıyafetiyle dışarıda gezdin mi, kadın erkek karışık bir ortamda yabancı erkeklere görünün mü bu haram olur.

SORU

Evlî ve çocuğu olan bir kadının açılmak istiyorsa bu durum boşanma sebebi olur mu?

CEVAP: Açılmak istiyorsa "günah işlemek istiyorum" demek istiyor. Tabi bu durum boşanma sebebi olmaz. Ama erkek ister-

se zaten hanımını boşar. Allah-u Teâlâ o hakkı vermiş eşlere. "Ben seni istemiyorum" veya "evliliği sürdürüyoruz" diyor ve neticede boşanırlar zaten. Fakat "sen başını açıyorsun öyleyse seni boşamam lazım" diye bir şey yok. Yani İslâm sana; "kadın saçını açtığından dolayı hanımını boşaman lazım, onu nikahında tutamazsın" demiyor. Bu durum boşanma sebebi değildir.

Velakin bu, kadının kendi günah işleme vasfıdır. Nitekim giybet etse, dedikodu yapsa, birine iftira atsa veya namaz kılmasa bütün bunlar hep günahdır. Aynı şekilde baş açmak da günahdır. Yani kadının başını açması sebebiyle boşamak lazım gelse, o zaman öbürlerinde de gerekir. "Giybet eden kadını boşaman lazım" demediğimize göre, burada da böyle bir fetva yoktur. Ama adam, açılmak isteyen hanımına nasihat eder. Uygun bir lisan ile onu ikaz eder. "Böyle gezmek haramdır, günahdır. Benim toplumda bir itibarım var, çevreme, etrafıma, tanıdıklarına karşı İslâmî yönden mahcup oluyorum" şeklinde bir takım sözlerle, hanımını memnun edecek bazı ikna edici hediyelerle, güler yüzle tatlı sözle bu iş hallolmalıdır. Yoksa boşanmak çözüm değildir, gerekli de değildir, İslam bunu mecbur etmiyor. Ama bununla beraber kendileri bir takım sebeplerden dolayı ayrılmak istiyorlarsa o da ayrı konudur.

Bazı aileler kızlarının başını açarak okutuyor hatta bunu mübah sayarak, "biz bunu Allah için yapıyoruz, kafirlere karşı güçlü olmak için okutuyoruz" diyorlar. Bu ne derece doğrudur? Böyle diyenler bidat ehli midir?

CEVAP: İslam'a göre kadının, kızın başını açması haramdır. İslam'ın haram ettiği şeyi yaparak İslam güçlenmez. Ayrıca "kafirlere karşı güçlü olmak" derken, kafir dediğin kimdir? Bu memleketin halkı Müslümandır. Başını açana, üniversiteye başı açık gidene kafir denilemez. Bir kimse baş açmanın haram olduğuna inanıyorsa velev ki açıpta gitse veya sokakta açık gezse kafir olmaz. **Ehli Sünnet inancına göre; bir kimse inkar etmedikçe, yaptığı günah sebebiyle küfre düşmez.**

Bir haram hile-i şeriyelerle helal olmaz, mübah olmaz. Kadının, kızın başını açması haramdır. "Ne olursa olsun okula göndereceğim, ona diploma aldıracağım, İslâm'ı güçlendireceğim" gibi niyetleri de geçersizdir. Bunu Allah için yapmış olmalarını bırak, "başını açmak mübahdır" diyen kafir olur. Çünkü haram olan bir şeye helal demiş oluyor. "Mübah" demek, serbest demektir. Allah'ın haram ettiği bir şeye serbest diyemezsin. Sen "domuz eti helaldir" diyebilir misin? Ancak şöyle diyebilirsin; "ölmeyecek kadar yersin o zaman helal olur." böyle denir. Burada da baş açmak ne zaman helal olur? Gelirler tehditle kafanı zorla açarlar, başını açarlar, resmini çekerler, seni orada başı açık bekletirler. Seninde buna gücün kuvvetin yetmez, işte o zaman yapacak bir şey yoktur. Ama ortada hiç bir şey yok, ölüm kalım tehlikesi yok, canını yakacak bir eziyet yok. Sen gidiyorsun keyfi olarak "mübah" diyorsun, bu olmaz. "Ben Üniversite okuyacağım" diyerek kimse bunu mübah edemez, hiçbir hoca da buna cevaz veremez. Üniversite'de okumak farz değil, vacip değil, sünnet değil, müstehap değil. Ama

kadınların baş örtmesi farzdır, saçlarını göstermeleri haramdır. Bir işi yaparken harama bulaşıyorsan, o iş de haram oluyor.

Haram olan bir şeye mübah diyen kafir olur. Fakat "ben çocuğumu gönderip diploma aldıracağım" diyen ve bunu yapan kişi, eğer kızının başının açık olmasının haram olduğuna inanırsa, yaptığı işte günahkar olur kafir olmaz. Yani haram olduğunu bildiği ve kabul ettiği için bu kimse dinden çıkmaz. Ama hiç kimse "bu iş, şu bahaneyle bu zamanda, bu zeminde şartlar değiştiği için mübah oldu." diyemez, çünkü haram da bellidir helâl de bellidir. Böyle bir şeyi ancak Allah ve peygamber diyebilir, şeriat sahipleri diyebilir.

Domuz etinde bile bir zaruret olursa ölmeyecek kadar yemeye müsaade var, bunun da bir miktarı var. Peki burada hiçbir zaruret yok iken niye mübah oluyor? Bu tür konuşmalar çok tehlikelidir, lafın nereye gittiğine dikkat etmek ve ona konuşmak lazımdır.

"Böyle diyenler bidat ehli mi oluyor?" diye sorulmuş, bidat ehli demek Ehl-i Sünnet dışı demektir. Harama "mübahdır" diyen bidat ehli de olamaz. Bidat ehli olsa öpsün de başına koyun. Allah muhafaza dinden çıkar. Ama az önce dediğimiz gibi, "kızın başını açması haramdır, ben bunu biliyorum ama okutacağım." diyen günahkar olur ve bu kimse ehli bidat olmaz. Neden? Günah olduğunu bildiği için Ehl-i Sünnet bir Müslüman kardeşimizdir. Haram haram, helale helal diyen Ehl-i Sünnetten çıkmaz. Evet bir günah işliyor ama bende başka bir günah işleyebiliyorum, öbürü de başka bir günah veya haramlardan bir haram işleyebiliyor. O zaman

her günah işleyen Ehl-i Sünnetten çıkacak olsa, ortada Ehl-i Sünnete mensup kimse kalmaz, çünkü günahsız insan yok ki.

Ama harama "mübah" diyen ehli bidat değil, ehli küfürdür.

Tabi bu meseleler hassas meselelerdir, çok dikkatli okumalı ve iyi anlamalıdır. Bu inceliği kavrayamayan, akli bunu anlamaya ermeyen kardeşlerimiz, bu konuları ehil olan birilerine mutlaka tahlil ettirmelidir.

SORU

Üniversite okuyan kızlar başörtü üstüne peruk takıyorlar. Bu haram mıdır?

CEVAP: Peruk, eğer insan kılından yapılmışsa haramdır. Peruk takanlara Allah lanet ediyor, Rasulü Allah lanet ediyor. Vele ki başörtünün içine de taksa, insan kılıysa haramdır. Ama peruk sentetik olursa, kafasına ha naylon taktı, ha muşamba taktı yani insan kılı olmayınca haram değildir, lanet edilenlerden de olmuyor.

Bu sefer geriye ne kalıyor? Bu takılan peruk cezbedici mi, güzelleştirici mi yoksa hiçbir vasıf vermeyen bir şey mi?

Peruğu takınca, dışarıdan bakanlar eğer onu güzel ve cazibeli bir halde görüyorlarsa, normal başı açık bir kadın şeklinde görüyorlarsa, o zaman haramlık başka taraftan gelir. Yani yabancı erkeklerin dikkatini çektiği için, onların bakışlarını kendine cezbettirdiği için peruk takmak haram olur.

SORU

Bir kız arkadaşım var ve ciddi düşünülüyor. Herhangi bir temas olmadan görüşmemizde bir sakınca var mı, dinen caiz mi?

CEVAP: Evlenmeyi düşündüğün bir kızla görüşürsün. Orada elini tutmadan, temas olmadan yüzüne bakarsın, dış görünüşüyle görüşürsün. Oturup konuşacaksınız, kahve getirdi ama bulunduğunuz odanın kapısı kapatılıp baş başa kalmak, halvet olmak uygun değildir.

Tabi "evleneceğin kimseyle görüşürsün" derken, bu görüşme meselesinde de ölçüyü kaçırmamak lazım. Yani "yok efendim bir daha görüşeceğiz, oradan kafeye, oradan da parka gideceğiz." şeklinde meseleyi sulandırmamak lazım.

Temas etme meselesine gelince, zannediyorum cinsi münasebeti kastediyor ki, bu zaten zinadır. Nikahsız temas zinadır ve haramdır, bu herkesin malumdur. Öbür türlü görüşmelerde de gözün zinası bakmaktır, elin zinası tutmaktır. Ayağın zinası yürümektir. Bir hadisi şerifte Efendimiz şöyle buyuruyor: **"Zinaya doğru yürüyen ayak zina etmiş olur."**

"Biz ciddiyyiz birbirimizi seviyoruz" diyor, ne manada seviyor. Bu, ana babanın çocuğunu sevmesi gibi değil ki, kaçınılmaz olarak şehvet nazarı var, böyle bakarsan göz zinası oluyor. Yani ciddi olmakla gayri ciddi olmanın ne manası var? "Biz ciddiyyiz" diyenlerden niceleri var ki, çeşitli sebeplerden dolayı birçoğu evlenmemişlerdir. Ee noldu? Ciddi olmak onları birbirine meşru etmedi. Onun için bunlara kesinlikle müsaade yoktur. Çok kötülöklere sebebiyet verebilir. Neticede ne aşk kalır ne de sevgi. Çünkü fazla görüşmek, konuşmak heyecanı giderir, aşkı da bitirir. Ondan sonra; "ben bunun o konuşmasını beğenmedim" öbürü; "bunun kaşının altında kirpiği

vardı ben orayı görmemiştim, bak üçüncü de veya beşinci de gördüm." Dolayısıyla bu durum birbirinden soğukluğa ve ayrılığa kadar götürür. Eğer birbirlerini seviyorlarsa görüşmemeye riayet etsinler ki sevgileri daha da artsın, kemal bulsun, evlilikleri de kutsal olsun. Evlendikten sonraki birliktelikleri dağılmayacak nitelikte güçlü olsun.

Telefonla konuşmalarına gelince, onun da hududu var. Gayri ciddi konuşmalar, laubali şakalar, müstehcen sözler caiz değildir. Karşındaki sözlün veya nişanlın olabilir, ne olursa olsun senin nikahlı hanımın değil ki? O zaman bu da caiz değildir.

SORU

Ben Diyanette din görevlisiyim. Eşim çarşaf giyiyor. Kurumda sıkıntı oluşturuyor. Eşim çarşaf yerine başka bir şey giyebilir mi?

CEVAP: Diyanette böyle bir sıkıntı yoktur. Bizim tanıdığımız binlerce imamın eşleri hep çarşafıdır. Bugün çarşaf kanunen serbesttir. Kanunen serbest olan bir şey niçin sıkıntı oluştursun. Ama bazı yerlere giriş çıkışta, okullarda vesaire bunlar kontrol edilebiliyor. Türkiye'de bu gibi kurumlar da azdır. Hem hanımı memur değil ki, onun kıyafetine karışılın.

Hal böyleyken bu bahanedir. Yani diyanette biz hiç böyle bir sorun duymadık. Dolayısıyla bu sıkıntı kurumsal değil, soruyu soranın kendisiyle alakalı bir sızıntıdır. Ve buna müsaade yoktur.

MUHAMMED BAHÂUDDÎN ŞÂH-I NAKŞİBEND -4- (Kuddise Sîruhu)

Şeyh Ârif-i Dikgerânî, Seyyid Emîr Külâl'in halifelerinin büyüklerinden idi. O şöyle anlattı: "Bir gün, Bahâuddîn Buhârî Hazretlerini, Kasr-ı Ârifân'da ziyarete gittik. Buhârâ'ya döndüğümüzde, oranın fakirlerinden bir grup da bizimle beraberdi. Onlardan biri, iyi tanımadığından Bahâuddîn Buhârî hazretlerinin aleyhinde bazı sözler söyledi. Biz onu bu sözlerinden vazgeçirmek için, "Allah'ın evliyâsına karşı sû-i zan ve edepsizlikte bulunman uygun değildir." dedik. Ama o yine bazı şeyler söylemeye devam edince, bir eşek arısı gelip onun ağzına girdi ve dilini soktu. O kişinin çok canı yandı. Bunun üzerine bizde "Bu, o büyük zâta edepsizliğinin cezâsıdır." dedik. Çok ağladı, pişmân oldu ve tövbe etti. Ona karşı yanlış itikadını düzeltti. Böylece dilinin ağrısı hemen geçti.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri ileri ufuklara bakmayı, daima yükselmeyi öğütleyen bir mânâ sultanıydı. Daha şeyhinin sağlığında irşâda mezun olduğu için etrafında geniş bir mürid ve muhib kitlesi oluşmuştu. Bir gün müridlerine şöyle buyurdu:

- Eğer himmetinizi yüksek tutmaz, işinizi büyük olarak yapmazsanız hakkımı size helâl

etmem. Üstün himmette öyle olmalısınız ki, ayaklarınızla başıma basıp istediğiniz makama çıkmaya gayret etmelisiniz. Yani demek istiyor ki; mânevi derece bakımından beni geçmeli, daha yukarılara ulaşmalısınız.

Cezbe ve taşkınlıktan, meclisinde sayha ve nârâ atılmasından hoşlanmazdı. Nitekim birisi bulunduğu mecliste: "Allaaah!" diye yüksek sesle haykırdı. Bunun üzerine O şöyle buyurdu:

- Bu haykırış gâflet işaretidir. Bizim meclisimizde gafillere yer yok.

O'nun tâlim ettiği Nakşilik yolunda en büyük keramet, kerametin setredilmesi, gizlenmesiydi. Çünkü Hak Teâlâ bazen veli kulu kerametle taltif edip, Kendisi ile keramet arasında muhayyer bırakarak imtihan eder. Kul, gayenin keramet değil, istikamet ve Hak rızası olduğunu anlarsa kurtulur, değilse ayağı sürçer ve tökezler. Mâneviyat yolunun en tehlikeli geçidi burasıdır. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'ne göre en büyük keramet, kerameti gizlemektir. Bu yüzden Ona:

- Sizden niçin bu kadar az keramet zuhur ediyor? diye soranlara:

- Omuzlarımızdaki bunca günah yüküne rağmen ayakta durabilmekten daha büyük keramet mi arıyorsunuz? buyururdu.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, Hanefî mezhebine mensuptu. Her fırsatta sohbet eder, nasihatte bulunur ve "Tarikimiz sohbet üzerinedir" buyurarak bu yolun esasının "sohbet" olduğunu söyledi. Buyurmuştu ki:

- Yolumuz sohbetledir. Halvette şöhret vardır. Şöhrette de âfet... Hayır ve felah

cemiyette, halk arasına karışmaktadır. Sohbeti devam, iman-ı hakikiye imkân sağlar. Bizim tarikimizde az amel ile çok fütüh olur. Çünkü sünnete ittiba zor iştir ve bizim yolumuz sünnet yoludur.

Behâuddîn Buhârî hazretlerinin yolunun esaslarından olan; "Biz sonda ele geçecek şeyleri başa yerleştirdik." buyurması, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in daha ilk sohbetinde bulunan bir kimsenin kalbine hikmet ve feyiz akmasına ve bir sohbetle nihayete kavuşmasına benzetilmiştir.

Bir ara Şâh-ı Nakşibend Hazretleri Herat şehrine gelmişti. Bu sırada Melik Hüseyin, bütün ulema ve meşayihâ davet vermişti. Mükellef sofralar hazırladı, bol ikramlarda bulundu. Kendisi de bizzat ziyafetin başında misafirlere hizmet ediyordu. Sofrada büyük bir kalabalık hazır bulunuyordu. Melik tüm misafirlerine hitaben:

- Buyurun yiyin hepinize afiyet olsun. Sizlere hazırladığımız bu yemek helaldir.

Kıyamet günü de hesabını rahatlıkla verebilirim. Zira bu ziyafeti babamdan bana kalan mirasla hazırlattım, dedi

Bu söz üzerine herkes yemeğe başladı. Fakat Nakşibend Hazretleri bu yemekten yemediler. Zamanın en büyük alimlerinden olan Mevlana Şeyhülislam Kutbüddin de bu ziyafette hazır bulunuyordu. Nakşibend Hazretleri'nin yemediğini görünce:

- Neden yemiyorsunuz? diye sordu. Hâce Bahaüddin Hazretleri:

- Benim bir Halikim, Hakimim var. Meseleleri Ona danışırım. Bu durumu Ona

arzettiğimde bana şunu söyledi: "Bu işte senin için iki durum var: 1- Bu yemekten yemezsen, sana sorduklarında; 'Melik yemeği olduğu için yemedim' dersin ve kurtulursun. 2- Bu yemekten yersen 'Sana niçin yedin?' diye sorulduğunda ne cevap vereceksin?" dedi.

Hâce Bahaüddin Hazretleri'nin herkesin huzurunda söylediği bu cevap ve bu ince anlayışı karşısında Şeyhülislam çok etkilendi, hayret ve takdirlerini gizleyemeyip iltifatlarda bulundu. Melik bu duruma şaşırıp:

- Peki bu kadar yemeği ne yapacağız?" dedi. Şeyhülislam:

- Bu soruyu Nakşibend'e sorup ona göre hareket edelim, dedi.

Hâce Bahaüddin'e sorulunca şöyle cevap verdi:

- Eğer bu yemek şüpheli ise dervişlere verilmez. Şayet helal ise Herat'ta çok fakir

var. Onların bir lokmaya dahi ihtiyaçları var, onlara verilmesi uygundur.

Bu cevap melik dahil herkesin çok hoşuna gitti. Hâce Nakşibend Hazretleri, bir anlık yemek zevkinden feragat edip azîmet ve takva yolunu tuttu. Belki o yiyecekler helaldî, fakat dışarıda bunca fakir varken böyle mükellef sofralarda bulanmak doğru olmaz, diye düşündü. Böylece hem Kendi onurunu, hem de Dinin izzetini korumuş oldu.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri çoğu zaman oruçluymuştu. Eğer bir misafir gelirse ve yanında ikram edecek bir şeyi varsa misafiri ile beraber yerlerdi. Misafirin hizmetini de bizzat kendisi görürdü. Misafirin bineğine bakar, eliyle hayvana su verir, yem getirirdi.

Nakşibend Hazretlerine bir gün hediye olarak bir miktar balık getirilmişti. Balığı yalnız yemeyip mecliste hazır bulunan talebeleri ile berâber yemeyi arzu ettiler. Bunun üzerine balık pişirilip hazırlandı ve sofraya kuruldu. Orada bulunan herkes Şâh-

ı Nakşibend ile birlikte sofraya oturdular. Yalnız İçlerinden biri sofraya oturmadı. "Niçin gelip oturmuyorsun?" diye sorulunca, "oruçluyum" diyerek, nâfile oruç tuttuğunu söyledi. Nakşibend hazretleri ona:

- Gel, bize uy ve orucunu aç! dedi. Fakat o genç gelmedi. Tekrar:

- Gel bu gün orucunu aç ve arkadaşlarınla ye. Ben sana Ramazan günlerinden bir

günde tutulan oruç sevâbi kadar hediye edeyim, dedi. Fakat o kimse söz tutmayıp, güya sofuluk tasladı. Bunun üzerine Şah-ı Nakşibend Hazretleri:

- Senin gibi biriyle Bayezid-i Bistâmî de karşılaşmıştı, buyurdu ve şöyle devam etti:

"Bunu kendi haline bırakınız. Zira bu hakikatten uzaktır, bu gibi kimseler Allah dostlarının emirlerini küçümserler."

Ve o takva geçinen kimse gün geldi, kendisinde o ibadet ve zühd halinden zerre kadar bir eser kalmadı. Zira esas manevi kazanç ve seyri sülûkte ilerlemek, Allah dostlarının sözünü dinlemekle olur. Hem bu zatlar şeriate muhalif iş söylemezler. Buyurulmuştur ki: "Masiyet sayılmayan işlerde din kardeşlerine uymak fazilettir. Sevap olarak da nâfile oruç tutmaktan az sevap değildir. Zaten nâfile oruçta esas olan gizli olmasıdır."

Menakıp kitaplarında Nakşibend Hazretlerinin pek çok menkıbeleri ve kerametleri anlatılır. Bunlardan bir kaçını burada zikredelim.

Nakşibend Hazretleri bir gün talebeleri ile bir müridinin evinin terasındaydılar. Onlara sohbet ediyordu. Feyiz her tarafı kaplamıştı, mecliste manevi bir hava hakimdi. Gönülleri yakan, kalplere derinlemesine tesir eden bu sohbet esnasında talebelerine sordu:

- Siz mi beni buldunuz, ben mi sizi buldum? Talebeleri:

- Biz sizi bulduk, diye cevap verdiler. Bunun üzerine Nakşibend Hazretleri:

- Mâdem ki siz beni buldunuz, hadi bu terasta beni bulun bakalım, buyurup birden

gözden kayboldu. Talebeleri her tarafı aradılarsa da bir türlü bulamadılar. Söyledikleri söze pişmân oldular:

- Efendim, Sizin manevi câzibeniz olmasa, siz lutfetmeseniz, kim sizin sohbetinize

kavuşabilir? deyip özür dilediler. Bunun üzerine Hâce Hazretleri kendisini gösterdi. Biraz önce oturdukları yerde, aynı şekilde oturuyordu.

Rivayet edilir ki; Hâce Bahâuddîn Hazretleri bir defâsında Buhârâ'da bir dostunun evinde, müridanıyla sohbet ediyordu. Bir ara müridlerinden Molla Necmeddîn'e dönerek:

- Sana ne söylersem, sözümü tutup söylediğimi yapar mısın? dedi. Molla Necmeddîn:

- Elbette yaparım efendim, bunda şüphemiz olmasın.

- Peki, şayet günah olan bir işi yapmanı söylesem, meselâ bir yerden hırsızlık etmeni

istesem yapar mısın?

- Mâzur görünüz efendim, hırsızlık yapamam.

- Niçin?

- Hırsızlık kul hakkına tecavüzdür. Ayrıca Cenabı Hakkın emrine muhalefette

bulunmaktır. Tövbe ve istiğfarla Cenabı Hak belki affeder, lakin hırsızlık kul hakkı olduğu için hesabı ahirette mutlaka görülür.

Onun bu cevabı üzerine Nakşibend Hazretleri ona:

- Mâdem bu hususta emrimize imtisal etmiyorsun, meclisimizi terket! buyurdu.

Molla Necmeddîn hiç beklemediği bu sözü duyunca dehşet içinde kaldı ve olduğu yerde düşüp bayıldı. Orada bulunanlar yalvarıp, onun affedilmesini istediler. Hâce Bahauddin Hazretleri bu ricayı kabul edip onu affetti. Molla Necmeddîn de kendine gelip kalktı. Hâce Hazretleri müridleriyle beraber derhal o evden dışarı çıktı ve Semerkand Vâdisi tarafına doğru gitti. Bir yere geldiler. Hâce Bahâuddîn Hazretleri müridlerine bir evin duvarını gösterip:

- Hemen bu duvarı delip içeri girin! Evin falan yerinde şu kadar çuval kumaş var, onu

alıp getirin, diye emretti. Talebeleri bu emre uyup duvarı deldiler ve içeri girdiler. Hâce Hazretlerinin tarif ettiği yerde çok kıymetli kumaşlarla dolu olan çuvalı buldular ve alıp getirdiler. Sonra bir köşeye çekilip bir müddet oturdular.

Bir müddet sonra bir köpek sesi işitildi. Hâce Bahâuddîn hazretleri, Molla Necmeddîn'e:

- Bir arkadaşınla gidip evin etrafına bakın bakalım ne var, dedi.

Gidip baktılar ki ne görsünler? O eve hırsızlar gelmiş, başka bir duvarı delip eve

girmişler ve evde ne varsa almışlar. Hemen geri dönüp durumu Hâce Bahauddin Hazretlerine haber verdiler. Tabi orada bulunan müridler bu keşif ve keramete hayran kaldılar. Hâce Hazretleri sabah olunca, gece o evden aldıkları kumaş dolu çuvalı sâhibine gönderdi. Ve müridlere:

- Bu malların sahibine deyin ki, müridler gece buradan geçen duruma vakıf oldular

ve bu mallarınızı alarak hırsızların çalmasına mâni olup kurtarıldılar, diye tenbihte bulundu.

Onlar da bu kumaşları götürüp sâhibine teslim ederek durumu anlattılar. Nakşibend Hazretleri, bundan sonra talebesi Molla Necmeddîn'e dönüp:

- Eğer emrimize uyup da bu hizmeti yapacak olsaydın, sana pek çok sırlar zahir olacak

ve çok dereceler kazanacaktın. Neyleyelim ki nasîbin yokmuş, dedi.

Molla Necmeddîn ise yaptığına çok pişmân olup, kendi kendine acı acı söylendi. Tabi Allah dostlarının her sözünde hikmetler olduğunu böylece acı bir tecrübeyle bir kez daha anlamış oldu.

Devam Edecek

BUNDAN BÜYÜK KERAMET Mİ OLUR?

Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri, Sultan Ahmed'in müşşidi idi. Aralarında büyük bir dostluk, muhabbet ve yakınlık vardı. Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri hükümdardan büyük saygı görüyor, kendi de hükümdarı seviyor ve sayıyordu. Arayı pek fazla uzatmadan birbirlerini ziyaret ederlerdi. Biri din ve maneviyatın ulusu, diğeri devletin ulusu. Bu iki yüce insan uzun süre birbirini görmeyen duramazdı.

Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri, Sultan Ahmed'in ziyaretine geldiğinde, Sultan onunla bizzat ilgilenir ve hizmetini kendisi yapardı. Bu büyük velinin sultanı ziyaret ettiği bir gün namaz vakti yaklaşıncaya, Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri abdest alıp namaza hazırlanmak istedi.

Abdest için derhal ibrik ve leğen istendi. Padişah bu fırsatı kaçırmadı ve suyu kendisi dökerek şeyhinin abdest almasına yardımcı oldu. Padişahın anesi valide sultan da, abdest aldıktan sonra Şeyh Efendinin kurulanması için perde arkasında elinde havluyla bekliyordu. Bu sırada valide sultan içinden şunu geçiriyordu: "Şu mübarek Allah dostu, ne olurdu bir keramet gösterseydi de gözümüz gönlümüz açılsaydı"

Valide sultanın içinden geçenlere Allahın izniyle vâkıf olan Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri, şöyle buyurdu:

- Hiçbir sıfatı bulunmayan sıradan bir abdi acize, dünyanın en büyük devletinin

hükümdarı ibrikle su döküyor, muhterem valide-leri de abdest havlusunu tutuyor. Bundan daha büyük bir keramet olabilir mi?

GERÇEK ZENGİN KİM?

Servet sahibi zengin bir kimse İbrahim Edhem Hazretlerine gelip "şayet kabul ederse" yardım etmek istediğini söyledi. İbrahim Edhem Hazretleri ona:

- Ben zenginlerden yardım kabul ederim. İhtiyaç sahiplerinden yardım almam, dedi. Bunun üzerine adam "gerçekten çok zengin olduğunu, hiç bir şeye ihtiyacı bulunmadığını" söyledi. İbrahim Ed-

hem o zata sordu:

- Peki ne kadar paran var?

- Altmış bin altınım var.

- Bunun yetmiş bin olmasını ister misin?

- Elbette isterim.

- Ya seksen bin altın olmasını?

- İsterim tabi.

- Bana zengin olduğunu söylüyorsun ama, sen gerçekte benden daha ihtiyaçlı birisin. Baksana seksen bin altının olmasını istiyorsun. Bunun için yirmi bin altına daha ihtiyacın var. Oysa benim ihtiyacımı bir altın görür. Kanaatkâr olmayan kişi zengin sayılmaz. Gerçekten zengin olsaydın yardımını kabul ederdim.

TEKKE'NİN KEDİSİ

Meşâyih-i Kiramdan bir zatın tekkesinden hiç misafir eksik olmazdı. Tekkede her gün kazan kaynar, gelen misafirlere ve müritlere ikramlar yapılır, yemekler yedirilirdi.

Bu tekkenin bir de kedisi vardı. Bu kedinin öyle bir özelliği vardı ki, o gün kaç misafir gelecekse o kadar miyavları. Bunu iyi bilen tekkenin aşçısı, gelecek olan misafirlere yemek hazırlamak istediği zaman kediyi çağırırdı. Kedi kaç kere miyavlırsa, aşçı ona göre yemek hazırlar ve kazana o kadar su ilâve ederdi.

Bir gün yine kedinin miyavlamasına göre yemek hazırlandı ve misafirlerin önüne kondu. Fakat gelen misafirlerin sayısı, hazırlanan yemekten bir tane fazla çıktı. Yani o gün kedi bir kere eksik miyavlamıştı. Tekkenin aşçısı ve müridler buna çok şaşırıldılar. Sebebini de çok merak ettiler. Çünkü kedi bugüne kadar hiç yanılmamıştı. Biraz sonra kedi gelip misafirlerin içine girdi, misafirleri teker teker kokladı ve gitti, giderken de birinin üzerine işedi. Sonra sorup soruşturdular ve baktılar ki, o kimse bir gayr-i müslim imiş.

Yine bir gün aşçı, çömleğe sütlaç yapmak için süt doldurmuştu. Tekkenin kedisi gelip çömleğin

etrafında miyavlamaya ve feryat etmeye başladı. Aşçı, kedinin bu halinden bir şey anlamadı. Zira kedinin miyavlamasına bakılacak olursa ne bu kadar misafir gelir, ne de o kadar misafire yetecek süt bulabilirdi.

Kedi hala miyavlıyordu. Aşçı "Zavallı hayvancık herhalde artık yaşlandı ve bunadı" diye düşündü. Ve kediyi oradan kovalamaya çalıştı. Fakat kedi hiç durmadan miyavlıyor adeta feryad ediyordu. Nihayet bir fırsatını bulan kedi zıplayıp süt kazanının içine atladı. Tabi hayvancık hemen oracıkta öldü. Artık bu kazandaki süt içilmeyeceği için sütü dökmeye karar verdiler. Kazanı boşalttıkları zaman bir de ne görsünler, içinden koskocaman zehirli bir yılan çıktı. Tekkenin kedisi, kendini derişlere feda etmişti.

BÜYÜKLERİN VERDİĞİ CEVAP

Sultan Ahmed, Şeyhi Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretlerine bir hediye vermek istiyordu. Fakat hazret nedense prensip olarak pek hediye kabul etmezdi. Mürşidinin kendisinden bir hediye kabul etmesi padişahı çok mutlu edecekti. Sultan Ahmed bir gün uygun gördüğü bir hediyeyi Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretlerine gönderdi. Fakat Şeyh Hazretleri bu hediyeyi kabul etmedi. Tabi bu hareketi sultana karşı bir tavır anlamında değildi. Çünkü bu onun prensibi idi ve hediye kimden gelirse gelsin kabul edemezdi.

Onun bu tavrı dünya malına hangi gözle baktığını, başkaları için ulaşılmaz gibi görülen şeylerin onun nazarında hiçbir değer taşımadığını ifade ediyordu.

Sultan Ahmed, şeyhi Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretlerinin kabul etmediği bu hediyeyi yine o devrin maneviyat ulularından Abdülmecit Sivâsî'ye gönderdi. O mübarek zat ise bu hediyeyi kabul etti. Tabi bu arada Kendisine "Padişahın aynı hediyeyi Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretlerine gönderdiğini, fakat onun kabul etmediğini hatırlattılar. Abdülmecit Sivâsî Hazretleri gerçekten büyük zatlardan olduğunu şu cevapla ortaya koydu:

- Onun bu hediyeyi kabul etmediği doğrudur. Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri bir

karga değildir ki leşi kabul etsin, dedi.

Daha sonra Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretlerine gelip ona da:

- Sizin kabul etmediğiniz hediyeyi Şeyh Sivâsî Hazretleri kabul etti, dediler

Onun cevabı da büyüklere yakışır şekildeydi:

- Onun hediyeyi kabul etmesinde hiç bir mahzur yoktur. Zira Abdülmecit Sivâsî

Hazretleri öyle büyük bir ummandır ki, bir parçacık çamur onu bulandıramaz.

ATIN AYAĞINDAN SIÇRAYAN ÇAMUR

Yavuz Sultan Selim Mısır'ı fethettikten sonra, İstanbul'a geri dönüyordu. Adana civarına geldiklerinde şiddetli yağmur yağmış, ortalık çamur içinde kalmıştı. Birkaç gece o havâlide konakladıkdan sonra yola çıktılar. İlim adamlarına son derece ehemmiyet veren Sultan Selim, hemen yanıbaşında devrin büyük ilim adamlarından Kemal Paşazade ile atbaşı beraber gidiyorlardı. Bir ara Kemal Paşazade'nin atı tökezleyerek ayağından sıçrayan çamur, Sultan Selim'in üzerine bulaştı. Bu tökezleme esnasında hem Sultan Selim'den ileri geçmiş olmasından, hemde üzerine çamur bulaşmasına sebep olmasından son derece mahcup ve tedirgin olan Kemal Paşazade'de, bet beniz kalmamıştı. Çünkü Sultan Selim en ufak hataları bile affetmez, gayet sert tepkiler verirdi.

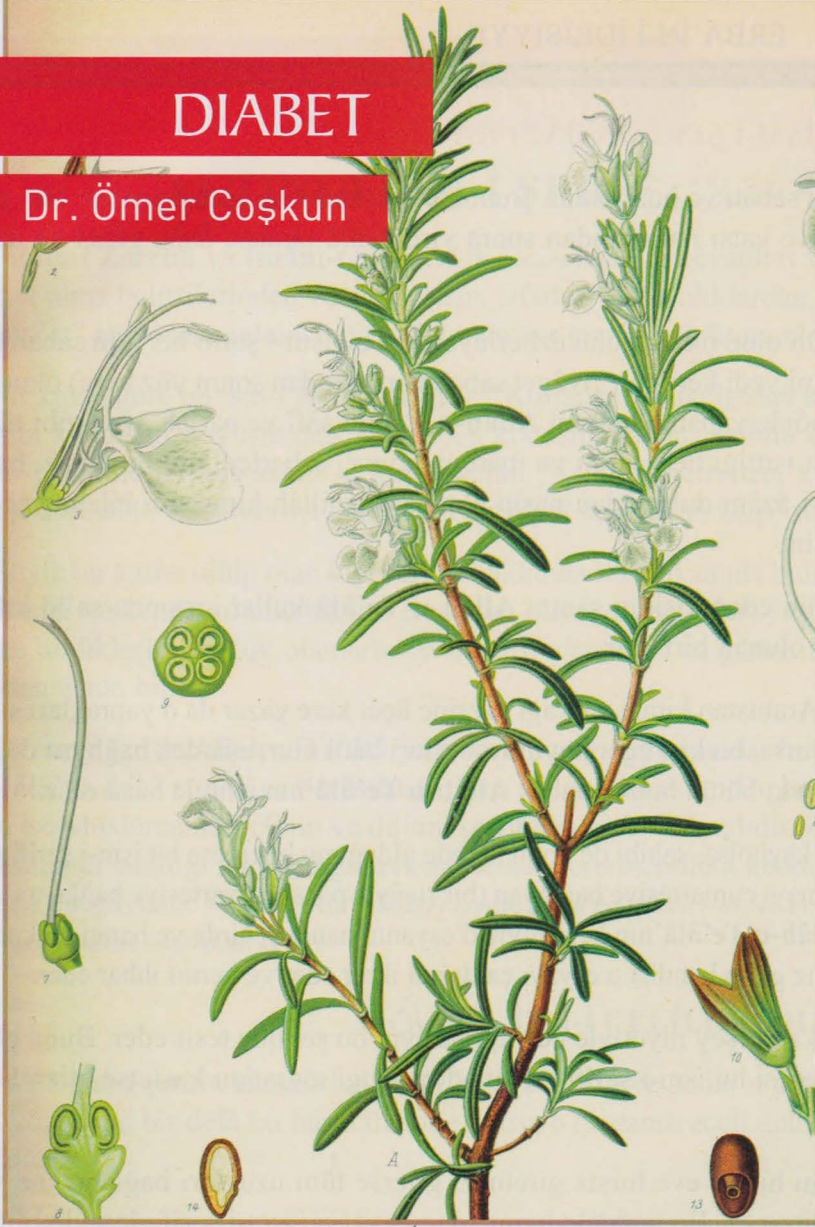
Nitekim birkaç gün evvel de, mukaddes emanetleri alıp Mısır'dan geri dönerken "Sultanım Mısır'ı aldık ama bir haine bıraktık" diyen Sadrazam Yunus Paşa'nın kellesini kestirmişti.

Sultan Selim, üzerine sıçrayan çamur sebebiyle Kemal Paşazade'nin duyduğu derin ıstırap ve üzüntüyü anlamış ve hizmetçilerine yüksek sesle şöyle demişti:

- Bana yeni bir kaftan getirin ve bu elbisemin üzerindeki çamurları da sakın temizlemeyin! Çünkü alimlerin atının ayağından sıçrayan çamur dahi benim indimde muhteremdir. Ben öldüğüm zaman bu kaftanımı, kefenimle beraber bana sararsınız!..

DIABET

Dr. Ömer Coşkun

DEPRESYON SETİ:

Depresyondaysanız mutlu olma kapasitenizin bir kısmını yitirebilirsiniz. İyi bir şey olduğunda bile mutlu olamazsınız. Yorgun ve enerjisiz olabilirsiniz. Hatta düşünmek ve karar vermek bile size zor gelebilir.

Belirtileri çoğu kez ilk saptayanlar en yakınlarınızdır. Üzgün görüldüğünüzü Daha yavaş ve olabildiğince az konuştuğunuz ve hareket ettiğinizi, karar vermekte zorlandığınızı, belleğinizin zayıfladığını söyleyebilirler.

Bazı durumlarda depresyon

sinirlilik, anksiyete veya konfüzyonla kendini belli edebilir. Başkalarının önemsemediği sorunlar sizi fazlasıyla endişelendirebilir. Sizin ve başkalarının aklına depresyonda olabileceğiniz olasılığının gelmemesi zor hayat koşullarında oldukça normaldir.

TANSALP ÖZEL

Mikrop öldürücü ve hücre yenileyici özellikleri sayesinde; mukoza iltihaplarında, gastrit, mesane iltihabı, mide ve bağırsak mukoza iltihabında, ağız boşluğu iltihabında ve mide ve bağırsak ülserinde başarıyla kullanılabilir.

Ayrıca, solunum sistemine olumlu etkileriyle öksürük ve aşırı ses kısıklığında özellikle önerilir. Balgam söktürücüdür. Gırtlak ve bademcik iltihabı ve ağız kuruluğunda da başarıyla kullanılabilir. Nefes darlığına yol açan akciğer amfizemi bile iyileştirilebilir. Kaşınan ve yanan deri alerjilerinde, yaralarda, çibanlarda, şiş ayak ve ellerde kullanılır. Tansalp'in bileşimindeki doğal maddelerin varlığı için Allah'a ne kadar şükretsek azdır.

Kullanım şekli: Sabah bir su bardağı ılık veya soğuk suya bir süzen poşet katılır, akşam içilir. Akşam katılır, sabah içilir. Günde iki defa, sabah akşam, on saat demlendikten sonra içilir.

MEYANKÖKLÜ

Meyan Köklü: Psikolojik durumu dengelemede etkilidir. Ayrıca karaciğer, böbrek, beyin, salgı bezlerine olumlu etkileri vardır. Uykusuzluk, stres, depresyon, ajitasyon durumlarını düzeltmeye yardımcıdır.

Kullanım şekli: Sabah bir bardak ılık suya bir süzen poşet katılır. Akşam içilir. 10 saat demlenmelidir.

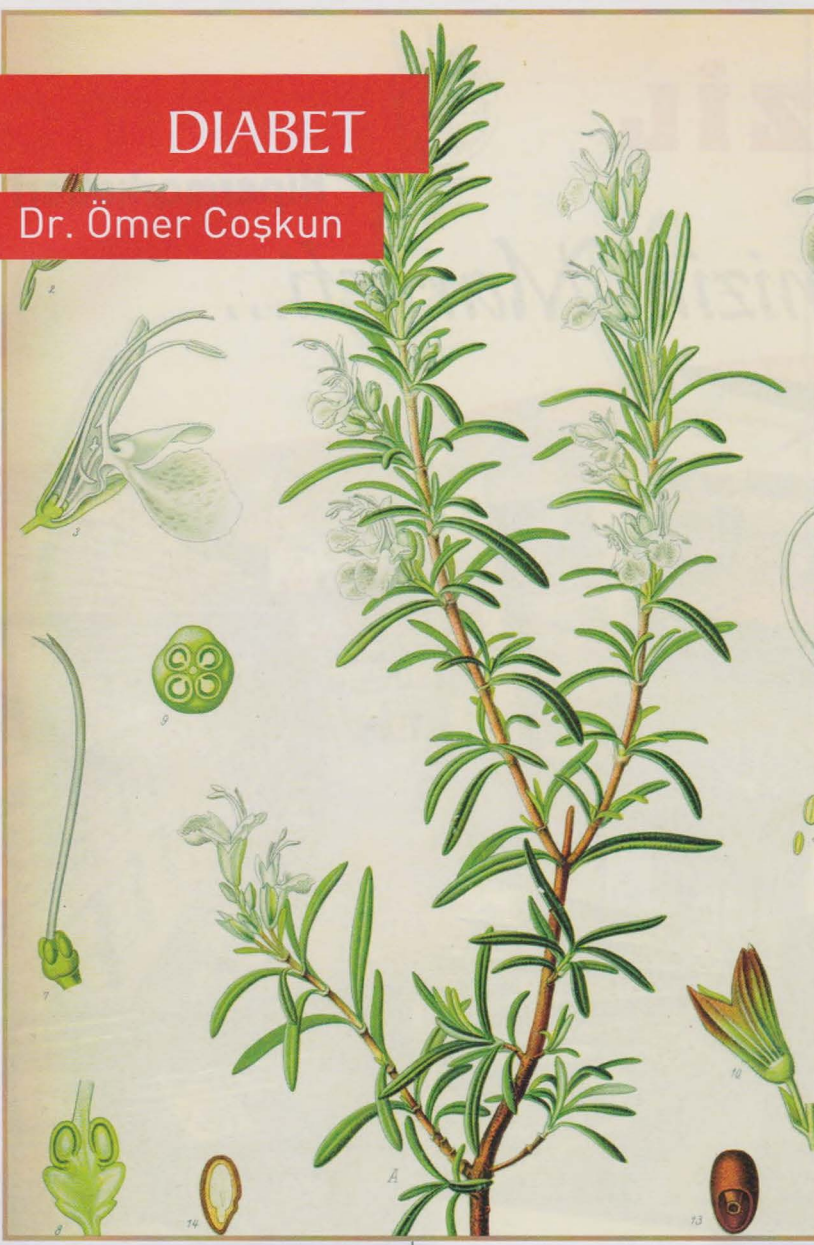
ST.JHONS'S WORT

Vücuda kuvvet verir. Sağlığımız için vücudumuza gerekli takviyeleri yapar. Strese iyi gelir.

Kullanım şekli: Sabah - Akşam 1 Adet alınır.

DIABET

Dr. Ömer Coşkun

HEMORÖİD SETİ:

Basur olarak bildiğimiz hemoroid hastalığı anüs (barsağın son çıkış kısmı) bölgesinde normalde bulunan damar yumağının belirginleşmesi ve sarkması sonucu oluşan rahatsızlıktır.

İç ve dış hemoroid damar yumağındaki belirginleşmeye göre iki ana çeşidi olmakla birlikte çoğunlukla iç hemoroidlerin belirginleşerek makatın dışına sarkması şeklinde görülür. Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü derece olarak sınıflandırılan hemoroidler ıkinınca makat dışına sarkan ve kendiliğinden içeri giderse ikinci, elle itince içeri

gidene üç, elle itilmesine rağmen gitmeyen hemoroidlere dördüncü derece olarak tanımlanır.

Hemoroidler kansere dönüşmez. Ancak hemoroide bağlı rahatsızlıklar bu bölgede görülen kanser rahatsızlığı ile benzerlik gösterdiğinden bu şikayetlere sahip olan kişilerin rektal tuşe(elle muayene) veya anoskopi ve rektoskopi gibi ışıklı aletlerle muayene ile tanının aydınlatılması gerekir.

EBEGÜMECİLİ

Doğal dengeleyicidir. Tansiyon, şeker, kolesterol, hormon ve salgılar üzerinde den-

geleyici özelliği vardır. Migren, felç, moral bozukluğu gibi problemlerde vücudun eksikliğini tamamlar.

Kullanım şekli: Sabah 1 su bardağı sıcak suya bir süzen poşet koyup akşama kadar beklettikten sonra için. Akşam 1 su bardağı suya 1 süzen poşet koyup sabaha kadar bekletip sabah için.

KEKİKLİ

Hazmı kolaylaştırır. Kabızlığı tamamen yok eder. Sinir stres, uyku düzeni bozukluğu, mide ve bağırsak şişkinliği, gaz, mide ülseri ve gastrit, iç hemoroid, spastik kolon, idrar zorluğu gibi rahatsızlıkları düzenli olarak günde 4-5 bardak içildiğinde zayıflattığı görülmüştür.

Uyarı: Hafif ishal yan etkisidir. Kolit hastalığı olanlar dikkatli kullanılmalıdır. Hamile ve emziren bayanlar kullanmamalıdır.

Kullanım şekli: Sabah akşam bir su bardağı sıcak suya, bir süzen poşet konur, 10 dakika demlenir ve içilir.

AYRIKOTLU MACUN

Ayrikotlu macun Kabızlığını giderir.

Kullanım şekli: Günde 1 kere 1 tatlı kaşığı yenilmesi tavsiye edilir. 3 gün yenilip 1 hafta ara verilecek şekilde kullanılır.

NÂFİLE NAMAZLAR

RECEP AYININ (Haziran Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Recep ayının başında, ortasında ve sonunda kılınacak bir namaz: Hadîs-i şerîfte: “Recep ayında otuz rekat namaz kılan kişiye cehennemden beraat verileceği, cennetin vâcip kılınacağı, sırttan geçiş sağlanacağı ve münafıklıktan beraat verileceği, zîra münafık olanların bu namazı kılmaya muvâfak kılınmayacağı” gibi daha bir çok müjde zikredilmiştir.

Bu namazın hangi günlerde nasıl kılınacağı ve her on rekat sonunda hangi zikirlerin okunacağını öğrenmek için mutlaka **“Receb-i Şerîf Risâlesi”**nin 224-228. sayfalarını gözden geçirin. Sizden ricam mutlaka bu namazı ihmal etmeyiniz. Zîra İslam’da münafıklıktan beraat almaktan daha mühim hiçbir şey olamaz.

Recep ayının ilk gece (12 haziran cumartesiye 13 haziran pazara bağlayan gece) **namazı:** Bu gece akşamdan sonra on selamla yirmi rekat kılan ve her rekatta bir Fâtiha ve bir İhlas Sûresi okuyan kişiyi **Allâh-u Te’âlâ** canı, malı, âilesi ve evlâdı husûsunda muhâfaza eder, kabir azâbından korur ve bu kişi sıratı şimşek gibi geçer. (Süyûti, el-Leâlî, 2/55)

Recep ayının ilk cuma gecesi (17 haziran perşembeyi 18 haziran cumaya bağlayan gece) **namazı/Reğâib Namazı:** Bu namazın fazîleti hakkında **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Nefsim (canım, kudret) elinde olan **Zat’a** yemin ederim ki, erkek veya kadın herhangi bir kul bu namazı kılsa mutlaka **Allâh-u Te’âlâ**, denizlerin köpükleri, kum taneleri, dağların ağırlığı, yağmurların damlaları ve ağaçların yaprakları kadar (fazla) olsa da, onun bütün günahlarını mağfiret eder.

Bu kişi, hane halkından (yakın akrabasından, günahkâr) yedi yüz kişi hakkında kıyamet günü şefaati kılınır. Kabrindeki ilk gecesi olunca bu namazın sevâbı güleç bir yüzle kendisine gelip, keskin ve belağatlı bir dille ona:

‘Ey dostum! Sevinebilirsin, muhakkak ki her zorluktan kurtuldun’ dediğinde o, ‘Sen de kimsin? Vallâhi senden güzel yüzlü, senden tatlı dilli ve senden hoş kokulu bir şahıs görmedim’ der.

O da ona: ‘Ey sevgilim! Ben şu sene, şu ay, şu gece kılmış olduğun namazın sevabıyım. Bu gece, isteğini yerine getireyim, tek başına kaldığın şu anda sana yoldaş olayım ve yalnızlık hissini senden gidereyim diye geldim.

Sur’a üfürüldüğü zaman da, kıyamet arsalarında başının üstünde gölge olacağım, artık müdelenebilirsin. Zira Mevlâ’ndan ebediyen hiçbir hayrı kaybetmeyeceksin’ diye cevap verir.” (Abdülkâdir-i Geylânî, el-Ğunye, 1/330-331, Hâfız Muhammed İbni Nasr, Emâli ibni’l-Husayn, Meclis no:14, Razîn ibni Muâviye, Tecrîdî’s-sihâh, İbni’s-Salâh, el-Müsâcele havle salâti’r-reğâib, sh:14-15, İbni’l-Esir, Câmi’u’l-usûl, no:4268, 6/154, İmam-ı Gazâlî, İhyâü’l-ülûm, 1/237-238, Zebîdî, İthâfu’s-sâde, 3/422-423, Ebû Abdillâh el-Hubeşî, Kitabu’l-Bereke, no:2856, sh:718)

Hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur: “**Her kim, recebin ilk perşembesini tutar, sonra cuma gecesi on iki rekat kılsa, Allâh-u Te’âlâ her rekat için ona, dosdoğru makam (olan cennet-i âlâ)da, hiç şeksiz şüphesiz yüz kasr (köşk) verir.”** (Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir’ati’l-İslâm, sh:133)

Diğer bir hadîs-i şerîfte de şöyle buyrulmuştur:

“**Recebin ilk cuma gecesinin namazından gafil olmayın. O gecede namaz kılana, Allâh-u Te’âlâ ve melekleri gelecek seneye kadar salâтта bulunurlar. Arş’ın Rabb’i kime salât ederse, o kişi, dünyadan ancak imânla çıkar. Dünyada ancak İslâm’la yaşar. Kıyamet günü de ancak ebrar (iyi kullar) ile haşr olur.”** (Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir’ati’l-İslâm, sh:133)

Ulemâ şöyle buyurmuştur: “Receb, cennette, oniki kolu bulunan bir ırmağın adıdır. İlk cuma gecesi on iki rekat kılana Allâh-u Te’âlâ, her rekata karşılık her koldan içmeyi nasip eder.”

Bu namaz perşembe günü oruç tutulup, cuma gecesi akşamla yatsı arasında kılınır. Namaz bitiminden sonra yetmiş salevât okunup, iki secde yapılır, bu iki secdede yetmiş kere okunacak dua ve iki secde arasında yetmiş kere okunacak farklı bir dua için “*Receb-i Şerîf Risâlesi*”nin 177-178. sayfalarına mutlaka mürâcaat ediniz ki bu büyük fazîletten mahrum olmayasınız.

Receb-i Şerîf’in ilk cuma günü (18 haziran cuma günü) **namazı** için bakınız: “*Receb-i Şerîf Risâlesi*” sh:211.

Receb-i Şerîf’in on beşinci gece (26 haziran cumartesi 27 haziran pazara bağlayan gece) **namazı**: Hadîs-i şerîfte vârid olduğu üzere: “O gece her kim on dört rekat kılsa Allâh-u Te’âlâ ona, sevaplarını yazmak, Firdevs (cennetin)de kendisi için ağaçlar dikmek üzere bin melek yollar.

O geceye kadar yaptığı bütün günahları siler, bir dahaki seneye kadar üzerine hiçbir günah yazmaz. Bu namazda okuduğu her harfe karşılık, kendisine yedi yüz hasene yazar, her rukû’ ve secdesine karşılık cennette ona yeşil zebercedden on kasr (köşk) bina eder.

Her rekata mukabil, cennette ona kırmızı yakuttan on şehir verir. Bir melek gelip, elini omuzları arasına koyarak: ‘Geçmiş günahların muhakkak bağışlandı, amelini yeniden başla’ der.” (Cûzekânî, *Suyûtî, el-Le’âli, 2/57*)

Bu namazın tarifi için bakınız “*Receb-i Şerîf Risâlesi*” sh:213.

YAZILMASI BEKLENEN BİR DUA

Ömer (*Radyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: “Her kim bir belâyâ uğrayan kişiyi gördüğünde (ona duyurmayacak şekilde):

«الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَافَانِي مِمَّا ابْتَلَاكَ بِهِ وَفَضَّلَنِي عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقَ تَفْضِيلًا.»

‘Sana verdiği belâdan bana âfiyet veren ve beni yarattıklarından birçoğlarına karşı üstün kılan Allâh’a hamd olsun’ derse, o belâ ne olursa olsun bunu söyleyen kişi yaşadığı müddetçe ondan âfiyete kavuşturulur.” (Tirmizî, *Fazlu’ d-duâ, 38, no:3431*)

BİRBİRİNİ SEVENLERİN ARASINI AYIRMA SİHRİNİN İLACI

1) Birbirini seven insanlar arasında sevginin nefrete dönüşmesi, nefes darlığı yaşanması, oturlan eve karşı isteksizlik gelmesi, eşlerin birbirlerinin hatalarını affetmemesi ve birbirlerini kötü sûretlerde görmeleri birbirini seven iki eşin ayrılması için onlara büyü yapıldığının alâmetlerindedir.

Bunun ilacı ise doğru bir niyetle Allâh-u Te’âlâ’ya ilticâ etmek, Allâh-u Te’âlâ’nın dilemediği hiçbir şeyin vukû bulamayacağı îtikâdıyla ancak O’na güvenmek, sabr-u sebât etmek ve hatâları affetmektir.

2) Kendisine bu konuda sihir yapılan kişi Allâh-u Te’âlâ’nın zikrine devam etmeli ve aşağıda zikre-değimiz âyet-i kerîmeleri ve duaları sayılarına riâyet ederek okumalıdır.

a) Kırk bir kere Âyete’l-kürsî.

b) Yetmiş kere şu dua:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ مِنْ هَمَزِهِ وَنَفْحِهِ وَنَفْثِهِ.»

c) On bir kere şu âyet-i kerîme:

﴿ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿١﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٢﴾ ﴾

d) Yirmi bir kere Fâtiha-i şerîfe,

e) Yirmi bir kere Muavvizeteyn yani Felak-Nas sûreleri,

f) Yedi kere şu âyet-i kerîme:

﴿ وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ ﴿١﴾ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ ﴿٢﴾ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ ﴿٣﴾ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ﴿٤﴾ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ﴿٥﴾ وَمَا هُمْ بِبَصَّارِينَ ﴿٦﴾ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ﴿٧﴾ ﴾

g) Yedi kere şu âyet-i kerîme:

﴿ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ ﴿١﴾ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ ﴿٢﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُرِيبٍ ﴿٣﴾ ﴾

İNSANI ZORAKİ KENDİSİNE ÂŞIK ETME SİHRİNİN İLACI

1) Bir insanın nikahlı eşi olsun yâhut başka biri için olsun onu kendisine âşık etmesi için yaptığı sihir büyük günahlardandır. Zîra bu durumda meshûr (büyülü) kişi kendisine büyü yapandan ayrı duramayacak hâle gelir. Hattâ ondan ayrı durması onu en büyük azaplara giriftar eder.

2) Bunun ilacı bu büyüye mâruz kalan kişinin üzerine, büyü bozan âyetlerin okunmasıdır ki bunlar da şu âyet-i kerîmelerdir:

﴿ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٦﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٧﴾ ﴾

﴿ أَلَمْ ﴿١﴾ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ ﴾

﴿ وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ ﴿٢﴾ ﴾

وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ
وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾
﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ
ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ
إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٦٢﴾
﴿أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ أَمْنٍ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٦٣﴾
لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا
أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِضْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا
لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٤﴾
﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكِ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ
وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٥﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ
فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٦٦﴾
﴿إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ
يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ
وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٦٨﴾
وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَةَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ﴾

﴿فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ ﴿فَعُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَاغِرِينَ﴾

وَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ

(30 kere)

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾

(Aradaki yeşil kısım her seferinde 30 kere okunmak üzere bu kısmın geneli 7 kere)

﴿فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ،

إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ ﴿70 kere﴾

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ﴾ ﴿وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ﴾

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ ﴿فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا

إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ﴾ ﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ

عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾ ﴿وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ﴾

﴿وَالصَّافَاتِ صَفًا﴾ ﴿فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا﴾ ﴿فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا﴾ ﴿إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ﴾

﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ﴾ ﴿إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ

الْكَوَاكِبِ﴾ ﴿وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ﴾ ﴿لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذِفُونَ مِنْ

كُلِّ جَانِبٍ﴾ ﴿دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ﴾ ﴿إِلَّا مَنْ خَطَفَ الْخَطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ﴾

﴿وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِنَ الْجِبْرِ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنْصِتُوا

﴿فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ﴾ ﴿قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ

﴿مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ،

يَا قَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ ﴿7 kere﴾

وَأَمِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧٠﴾ وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ
 اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٧١﴾
 ﴿٧٢﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٧٣﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٤﴾ يُرْسَلُ
 عَلَيْكُمَا سُورَاتٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٧٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٦﴾
 ﴿٧٧﴾ لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ
 نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٧٨﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٧٩﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ
 الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٨٠﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ
 الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨١﴾

﴿٨٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنِّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُواهُمْ وَإِنِّ
 تَعْفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنِّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٨٣﴾ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ
 فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوا وَأَطِيعُوا
 وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِنَفْسِكُمْ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٥﴾

(7 kere)

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿٧٠﴾ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٠﴾ (41 kere)

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿٧١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٧١﴾ (41 kere)

﴿قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَا ظَنَنَّا أَن لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا هَامِلَةً حَارًا شَدِيدًا وَشُهَبًا ﴿٨﴾ وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَصَدًا ﴿٩﴾﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٤﴾﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾

وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَهِ النَّاسِ ﴿٣﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾

الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾﴾

Bu âyetler okunduktan sonra büyülmüş kişi el ve ayaklarında bir uyuşma, yâhut baş ağrısı veyâ boğulma ya da mide sancıları hisseder. Bu durumda kusması gelirse bir su üzerine yedi kere şu âyet-i kerîmeler okunur:

﴿فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَابِغُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٠﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٠١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١٠٢﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٣﴾ فَغَلَبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَاغِرِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٦﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٠٧﴾ وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ﴿١٠٨﴾﴾

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿١٠٩﴾﴾

Sonra o kişiye o sudan içmesi emredilir, içtikten sonra sarı yâhut kırmızı veyâ siyah bir şey kusarsa sihir iptal olmuş demektir, değilse su üzerine bu âyetler tekrar yedi kere okunup aç karnına üç gün o kişiye içirilir.

3) Altı şifâ âyeti safranla temiz bir kap içerisine yazılıp azıcık bal ile birlikte suyla eritilir ve bu sihire mâruz kalan kişiye aç karnına üç gün içirilirse sihrin bütün tesirlerinden biiznillâh muhafaza olunur. Şifâ âyetleri şunlardır:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿وَيَشْفِي صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٠١﴾ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠٢﴾ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ ﴿١٠٣﴾ وَنُنزِلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿١٠٥﴾﴾

﴿قُلْ هُوَ الَّذِي آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءً ﴿١٠٦﴾﴾

ALTINCI İSM-İ ŞERÎF «السَّلَامُ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk ve **İmâm-ı Şebrâvî** (*Rahimehumellâh*)ın beyanları vechile; «السَّلَامُ» ism-i şerîfi: “Zâtı, sonradan olma belirtilerinden ve ayıplardan, sıfatları noksanlıklardan, filleri de bütün şerlerden berî (uzak) olan Zât” mânâsına gelmektedir ki bu mânâlar tenzih mânâsına râcîdir.

Bir kavle göre bu ism-i şerîfin mânâsı: “Kullarını tehlikelerden kurtaran Zât” demektir. Kulun bundan nasîbi kendisini boş işlerden, dilini boş konuşmalardan, kalbini de mâsivâdan temiz tutarak **Rabbine** kalb-i selimle kavuşmasıdır ki kalb-i selim “Kinden, nefretten, kıskançlıktan arınan ve Müslümanlara karşı dürüstlük ve samîmiyetten başka bir niyet taşımayan kalp” demektir.

Böyle bir kalbe sâhip olan kişi herkes hakkında hüsn-ü zanda bulunup sadece kendi nefsi hakkında sû-i zan eder ve kendisini mahlûkatın en şerlisi olarak kabul eder, yaşı büyük olanların **Allâh**'ı kendisinden önce bildiklerini, küçük olanların da kendisinden daha az günah işlediklerini düşünerek herkesi kendisinden üstün bilir.

Bu ism-i şerîfle **Allâh-u Te'âlâ**'ya takarrupta (yakınlaşmada) bulunmak isteyen kişi her şeyde **Allâh-u Te'âlâ**'ya ilticâ etmeli ve her hususta O'na teslim olmalıdır. Bu ism-i şerîfle tehalluk (ahlâklanmak) isteyen ise Müslümanları elinin ve dilinin şerrinden sâlim kılmalıdır. Zîra selam İslam'dan gelir. Bu yüzden Müslüman tanıdığı tanımadığı herkese selâm vererek onlara kendisinin bir zararı dokunmayacağı husûsunda bir güvence vermiş olur. (İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:34-35, Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü'l' izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:13-14)

«السَّلَامُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfin hâssâsı belâların, musîbetlerin ve acıların uzaklaştırılmasıdır. Her kim bu ism-i şerîfi yüz yirmi bir defa bir hasta üzerine okusa o hastanın eceli gelmediyse mutlaka iyileşir veya hastalığı hafifler.

2) Her kim bu ism-i şerîfi bir hastanın yanında ellerini onun başının üzerine kaldırarak ve ona işittirecek şekilde sesli vaziyette yüz otuz altı defa okursa eceli gelmemişse mutlaka iyileşir ve bunun alâmeti olarak terlemeye başlar.

3) Her gün yüz kere:

«سَلَامٌ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.»

okuyan kişi ölümün harâretini tatmaz, nasıl öldüğünü bilmeden kolayca ölür, bütün işleri rast gider. Biiznillâh hiçbir zorluğa düşmez.

4) Bu ism-i şerîfi yüz yirmi bir yâhut yüz altmış veya sadece on defa yazıp üzerinde taşıyan hasta kimse de şifâyâ kavuşur.

(İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:34, *Yûsuf ibni İbrâhîm*, *Kazâu'l-hâcât*, sh:20-21, Şeyh Mâu'l-Ayneyn, *Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk*, sh:320-321)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

ALTINCI İSM-İ ŞERÎF

«يَا قَيُّوْمُ فَلَا يَفُوْتُ شَيْئٌ مِنْ عِلْمِهِ وَلَا يُوْوِدُّهُ، يَا قَيُّوْمُ.»

“Ey her şeyi ayakta tutan, ilminden hiçbir şey kaybolmayan ve hiçbir şey Kendisine zor gelmeyen!
Ey Kayyûm!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfin husûsiyeti kalbin sebâtı ve huzûrudur. Bunun bir müddeti ve süresi yoktur. Her gün ve gece kırk bir kere okunur, sabah ve yatsı namazından sonra vird usûlü okunsa daha güzel ve daha tesirli olur.

2) Bir kimse ağır tabiatlı ve kıt zekâlî olup okuduğunu ezberleyemese bu ism-i şerîfi her gün sabah namazının sünnetiyle farzı arasında yirmi yedi kere (bir rivâyet sabah namazından sonra yüz kere) okumaya son derece gayret etmelidir. İşte böyle yapanın kalbini **Allâh-u Te'âlâ** sâfi ve parlak ayna gibi türlü türlü ilimlerle nurlandırır, artık o kişi işittiği her işâreti ve ibâyeyi kavrar, ezberlediğini unutmaz, hattâ insanlara öğretmeye de başlar. İsm-i âzâm dularından nasip alır ve biiznillâh kimsenin bilemeyeceği ilim ve mârifet kapıları kendisine açılır.

3) Bu ism-i şerîfi çokça zikre devam eden kişinin şânını **Allâh-u Te'âlâ** kullar arasında sa'îd kılar, artık o, sözü dinlenen ve emrine itaat olunan biri olur.

4) Her kim bu ism-i şerîfi yedi tane Arabistan kirazı yaprağı üzerine üçer kere yazar da o yaprakları suya atıp kaynatır ve sonra da o suyla yıkanır, bu kişi eğer büyölüyse sihirî bâtil olur, eşinden bağlıysa düğümü çözülür, hastaysa âfiyet bulur. Tabî ki bütün bunlar ancak **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hâsıl olur.

5) Bir insanın bir eşyası çalınsa veya kaybolsa, sahibi de onun nerede olduğunu bilemese bu ism-i şerîfi güneşin koç burcunda olduğu bir ayda cumayı cumartesiye bağlayan (bir rivâyet pazarı pazartesiye bağlayan) bir gece yüz yirmi kere okuyup uyursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın keremiyle o eşyanın hangi şehirde ve hangi mekanda olduğunu görür, hırsız tanır yahut hırsız gelip kendisi o eşyayı çaldığını ikrar eder ve yerini ihbar eder.

Bu zikir (öğrenilmek istenilen) başka bir şey niyetiyle de yapılırsa aynı bu şekilde tesir eder. Buna göre güneş koç burcundayken pazartesi gecesi bu ism-i şerîfi kıraat eden hangi muradını kastetse biiznillâhi Te'âlâ hâceti görülür.

6) Bu ism-i şerîfin yazılı bulunduğu hiçbir eve hırsız giremez, girerse tüm uzuvları bağlanır, ne yürümeye ne de bir şey almaya güç yetiremez. Bu nedenle uyumadan evvel bu ism-i şerîf okunulmalıdır. Bunu okuyup uyuyan kimse hırsızlardan emîn olur. Ayrıca korunması istenen evin ve eşyanın üstüne bu ism-i şerîfi okuyup etrafına üflelidir.

7) Sâdık ve katî bir itikad ve mürşid-i kâmil izniyle dört sene her gün bu ism-i şerîfi yirmi bir bin kere okuyan kişiye hâsıl olacak dua semereleri sayılmakla sınırlanamaz.

8) Her kim bu ism-i şerîfi kırk gün yirmi yedi kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** onun kalbini nurlandırır ve iç âlemini paklaştırır.

9) Bu ism-i şerîfi kıraata devam eden kimsenin kalbine bütün hayır kapıları açılır, gaybî mânâlar saçılır, bu kişi insanların gizledikleri niyetlere vâkıf olur.

10) Bu ism-i şerîf kemâlî olduğu için buna ancak ekmel-i ricâl (en kâmil insanlar) devam edebilir. Ama kişinin dîninde ve ahlâkında bir noksanlık var iken bu ism-i şerîfe devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** onu her bakımdan kemâle erdirir ve **Allâh-u Te'âlâ** kendisini sözü reddedilmeyen dostlarına ilhâk eder.

11) Bu ism-i şerîf **Yûsuf** (*Aleyhisselâm*)a inzal olduğu için ismi Yûsuf olanlara muvâfık düşmektedir. **Yûsuf** (*Aleyhisselâm*) bu ism-i şerîfin bereketiyle kabul ve muhabbete nâil olmuş ve bu sayede Mısır Azîzi kılınmıştır. İşte burada gizli bir sır ifşâ olunmuştur, işte siz de bunu nâ ehil olanlardan (bu işin ehli olmayanlardan) koruyun. Zîra sırlar ancak kendilerini koruyanları korurlar.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, *Şerhu'l-esmâi'l-erba'in*, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112, Ayasofya, no:3358, verak:142, Yazma Başışlar, no:2773, verak:3, Beyazid Devlet, no:1256, verak:25, Muhammed ibni Hatîrüddîn, *el-Cevâhiru'l-hams*, sh:212-214, Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, *er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye*, sh:11-12)